Hz Mûsâ'nın mantıklı konuşması ve de gösterdiği mûcizeler karşısında sadece saraydaki adamları değil aynı zamanda bütün halkı da etkileyeceğini anlamıştı Firavun ve adamları da bu yüzden el-lerindeki mevkileri, iktidarları ve nüfuzları ile hakka karşı koymak is-tiyorlardı. Dediler ki bu bir sihirbazdır ve:

Bu adam sizi arzınızdan memleketinizden sürüp çıkarmak istiyor. Bu adamın bütün derdi sizin ülkenizi eline geçirmektir. Bu adam vatan hainidir ve hedefi de sizi memleketinizden etmektir. Sizin ülkenizi başkalarına peşkeş çekecek, memleketinizi başkalarına satacak bu adam. tâbi alçaklar bunu söylerlerken de etraflarındaki hal-kın milliyetçilik ve vatanseverlik duygularını tahrik etmeye ve vatanın milletin bölünmezliği ilkesini halkın önlerine getirerek onları buna sahip çıkmaya dâvet etmeye çalışıyorlardı. Halbuki bunların derdi ne vatanın bölünmesi, ne milletin bölünmesi meselesi değildi. Bunların bütün dertleri kendi egemenliklerinin suya düşmesi meselesiydi. Ken-dilerini besleyen, karınlarını şişiren musluklarının kesilmesiydi asıl mesele. Çünkü o zaman istedikleri gibi hareket edemeyecekler, istedikleri gibi milletin sırtına binerek para kazanamayacaklar, devletin milletin malını istedikleri gibi harcayamayacaklardı. Har vurup har-man savuramayacaklardı.

Evet alçaklar o anda Hz. Mûsâ'nın gösterdiği bu iki mûcizenin halkın üzerinde meydana getirdiği tesiri nasıl yok edebiliriz? Buna karşı nasıl bir tedbir alabiliriz diye düşündüler ve sonunda halkın milliyetçilik duygularını, vatanperverlik hislerini tahrik etmeye karar verdiler. Yeryüzünde dün de bugünde tüm despotların usulüdür bu. Tüm zâlimlerin baş vurdukları en etkili silahlarıdır bu. Bir yerlerde birileri hakkı ortaya koydu mu hemen despotların ilk sözleri budur. Bu adam vatan hainidir. Bu adam ülke yönetimini eline geçirip kendi hegemonyasını kurmak istiyor. Bu adamın derdi iktidarı ele geçirmektir. Bu adam bizi vatanımızdan ve devletimizden edecek.

Müslümanlar bir yerlerde Allah'ın egemenliğini kurmak adına hareket etmeye başlamışlarsa ilk defa işe devletten başlayıp kendi egemenliklerinden başka bir şey düşünmeyen, Allah egemenliğinin ne demek olduğunu bile henüz bilmeyen bu adamlara bu sözü söyleme fırsatı vermek yerine ilk defa iyi bir müslüman olmaktan başlanırsa daha iyi olacağını düşünüyorum. Yâni hemen devlete talip olmak yerine iyi bir müslüman olun demeye talip olalım. Zaten bu toplum iyi bir müslüman olursa elbette devlet de arkasından gelecektir.

Evet bu despotlar aslında kendilerinin gasıp olduklarının farkındadırlar da müslümanlar da günün birinde bu işin farkına varacaklar ve uyanacaklar diye ödleri kopmaktadır. Onun içindir ki en küçük bir harekete bile tahammülleri yoktur. Elbette eğer haksa bu vergiyi verenlerin hakkıdır. Eğer bir haksa bu, yolda belde çalışanların hakkıdır. Vergiyi verip bu yükü omuzlayanlar onlar, her

yerde çalışanlar onlar, yükü çekenler onlar, askere gidenler onlar, ülkeyi korumaya çalışanlar onlar ama devlete sahiplenmeye gelince illâ da üç buçuk ne idiğü belirsiz sosyete takımı sahip olmalıdır devlete.

Evet Mûsâ bir vatan hainidir, sizin ülkenizi elinizden almak istiyor dediler. Danışmanları yardakçıları böyle deyince Firavun da dedi ki:

O halde ne buyurursunuz? Şimdi Mûsâ'nın bu insanlar üzerinde meydana getirdiği bu tesiri yok etmek için nasıl bir yol izleyelim? Nasıl bir tedbir alalım? Nasıl karalayalım onu? Ne öneririsiniz bu konuda? Kim diyordu bunu Firavun diyordu. Şu tanrılık iddiasında bulunan adam. Şu çevresindeki insanlara:

" Sizin en yüce Rabbiniz benim"

(Nâziât 24)

Diyen adam. Hem tanrı olduğunu, Rab olduğunu İlah olduğunu iddia ediyor hem de ne yapacağını bile bilemiyor da etrafındakilere danışıyordu hain. İşte yeryüzündeki tüm tanrı taslaklarının gücü de budur, bilgisi de budur. Mısır benimdir, bu ülkenin her şeyi benden sorulur, benim iznim olmadan Mısırda bir kuş bile uçamaz diyen adam öyle diyordu. Ne emredersiniz? Ne önerirsiniz? Ne buyurusunuz? Hani Rab olanın alîm olması gerekecekti. Hani İlah olanın hâkim olması gerekecekti. Hikmet sahibi ve hâkimiyet sahibi olması gerekecekti. Her şeyi belli bir hikmetle ve kimseye danışmadan, kimsenin etkisi altında kalmadan yapması gerekecekti. Hani Rab olanın her şeye Kâdir olması gerekecekti. Her şeye güç yetirmesi gerekecekti. Hani Rab olanın Azîz olması gerekecekti. Güçlü kuvvetli olması gerekecekti... Ama işte Firavunların Rablikleri ve İlahlıkları buraya kadardı. O böyle danışınca çevresindekiler de dediler ki:

111,112. "Onu ve kardeşini eğle; şehirlere toplayıcılar gönder, bütün bilgin sihirbazları sana getirsinler" dedi-ler."

Evet dediler ki onu ve beraberindeki kardeşi Harun'u hapset. İkisini de alıkoy ve şehirlere de toplayıcılar gönder ne kadar bilgili, uzman sihirbaz varsa onların hepsini getirsinler. Mısırın tüm şehirlerinde ne kadar bilgiç, mahir sihirbaz varsa hepsini toplayıp getirsinler. Hem de öyle basit, statüsüz sihirbazları değil bu işin profesörü olanlarını, profesyonel olanlarını, akademisyenlerini toplayıp getirsinler.

Evet Firavunî sistemlerin teşkilatlandığı şehir merkezlerine haberler gönderip her türlü numaracıları, her cins sahtekârları, sistemin yetiştirdiği her tür profları, ekonomistleri, hukuk uzmanlarını, sanatkârları ve her sahada uzmanları çağıracaklar ve hep birlikte birbirlerine destek vererek sistemi tehdit eden Allah elçisiyle mücâdele verecekler. tâbi ya ne için yetiştirmişti sistem bu adamları? Ne güne besliyordu sistem bunları? Böyle bir zamanda da gelmeyeceklerdi de ne zaman geleceklerdi? Evet hepsi toplanıp Firavun sisteminin devamı için

mücâdele vereceklerdi Allah'la ve Allah elçisiyle. Tüm bu insanlara karşı Hz. Mûsâ da tek başına Allah âyetleriyle ve Allah adına mücâdele verecekti.
113. "Sihirbazlar Firavuna geldi, "Yenecek olursak bize şüphesiz bir mükafat var değil mi? "dediler."

Evet tüm sihirbazlar toplandılar. Sihiri ve sihirbazı Mûsâ (a.s)'ın Firavunla, Firavun sistemiyle mücâdelesi çerçevesinde anlamaya çalışırsak şöyle diyeceğiz: Mûsâ karşısında, Allah'ın hak elçisi karşısında, bu elçinin ortaya koyduğu İslâm dâvâsı karşısında insanların Firavunları ve Firavunî sistemleri ayakta tutmak üzere sahip oldukları ilim dallarındaki bilgilerini ustaca kullanmalarının adına sihir denir. Allah âyetleri karşısında, Allah sistemi karşısında ve bu sistemi savunan Allah erleri karşısında Firavunî sistemleri ayakta tutmak için çırpınan kimselere de sihirbaz denir. Bu sihirbazlar ellerindeki tüm bilgileri, tüm imkânları sistemi haklı çıkarmak ve yaşatmak üzere kullanırlar.

Meselâ adam şairdir, edebiyatçıdır. Eğer bu adam sahip olduğu edebiyat bilgisini İslâm dâvâsı karşısında Firavunu ve Firavunî sistemi ayakta tutma adına kullanıyorsa işte bu adam sihirbazdır. Meselâ adam sanatkârdır ve bu sanatını Firavunun hizmetinde kullanıyorsa bu adam da sihirbazdır. Veya adam bir dalda doçenttir, prof. tur, hukuk bilgisine sahiptir, teknik bilgilere sahiptir ve bu bilim dalıyla Firavun sistemini destekliyorsa, Mûsâ'yı ve Mûsâ gibileri, müslüman-ları yalancı çıkarma kavgası veriyorsa, halkın gözünü boyama kavgası veriyorsa bunlar da sihirbazdır. Şarkıcılar böyledir, tiyatrocular böyledir, para babaları böyledir. Zaten sihir beyazı siyah, siyahı beyaz, hakkı bâtıl, bâtılı hak gösterme el çabukluğudur ve bunu yapan herkes sihirbazdır.

Yâni Mûsâ'yı Firavun, Firavunu Mûsâ gösteren herkes sihir-bazdır. Kendi hevâ ve heveslerinden kaynaklanan bir sistemi hak, Allah'ın yasalarına bağlı İslâm sistemini de bâtıl göstermeye çalışan bu uğurda sa'y eden herkes sihirbazdır. Karıyla kocanın arasını ayı-ran, kardeşi kardeşe düşman yapan, farklı farklı hiziplere ayırarak müslümanları birbirleriyle vuruşturan demokrasiyi hak, İslâm'ı da bâtıl göstermeye çalışan herkes sihirbazdır.

Bir başka deyişle insanın insana kulluğu anlamına gelen de-mokrasiyi savunan, bu sistemin en güzel bir sistem olduğunu, in-sanların saadetini temin eden bir sistem olduğunu savunan herkes sihirbazdır. Bunlar da çağdaş sihirbazlardır.

Evet işte bu cinsten Firavunun destekçisi tüm sihirbazlar bir meydanda toplandılar. Hepsi de Allah elçisine karşı fikir birliği, güç birliği oluşturdular. Tüm sihirbazlar, tüm halk Allah'ın elçisine karşıydı. Mûsâ'yla yarışacak bu sihirbazlar dediler ki:

Bize elbette bir ücret vardır; eğer galip taraf biz olursak dediler. Bu sözle hem bir soru hem de bunu Firavuna kabul ettirme çabası vardı. Yâni elbette Firavunlar kendilerini besleyecekti. Çünkü onlar, onun için vardılar ve de Firavunlar onlara muhtaçtı. Çünkü Firavun-ları ve Firavun sistemlerini ayakta tutan bunlardı. Onun için onları pa-rasıyla beslemek zorundaydı Firavunlar. Tüm kapıları açmalıydı onlar için. Her iki taraf için de şahsiyetsizliktir bu ama ne fark eder de? Ne Firavunlarda böyle bir şahsiyet ne de onlara köpeklik yapanlarda böyle bir onur beklenmez zaten.

Evet diyorlar ki ey Firavun şimdi Mûsâ'ya karşı biz galip gelirsek, elimizdeki bilgiler ve imkânlarla Mûsâ'yı ve onun dâvâsını halkın gözünde düşürüp seni ve sistemini kurtarırsak bize bir ücret vardır herhalde. Alçaklar ücreti fâni birisinden istiyorlar. Mükafatı ölümlü birisinden bekliyorlar, fâniye sırtlarını yaslamak istiyorlar. Halbuki me-selâ tam Firavun onlara mükafat vereceği esnada ölüverse elleri boşa çıkacaktı. Ama bu adamlar Allah için hareket etselerdi, mükafatlarını Allah'tan bekleselerdi çok daha hayırlı olacaktı ama işte ondan istiyorlar.

Elbette bu kapitalist sistemin yetiştirdiği insanların gözünde paradan başka da değerli bir şey yoktur. Vahiy sisteminin dışındaki tüm sistemlerde temel hedef paradır. Allah'a inanmayan, cennete inanmayan, vahyi tanımayan toplumlarda para için insanların yapa-mayacakları bir şey yoktur. Ve bu tür toplumlarda yapılan her iş, atılan her adım mutlaka para karşılığında, madde karşılığında yapıla-caktır.

Halbuki müslümanların gözünde paradan çok daha kıymetli şeyler vardır. Müslüman her adımını atarken Allah'ın rızasını kazan-mak, Allah'ın cennetini kazanmak için çırpınır. Müslüman'ın temel hedefi cennettir ve cennete giden yoldur. Zaten biraz sonra bu si-hirbazların müslüman olduktan sonra hedeflerinin birden bire değiş-tiğini parayı ve dünyalıkları ellerinin tersiyle itiverdiklerini göreceğiz. Tüm dünyayı ayaklarının altına alıp Allah'ın rızasını başlarına taç yaptıklarını göreceğiz. Onların bu soruları ya da talepleri karşısında Firavun diyor ki:

114. "Firavun, "Evet, yenerseniz gözdelerden olacaksınız" dedi."

Firavun sizler mukarrabûndansınız. Sizler benim yakınlarım olacaksınız. Mukarrabûn ifadesini Rabbimiz de kullanır kulları için. Mukarrabûn yakınlar, yakınlaştırılanlar, mahiyete alınanlar demektir ki mukarrabûn'un nimetleri sorulmaz. Artık onlar için her şey vardır. Firavun da öyle diyor bakın. Ben sizi mahiyetime aldım diyor. Sizi ba-kan yapacağım, sizi dekan yapacağım, sizi müdür, genel müdür yapacağım. Sizi müşavir, müsteşar yapacağım. Sizin için her kapı açılacaktır. Giremeyeceğiniz bir kapı, elde edemeyeceğiniz bir nimet kal-mayacak. Sizler merkezdesiniz, sizler sarayın içindesiniz, size ka-palı hiç bir

kapı kalmayacaktır. Krediler, teşvik primleri size akacak. Tüm bankalar sizin emrinizde olacak. Yeter ki siz beni koruyun, yeter ki Mûsâ karşısında, Mûsâ'nın gündeme getirdiği Allah yasaları karşısında benim yasalarımı benim egemenliğimi koruyun ne isterseniz size vereceğim. Sizin hedeflerinizi benden daha iyi kimse bilmez korkmayın tüm hedeflerinize sizi ulaştıracağım.

Firavundan bu müjdeyi aldıktan sonra bakın sihirbazlar Hz. Mûsâ'ya dönüyorlar ve şöyle diyorlar:
115.116 "Sihirbazlar: "Ey Mûsâ! Mârifetini ya sen ortaya koy veya biz koyalım" dediler." Mûsâ: "Siz koyun" dedi. Sihirbazlar mârifetlerini ortaya koyunca insanların gözlerini sihirlediler ve onları ürküttüler, büyük bir sihir yaptılar."

Ey Mûsâ! Önce sen mi atacaksın yoksa biz mi atalım? Önce sen mi başlayacaksın yoksa biz mi ortaya atalım numaralarımızı? Tabii bu ifadeden anlaşılıyor ki adamlar güveniyorlar kendilerine. Kendilerinden emin bir eda ile Hz. Mûsâ'ya meydan okumaya çalışıyorlar. Hz. Mûsâ (a.s) dedi ki: Haydi numaralarınızı ortaya atın bakalım. Haydi ne atacaksanız atın bakalım. Buyurun bir numaranız varsa ortaya atın da görelim. Sonra da ne yapacaksak biz de yaparız dedi.

Çünkü Allah'ın elçisinin onlardan korkacak bir şeyi yoktu. Çünkü onlar ne atarlarsa atsınlar hakkın karşısında dayanma güçleri yoktu. Hakkın karşısında bâtılların asla dayanma gücünün olmadığını Allah'ın elçisi çok iyi biliyordu. Ne atarlarsa atsınlar, hangi numarayı çekerlerse çeksinler, ister teknolojiyi kullansınlar, ister sanatlarını kul-lansınlar, ister edebiyatlarını gündeme getirsinler, ister falanca bilim dalını, filanca silahlarını kullansınlar fark etmez hakkın karşısında hiç birisinin dayanma gücü yoktur. Hakkın karşısında bâtıl yok olmak zorundadır. Hakkın karşısında her şey yerle bir olmak zorundadır. İman karşısında hiç bir bâtılın dayanma gücü yoktur.

Evet Hz. Mûsâ dedi ki neyiniz varsa atın. Neyiniz varsa, hangi fikriniz, hangi usulünüz, hangi tekniğiniz, hangi nazariyeniz varsa atın ortaya. Hz. Mûsâ'nın hiç bir endişesi yoktu. Çünkü Allah âyetleriyle beraber olan, Allah âyetlerine sahip olan bir müslüman karşısında kim olursa olsun asla korkmayacaktır. Ama Allah âyetlerine sahip olursa tabii. Çünkü onların ortaya attıklarının tümünü kaldıracak olan Allah âyetleridir. Bizim planımız, bizin fikrimiz, bizim metodumuz, bizim zekamız değil.

O halde eğer bizler de Allah âyetlerinin bilgisine sahipsek o zaman hiç kimseden korkmayacağız. Ama Allah âyetlerinde mah-rumsak, Allah âyetlerinden habersizsek o zaman her şeyden korka-rız ve korkacağız demektir.

Attıkları zaman insanların gözlerini sihirlediler. Attıkları şeylerle insanların gözlerini boyadılar. Zaten yaptıkları hiç bir zaman gerçek değildi. Yaptıklarının hakikat olması, gerçek olması da mümkün değildi. Ellerindeki ipleri, çöpleri sihir malzemelerini attılar ortaya ve bu sihir aletleri etrafa korku salan, kıvrılan yılanlar şeklinde görünmeye başladılar. Etraftaki insanların gözlerini boyayarak korkuttular. Meydandakilerin tümünü korkutup dehşete düşürecek bir sihir ortaya koydular. Tüm meydandakileri korkuttular.

Zaten bu adamların yapabilecekleri tek şey insanları korkut-mak, insanların kalplerine korku salmaktır. İşleri güçleri korkutmaktır. Gönülleri fethetmek, kalpleri rahatlatmak, kalplere huzur ve saadet sunmak değildir bunların işi. O peygamberlerin işidir, o mü'minlerin işidir. İnsanlara gerçekleri göstererek gönül rahatlığı içinde insanların o gerçekleri kabule götürmek Firavunların ve Firavun sistemlerinin işi değildir. Onlar sadece korkuturlar, zulmederek, terör havaları estirerek ve zorla korkuyla fikirlerini kabul ettirirler. Bir de onlar Allah desteğinden mahrum oldukları için mecburen bu yolu tercih etmektedirler.

Evet insanları korkuttular. Kalplere korku saldılar. İnsanları dehşete düşürdüler. Bu curcunada elbette Mûsâ (a.s) da korkacaktı, çünkü o da bir insandı. Böyle bir durumda Allah elçisinin yapabileceği bir tek şey vardı. O da Rabbine iltica etmek, Rabbine sığınmak ve ne yapacağını nasıl davranacağını O'na sormak. Mûsâ (a.s) da öyle yaptı. Allah buyurdu ki bu bağlamda:

117. "Biz de Mûsâ'ya, "Asanı koyuver" dedik, o da koyuverdi; hemen onların uydurduklarını yutmaya başladı."

Evet buyurur ki Rabbimiz: Ey Mûsâ asanı yere at. Asa elinde bir bastondur ama Allah'ın emriyle o en büyük bir güçtür. Veya Allah'ın izniyle en büyük güce dönüşecek bir asadır. Mûsâ (a.s) Allah'ın emrine uyarak asasını yere attı bir de ne görsünler; bu asa onların tüm uydurduklarını yalayıp yutuyor. Meydandaki tüm yılanları yalayıp, yutuyordu. Yere atılan asa bir ejderha olup onların tüm sihirlerini yutup yok ediyordu.

İşte mesele buydu zaten. Mesele hakkı ortaya koymaktı. Me-sele bütün berraklığıyla, bütün canlılığıyla hakkı ortaya koymaktı. Me-sele sahtekârlık değildi. Mesele falanın filanın aleyhinde konuşmak değildi. Mesele birilerinin aleyhinde konuşarak, onları küçülterek büyümek değildi. Mesele sadece açık ve net bir biçimde hakkın ortaya konulmasıydı, Allah elçisinden bunu istemişti ve Allah'ın elçisi de işte bunu yapmıştı.

118. " Hak tahakkuk etti, onların yaptıkları boşa gitti."

Evet hak ortaya çıktı, hak gözlerle görülecek gözlerin asla reddedemeyeceği bir biçimde vâki oldu ve sihirbazların ortaya koyduklarının

tamamı bâtıl oluverdi. Onların hak karşısında ortaya attıklarının tamamı yerle bir oluverdi. Hak geldi, bâtıl zail oldu. Hak geldi ve tüm bâtıllar yok oldular. Zira hakkın karşısında hiç bir bâtıl yaşama imkânına sahip değildir. Hakkın karşısında hiç bir bâtılın tutunma şansı yoktur.

Eğer bizler de şu anda tıpkı Allah elçisi Hz. Mûsâ (a.s) gibi hakkı ortaya koyabilirsek bizim hakkımız karşısında da tüm bâtıllar yok olup gideceklerdir. Dünkü Hz. Mûsâ'nın elindeki hak, onun elin-deki asa bugün bizim elimizdeki Kur'an'dır, vahiydir. Eğer bizler de bugün Allah vahyini net ve açık bir şekilde ortaya koyabilirsek hiç şüpheniz olmasın ki şu andaki tüm bâtıllar yok olmak zorunda kalacaktır. Allah'ın yasalarında değişme olmaz. Dünkü yasa neyse bugünkü yasa da odur.

Ve eğer şu anda bâtıllar yaşama imkânı bulabilmişlerse bi-lelim ki hakkın olmayışındandır. Mûsâ (a.s) gibi hakkı ortaya koyacak Allah erlerinin olmayışındandır. Yoksa hak karşısında hiç bir bâtılın dayanma şansı yoktur. Eğer bizler bugün peygamberleri örnek alabilirsek, Allah elçilerinin bâtıllar karşısında sergiledikleri mücâdeleyi korkmadan, Allah'a dayanarak, Allah'a güvenerek verebilirsek, tıpkı Hz. Mûsâ (a.s)'ın mûcizesi gibi Muhammed (a.s)'ın da kıyâmete kadar devam edecek olan en büyük mûcizesi Kur'an mûcizesine sahip çıkabilirsek, insanların karşısına bu kitapla çıkabilirsek kesinlikle bilelim ki Allah bizleri de muvaffak kılacaktır.

Evet Allah'ın elçisinin ortaya koyduğu hak karşısında tüm bâtıllar tıpkı su üzerindeki köpük gibi yok olup gittiler. Evet bâtıllar kesinlikle bizi korkutmamalı. Tıpkı akan sel sularının üzerindeki köpüğe benzeyen bâtılın bazen bazen su yüzüne çıkması, bazen bazen geçici bir süre için üstünmüş gibi görünmesi bizi asla ürkütmemelidir. Önemli olan suyun üzerindeki köpük değil suyun kendisidir. Çünkü suyun üzerindeki köpük ârızîdir bunu asla unutmayalım.

119. " İşte onlar yenildiler, küçük düştüler."

Evet sihirbazlar işte burada mağlup oldular, yenildiler, küçüldüler, küçüldükçe küçüldüler. Elbette mağlup olacaklardı çünkü karşılarında hak vardı. Elbette zillete mahkum olacaklardı çünkü hak karşısında mücâdeleye tutuşmuşlardı. Bunun için rezil rüsva oldular. Allah'la savaşa tutuşanlar elbette horluk damgasını yiyecekti. Allah'ın âyetlerine geçit vermemek için mücâdele edenler, Allah'ın yasalarıyla çatışma içine girenler elbette rezil olacaklardı. Allah desteğinde olan bir peygamberle veya peygamber yolunun yolcusu mü'minlerle kavgaya soyunanlar ebette mahvolacaklardı kahrolacaklardı.

Tıpkı sûrenin önceki âyetlerinde Rabbimizin anlattığı gibi kendilerinden önce yaşamış kendilerinden çok daha güçlü Nûh toplumunun, Lût toplumunun, Âdın, Semûd'un, Eykeliler'in yok olup gittikleri gibi. Bunlar da Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın yasalarıyla savaşa tutuşmuşlar ve sonunda hepsi de alçalmış olarak azabı tatmışlardı. Evet tıpkı onlar gibi Allah elçisi karşısında mücâdeleye tutuşan sihirbazlar da mağlup oldular, küçüldükçe küçüldüler. Sonra:

120,122. "Sihirbazlar secdeye kapanıp, "Âlemlerin Rab-bine, Mûsâ ve Harun'un Rabbine inandık" dediler."

Sihirbazlar secdeye kapandılar ve dediler ki biz âlemlerin Rabbine, Mûsâ ve Hârun'un Rabbine iman ettik dediler ve hemen oracıkta müslüman oldular. Âlemlerin Rabbine iman ettik dedikten sonra bir de te'kid için bir yanlış anlamaya meydan vermemek için Mûsâ'nın ve Hârun'un Rabbine da iman ettik diyorlar. Çünkü Firavun da Rablik iddiasındaydı. Yeryüzünde sizin en büyük Rabbiniz benim, benim dediğim biçimde inanmak zorundasınız, benim istediğim biçimde giyinmek zorundasınız, benim hukukumla amel etmek zorundasınız, benim alfabemi kullanmak zorundasınız, benim yasalarıma itaat etmek zorundasınız, benim sözümün dışına çıkamazsınız di-yordu, işte Âlemlerin Rabbini ondan ayırmak için böyle diyorlardı.

Evet sihirbazlar hemen iman ettiler çünkü bu sihirbazlar an-ladılar ki Mûsâ (a.s)'ın ortaya koyduğu şey farklıydı. Onun ortaya koyduğu şeyin sihirle ilgisi yoktu. Mûsâ (a.s)'ın ortaya koyduğu şeyin kendilerininkiyle uzaktan ve yakından hiç bir ilgisi alâkası yoktu. Zira bu adamlar öyle basit sihirbazlar değildi. Mısırın en mahir sihirbazlarıydı ve sihirin âlâsını bilen insanlardı. Bu yüzden de Mûsâ (a.s)'ın ortaya attığı şeyin hak olduğunu, Allah'tan geldiğini hemen anlayıverdiler. Bir de bir başka anlayışa göre sihirbazların bu işi istemeyerek Firavunun baskısıyla yapmak zorunda kaldıklarını da anlıyoruz. Zoraki Allah elçisinin karşısına çıkarılan bu insanların hak karşısında hemen iman ettiklerini görüyoruz. Buna Kur'an'ın başka bir yerinde bir işaret var:

"İman eden sihirbazlar: "Seni, gelen apaçık mûcizelere ve bizi yaratana üstün tutmayacağız. Ne hüküm vereceksen ver. Sen, ancak bu dünya hayatına hükmedebilirsin. Doğrusu biz, yanılmalarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri bağışlaması için Rabbimize iman ettik. Allah'ın vereceği mükafat daha iyi ve daha devamlıdır" dediler."(Tâhâ)

Evet bakın diyorlar ki bize zorla yaptırdığın sihri bağışlaması için Rabbimize iman ettik. Firavunlar kendi sistemlerini koruyabilmek için böyle nice insanları kullanırlar. Nice insanlara onur kırıcı istemedikleri şeyleri zorla, zorbayla yaptırırlar.

Dikkat ederseniz Hz. Mûsâ onların karşısına onların metotlarıyla çıkmadı. Hz. Mûsâ onları onların metotlarıyla yenmedi. Mûsâ (a.s) onların karşısına vahiyle çıktı ve onları vahiyle yendi. Onun için kendilerinden farklı bir hayatla, kendilerinden farklı bir inançla, kendilerinden farklı bir hayatla ve metotla karşılarına çıkan Mûsâ (a.s)'a onlar hemen iman ettiler.

Eğer Mûsâ (a.s) onların karşısına onların metotlarıyla çık-saydı, sihir metoduyla onları yenseydi o zaman çok rahat bizim me-totlarımızla bizi yendi diyecekler, bizim metotlarımızı bizden daha iyi biliyor ki bizi yendi diyecekler, müthiş bir adam, zeki bir adam diye-cekler, belki onu takdir edecekler ama asla Hz. Mûsâ'ya iman et-meyeceklerdi. Çünkü sihir, imanın konusu olan bir şey değildi. Hz. Mûsâ onların karşısına sihir metoduyla, onların geliştirdikleri metot-larla çıkmadı vahiyle onların karşısına çıktı da onlar bunun farkına varır varmaz hemen iman ettiler. Çünkü vahiy imanın konusuydu.

Öyleyse bizler de bugün inanmayanların karşısına onların metotlarıyla çıkmayacağız. Onların hayatlarıyla onların karşısına çık-mayacağız vahiyle Kur'an ve sünnetle onların karşısına çıkacağız ki kendilerinden farklı bir anlayış, kendilerininkinden farklı bir inanış ve yaşayış gördükleri andan itibaren hemen iman edecekler ve kendi hayatlarını değiştirecekler.

O günkü sihirbazların imkânları kıttı. Dar imkânlarıyla ortaya koydukları sihirleriyle sadece bir meydanda kendilerini seyreden insanları sihirleme imkânına sahiptiler. Çok uzaktaki kendilerini göremeyen insanları sihirleme imkânlarına sahip değillerdi. Ellerinde T.V leri de, gazeteleri de, dergileri de, videoları da yoktu. Çok uzaklara uzanma, uzaktakileri etkileme güçleri yoktu. Ama günümüzde teknik gelişmeler oldu. Günümüz sihirbazları teknik yönden öylesine güçlendiler öylesine büyük imkânlara sahip oldular ki sadece meydanlarda, sadece salonlarda kendilerini görenleri değil ellerindeki imkânlarla çok uzaktaki insanları bile sihirleme, etkileri altına alma gücüne sahiptirler.

Meselâ Vaşington'dan, Pekin'den, Paris'ten, İstanbul'dan basıyorlar düğmeye ve oturdukları yerden dünyanın en uzak bölgesindeki insanları bile sihirleme imkânına sahip oluyorlar. Yâni bugünkü sihirbazlar dünkü sihirbazlardan çok daha güçlü çok daha etkilidir. Öyleyse dünkü dar imkânlarla çalışan ama buna rağmen yine de meydanda kendilerini seyreden insanları korkudan dehşete düşüren o sihirbazlar karşısında insanlar nasıl korkmuşlardı? Hz. Mûsâ bu sihirler tarafında yutulmamak için nasıl Allah'ın vahyine sarılmıştı?

Öyleyse biz de bugün o dönemim yüz katıyla korkmak ve yine yüz katıyla Kur'an'a sarılmak, vahye sığınmak zorundayız. Değilse eğer günümüz sihirleri

ve sihirbazları karşısında Allah'ın kitabına sığınmaz, Allah'ın kitabına tutunmazsak kesinlikle bilelim ki bizler si-hirler tarafından, sihirbazlar tarafından etkilenmekten ve yutulmaktan asla kurtulamayacağız demektir. Vahyi tanımayan, vahye sarılıp onunla hareket etmeyen bir adamın, bu sihirbaz medya karşısında bu sihirbaz TV ler karşısında, bu sihirbaz toplum karşısında dayanması, yutulmaması bugün neredeyse imkânsız hale gelmiştir.

Ama eğer bizler vahyi tanırsak, hadiselere vahyin perspekti-finden bakabilirsek, vahyin kontrolüne girebilirsek tıpkı Hz. Mûsâ (a.s) gibi tüm dünyanın bize yapabileceği bir şey yoktur.

Evet bir saat öncesine kadar Firavunun hizmetinde çalışan, Allah dâvâsı karşısında Firavunları destekleyen, Firavunlar sistemini koruma adına Allah elçisiyle savaşa tutuşan bu insanlar, yıllar yılı hakkı bilmedikleri için bâtılların kulu kölesi olmuş bu insanlar, hakkı tanır tanımaz bir anda iman ediverdiler.

Öyleyse unutmayalım ki şu anda hakkı tanıyamadıkları için, Allah yasalarını, Allah âyetlerini bilmedikleri için bâtıllar adına, Fira-vunlar adına, küfür ve şirk sistemlerinin galibiyeti adına farkında ol-madan Rabbiyle, Rabbinin âyetleriyle, Rabbinin elçisinin yoluyla mücâdele veren yığınlarla insan vardır. Unutmayalım ki bu garibanların pek çoğu hakkı bilmedikleri için, hakkı tanımadıkları için, kitapların-dan habersiz oldukları için bunu yapabilmektedirler. Eğer bunların karşısına açık ve net bir biçimde kitabı koyabilirsek, İslâm'ı onlara götürebilirsek tıpkı bu sihirbazlar gibi bir saat önce kendisine kulluk ettikleri Firavunu reddedip kendilerini yaratan, kendilerini rızıklandı-ran gerçek Rablerine kulluğa dönüverecek pek çok insan vardır onların içinde. Önemli olan bu insanlar karşısında Mûsâ rolünü oynaya-bilmektir.

Evet hakla tanışan, imanla, hidâyetle tanışan bu insanlar he-men iman ediverdiler, hemen secdeye kapanıverdiler. Bundan sonra artık zâlim despotların işkenceleri gündeme gelecekti. Rablerine kulluk adına; kendilerine kulluktan vazgeçenlere, Rablerinin emirlerini dinlemek adına; kendilerinin sözünü dinlememeye karar veren mü'-minlere karşı zâlimlerin işleyen zulüm mekânizmaları gündeme gelecekti. Tarihin her devrinde bu böyle olmuştu. Bakın bu mü'minlere karşı Firavun şöyle diyordu:

123 "Firavun: "Ben size izin vermeden mi O'na inandınız? Doğrusu bu halkı şehirden çıkarmak için düzdüğünüz bir hiledir, fakat siz göreceksiniz."

Evet diyor ki bakın Firavun: Ben size izin vermeden ha! Benden izin almadan iman ettiniz ha! Bana danışmadan, benim onayımı almadan Mûsâ'ya ve onun Rabbine secde ettiniz ha! Benden izin almadan Allah safına geçtiniz ha!

Benden izin almadan peygamberle birlik oldunuz ha! Benden izin almadan beni ve benin yasalarımı terk edip, bana kulluğu terk edip Allah'ın kulu oldunuz ha! Allah'ın yasalarını benimkilere tercih ettiniz ha! Bana karşı baş kaldırıp Allah karşısında secdeye vardınız ha! Bana hayır dediniz de Allah'a evet dediniz ha! Benden izin almadan Allah'ı bana tercih ettiniz ha! Benden izin almadan peygamber Mûsâ'yı benim önüme geçirdiniz ha! Halbuki sizi ben çağırmıştım. Sizler benim memurlarımdınız. Sizler benim kullarımdınız. Ben tayin etmiştim sizleri. Mükafatınızı, maaşınızı ben verecektim. Sizler benim ülkemde yaşıyor benim nimetlerimden istifade ediyordunuz...

Dikkat ediyor musunuz? Allah'a inanmak için bile Firavunlardan izin almak gerekiyor. İnanan birisi olsanız bile imanınızı sergileme konusunda, imanlarınızı yaşama konusunda, inandığınız Allah'ın emirlerini yerine getirme konusunda Firavunlara danışmak zorundasınız. Müslümanca bir hayat yaşayabilir miyiz yaşayamaz mıyız? Allah'ın istediği biçimde örtünebilir miyiz örtünemez miyiz? Allah'ın istediği biçimde nikâhlanabilir miyiz nikâhlanamaz mıyız? Allah'ın istediği biçimde mirasımızı paylaşabilir miyiz paylaşamaz mıyız? Allah ve Re-sûlünün istediği biçimde çocuklarımızı eğitebilir miyiz eğitemez mi-yiz? Allah'ın istediği biçimde yaşayabilir miyiz yaşayamaz mıyız? Tüm bu konuları Firavunlara sormak zorundasınız. Adım atarken bile onların iznine muhtaçsınız. Onların izin vermediklerini kesinlikle yapamazsınız.

Şimdi de çağdaş Firavunlar aynı şeyi demiyorlar mı? Sizler bi-zim kullarımız, bizim vatandaşlarımızsınız. Nasıl giyineceğinize, na-sıl yaşayacağınıza, nerede ve nasıl okuyacağınıza, ne kadar örtüneceğinize, dininizi hangi sınıra kadar yaşayacağınıza, ne kadarını anlatabileceğinize, nasıl bir kisveye bürüneceğinize, nasıl bir hukuk uy-gulayacağınıza, ekonominizin nasıl olacağına, bayramlarınızın tatil-lerinizin neler olacağına biz karar veririz. Tüm hayatınız konusunda bize danışmak bizim yasalarımıza karşı gelmemek zorundasınız di-yorlar.

Meselâ müslüman bir kızcağız Rabbinin istediği biçimde örtünüverdi mi hemen Firavunlar harekete geçerler. Bizden izin almadan örtündün ha! Bizden izin almadan bizim yasalarımızı çiğnedin ha! Rabbini bize tercih ettin ha! Rabbinin yasalarını bizimkilere tercih ettin ha! diyerek onu bundan vazgeçirebilmek için ellerinden ne geliyorsa yaparlar.

Veya meselâ bir öğretmen okulda talebelerine biraz fazlaca İslâm duyursa, bir vaiz kürsüden cemaatine biraz açık anlatsa he-men sorguya çekerler. Bizden izin almadan bunları, bunları konuştun ha! Halbuki neleri anlatacağını, ne kadarını anlatacağını biz belir-leyecektik. Halbuki seni biz tayin etmiştik. Sen bizim memurumuz-dun. Senin maaşını biz veriyorduk. Seni özellikle bize kulluk etsin diye Mûsâ'nın karşısında, Mûsâların karşısında bizi

savunasın diye okullarımızda eğitmiştik diyerek onun hemen Firavunlar tarafından sorgulandıklarını görürüz.

Evet sihirbazlara karşı ama artık bunlara sihirbazlar demeyelim çünkü müslüman oldular bunlar. Bu müslümanlara diyor ki Firavun: Benden izin almadan iman ettiniz ha!

Ya da bunu bir de şöyle anlıyoruz: Yâni eğer sizler bana da-nışıp, benden izin alsaydınız elbette ben size bu konuda izin verirdim diyor. Yâni hain Firavun bu durumda yavaş yavaş egemenliğinin sarsıldığının, inisiyatifin yavaş yavaş elinden çıktığının, insanların Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'ya meylettiklerinin farkına varıyordu da güya bunu nasıl olsa insanlar yapacak, insanlar nasıl olsa müslümanlaşmaya karar vermişler hiç olmazsa ben izin vereyim de rezil olmayayım diye politika değiştiriyor hain.

Toplum imana yönelince yapabileceği bir şey kalmadığı için kendisini izin verme makamında görüyor, yine bir taraftan kendisini büyük görerek, kuyruğu dik tutmaya çalışırken diğer taraftan da tavizini gündeme getiriyor. tâbi toplum imana yönelince aslında Firavun-ların yapabilecekleri bir şey kalmamıştır. Dine izin verdikleri gibi din dersi programları bile hazırlarlar. Ama dine yönelmiş insanların karşılarına din budur diye yanlış bir din sunarak, hayata karışmayan bir din sunarak yine onların imanlarını bozmaya çalışırlar.

Evet bundan sonra iman eden mü'minlere Firavunun tehditleri geliyor. Tarih boyunca bu, hep böyle olmuştur. Öz benliğine dönen, fıtratıyla tanışıp, sahte rableri terk edip Rabbine kulluğa yönelen mü'minlere karşı Firavunların tehdit ve işkenceleri hemen gündeme gelecektir. Ama sonunda hep galip gelenler mü'minler, kaybedenler, helâk olanlar da Allah'la savaşan Firavunlar olmuştur.

124. "Andolsun ki, ellerinizi ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım" dedi."

Madem ki sizler benden izin almadan iman ettiniz, madem ki beni çiğneyerek Allah'a inandınız, o halde ben de sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim. Sonra da sizi sallandıracağım. Topunuzu asacağım sizin. tâbi buradaki asma iple asma değil. Sa-lebe, ehl-i salip de oradan gelir çiviyle asma anlamınadır. Sizin topu-nuzu çivilerle ağaçlara çivileyeceğim diyor Firavun.

Alçak baktı ki iş kötüye gidiyor. Hz. Mûsâ'nın mûcizesi karşısında kendi adamları da toptan iman edince rezil rüsva oldu. Durumunu kurtarabilmek için, kaybettiği itibarını yeniden kazanabilmek için tüm zâlimlerin yaptığı gibi son çare olarak mü'minlere işkence etmeye, baskı yaparak insanları caydırmaya, döndürmeye çalışacaktı. Ve de esasen bununla onları kaybettim, ama en azından

onların arkasından halkın toptan iman etmelerini önleyeyim diye bu tedbiri alıyordu Firavun. Çünkü ülkenin en bilgiçleri Mûsâ'ya iman etmişti. Tüm şehirlerden toplayıp getirdiği en bilgili insanlar, en güvendiği adamlar, bakanlar, dekanlar, ekonomistler, sanatkârlar, bilimciler Mûsâ'ya ve onun Rabbine iman edince; elbette halkta onların peşinden imana yönelecekti. İşte bundan korkan Firavun bu iman edenleri cezalandırmalıydı ki peşlerinden birileri de imana heveslenmemeliydi.

İnanan insanları kendisi gibi zanneden hain, bu tehditler karşısında onları dinlerinden döndürebileceğini zannediyordu. Zannediyordu ki bu tehditler karşısında o mü'minler dinlerinden dönüverecekler. Ama bakın onun bu tehditleri karşısında mü'minlerin tavırları nasıl oldu:

125,126. "Onlar da: "Doğrusu biz ancak Rabbimize döneriz. Rabbimizin âyetleri gelince, onlara inanmamızdan ötürü bizden öç alıyorsun. Rabbimiz! Bize sabır ver ve canımızı müslim olarak al" dediler."

Evet bu hakkı tanıyıp iman edenler dediler ki zaten bunlar sihiri zorla yapıyorlardı. Zaten bunlar Firavunlara zoraki kulluk ediyorlardı. O ana kadar istemeyerek Firavuna kulluk yapan ama Mûsâ'nın getirdiği vahiyle tanışır tanışmaz hemen iman eden bu insanlar di-yorlardı ki bakın: Biz Rabbimize inkılap ediyoruz. Az evvel Firavunun eline bakan dilencilerin ağzından dökülen hakikate bir bakın Allah aşkına. İslâm'la tanışır tanışmaz insanlardaki şu değişikliğe bir bakın Allah aşkına. Biz Allah'a dönüyoruz. Ama inkılap değişerek inkılap ederek bir dönüşü içermektedir.

Biz önceki pis halimizle necis halimizde değil değişerek Rab-bimize dönüyoruz. Önceki küfürlerimizden, şirklerimizden arınarak Rabbimize dönüyoruz. Meğer bizler sana kulluk ederken ne kötü bir hayatın adamıymışız da farkında değilmişiz. Meğer bizler seni razı edeceğiz derken Rabbimizi gazaplandıran insanlarmışız. Meğer senin yasalarına sahip çıkarken Rabbimizin yasalarını çiğniyormuşuz. Meğer bizler kendimiz gibi bir beşeri, kendimiz gibi bir âcizi razı edeceğiz diye cehenneme doğru koşuyormuşuz. Biz önceki pisliklerimizden arınmış olarak Rabbimize dönüyoruz.

Yâni ey Firavun senin tehditlerin vız gelir artık bize. Değil mi cennet yolunu bulmuşuz üç gün önce ölmüşüz beş gün sonra ölmüşüz ne fark eder de? Ölmeden önce cehennemden kurtulduk ya. Öl-meden önce Rabbim bize hidâyet edip sana kulluktan kurtardı ya; ar-tık bizim için ölüm oğul balıdır senin tehditlerinden zerre kadar kork-muyoruz! buyur yapacağını arkana koyma diyorlardı. Bir saat öncesine kadar Firavundan devşirecekleri paraların, mükafatların hesabını yapan adamlar bir anda o kadar değişmişlerdi ki artık tüm dünya da, dünyanın malı mülkü de gözlerinde küçülüvermişti. Bir saat öncesine

kadar Firavun sisteminin destekçisiydiler ama şimdi Rablerinin dininin, Rablerinin yasalarının savunucusu olarak Firavunun karşısındaydılar.

Öyleyse bizler de insanlara Allah'ın dinini götürürken bu bakandır, bu dekandır, bu müdürdür, bu genel müdürdür, bunların hakka yönelmeleri mümkün değildir, bunlar bizi dinlemezler demeyelim; onlarında hakkı tanıdıktan sonra hemen döneceklerini, tâğutlara hiz-met yerine Rablerine hizmete yöneleceklerini hiç bir zaman hatırımız-dan çıkarmayalım.

Evet diyorlar ki biz zaten Allah'a dönüyoruz. Ve:

Ey Firavun sen başka değil ancak Rabbimizin âyetlerine inan-dığımız için bizden intikam alıyorsun. Bir saat önce bize muhtaç oldu-ğunu söylerken şimdi bize düşman kesilmenin sebebi sadece bizim sana ve senin kanunlarına kulluktan çıkıp Rabbimize kul olmamız ve Rabbimizin âyetlerine iman etmemizdir. Değilse bizim başka bir suçumuz yoktur. Çünkü az evvel bizi mukarrabûn'dan sayan sendin. Sizi mahiyetime aldım diyen sendin. Ne isterseniz vereceğim diyen sendin. Bizim tek suçumuz Allah'a iman etmemizdir. Bizden bunun için intikam alıyorsun. Bürûc sûresinde kendilerini ateşe atarak işkence edenlere karşı müslümanlar bunu söylüyorlardı.

Evet bugün de zâlimler, kâfirler müslümanlardan intikam alıyorlar. Sebep ne? Suçları ne bu müslümanların? Zina mı etmişler? Hırsızlık mı yapmışlar? Çalıp çırpmışlar mı ülkenin hazinesini? Rüşvete suiistimalleri mi bulaşmış? Vergilerini mi vermemişler? Veya bombalar imal edip insanlar için katliamlar mı gerçekleştirmişler? İn-sanların can ve mallarına mı kastetmişler? Hayır, hayır bu insanların bir tek suçları var o da müslüman olmak. İnsanların egemenliklerini reddedip Rablerinin egemenliğini savunmak işte hepsi bu. İmanları sebebiyle zulmediyorlar zâlimler müslümanlara.

Eğer şu anda devlet dairelerinde üçüncü sınıf vatandaş oluyorsanız imanınız sebebiyle değil mi? Askerde dışlanıp dayak yemeye götürülüyorsanız müslümanlığınız sebebiyle değil mi? Birileri kendilerinden olmadığınız için, kendileri gibi sizler de içemediğiniz için, kendileri gibi namazsız bir hayatı kabul edemediğiniz için, kendileri gibi rüşveti kabul edemediğiniz için, kendileri gibi çıplak gezmeyi sineye çekemediğiniz için, kendileri gibi balolara gidemediğiniz için horlanıyor ve hakaretlere maruz kalıyorsunuz.

Evet işte böyle bir devri, devrimleriyle silmeye çalıştılar ama bir Mûsâ geliverdi de kül altında kalmış közler yeniden canlanıp açığa çıkıverdi. İnsanlar imânâ yöneliverdiler. Beyyine'yle tanışıp küfürlerini, şirklerini anlayıverdiler. Demek ki insanların ve toplumların dirilişi için Beyyine'nin gelmesi şarttır.

Beyyine gelmeli ki insanlar değişsinler. Beyyine ortaya konmalı ki insanlar sapıklık noktalarını onda anlasınlar.

Evet Mûsâ (a.s)'ın ortaya koyduğu bu Beyyine'yle bakın in-sanlar ne kadar değiştiler. Firavunların ölüm tehditleri bile artık vız geliyordu onlar için. Haydi ey Firavun ne yapacaksan yap da görelim diyorlardı. Onların bu tavırları karşısında Firavun da diyordu ki sizin çaprazlama el ve ayaklarınızı keseceğim ve sizi onluk çivilerle ağaçlara asacağım diyor. Müslümanlar da diyorlar ki:

Ya Rabbi üzerimize sabrını döküver. Sabrını üzerimize yağdırıver ya Rabbi. Ve de bizi müslümanlar olarak öldür ya Rabbi. Zira biraz sonra bu alçak bizim elimizi mi kesecek, gözümüzü mü oyacak, bize nasıl bir işkence edeceği belli değil. Ne olur ne olmaz ya Rabbi belki işkencelere dayanamayız da ağzımızdan senin hoşuna gitmeyecek ve bize cennetimizi kaybettirecek bir ifade çıkabilir. Sabrını üzerimize yağdır ki döneklik yapmayalım. Sabrını üzerimize dök ki sabırsızlık göstermeyelim ve müslümanlar olarak ölelim. İşte işkenceler karşısında müslümanın yapacağı en güzel dua budur. Ya Rab-bi üzerimize öyle bir sabır yağdır ki iliklerimize kadar bu sabırla doyalım ve geri adım atmayalım.

Ve rivâyetlere göre Firavun bu müslümanları şehid eder ama Mûsâ'ya da kardeşi Hârun'a da dokunmaz. Çünkü alçağın Mûsâ (a.s)'a dokunacak bir cesareti yoktur. Ona ilişmeye kalkıştığı zaman başına nelerin geleceğinin farkındadır aslında. Peygamberin etrafındakileri öldürüyorlar ama kendisine dokunamıyorlar. Çevresindekilerin işini bitirirsek onu kontrol altına alabiliriz diye hesap ediyorlar.

Tabi Firavun Mûsâ'yı serbest bırakınca Mele bundan rahatsız oluyor. Mele Firavunun dikkatini çekiyor bakın bu konuya. Zaten Melenin görevi budur. Bir yerlerde sisteme karşı herhangi bir tehlike söz konusu olduğu zaman, sistemi yıkmaya yönelik bir hareket başladığı zaman Melenin görevi devletin dikkatini oraya çekmek, gözleri oraya çevirmektir. Projektörlerini oraya dikerek tehlikeyi bertaraf etmektir. İşte bakın Melenin, Firavunun dikkatlerini bir noktaya çekmeye çalıştığını Rabbimiz bundan sonraki âyetinde şöyle anlatıyor:

127. "Firavun milletinin ileri gelenleri: "Mûsâ'yı ve milletini yeryüzünde bozgunculuk yapsınlar, seni ve tanrılarını bıraksınlar diye mi koyuveriyorsun? "dediler. Firavun: "Onların oğullarını öldüreceğiz, kadınlarını sağ bırakacağız. Elbette biz onları ezecek üstünlükteyiz" dedi."

Evet Mele, Firavun kavminin ileri gelenleri Mûsâ (a.s)'ın ve kavminin serbest bırakılmasına tepkilerini dile getiriyorlar. Gözler di-kiliyor, dikkatler çekiliyor.

Evet toplumun ele başları Firavunu tahrik ediyorlar. Küfrün başı, sistemin başı böyle pes ettiği sıfırı tükettiği zaman etrafındakiler onun pes etmesine izin

vermiyorlar. Çünkü sistemin yıkılması onların tüm menfaat kanallarının kesilmesi demekti ki buna asla razı olamazlardı. Bakın diyorlar ki ey Firavun! Bu adamlar seni ve tanrılarını terk etsinler, senin yasalarına karşı gelsinler diye mi serbest bıraktın onları? Olmaz bu. Firavun hem kendisi tanrıydı hem de kendisinin ibadet ettiği tanrıları vardı. Yâni böyle müşrik bir toplumda her şey ilah, herkes birbirine tapınmaktadır.

Evet Firavundan çok Firavun kesilenler sistemin başını uyarıyorlar. Daha önce Mûsâ sihirbazdır diyerek Hz. Mûsâ'yı mahkum edenler şimdi de devletin başını Mûsâ (a.s)'a karşı tahrik ediyorlardı. Mûsâ (a.s)'ın serbest bırakılmasını düzen açısından son derece tehlikeli görüyorlar ve diyorlar ki ey Firavun milli birlik ve bütünlüğümüzü bozan bu adamları serbest bırakırsan senin düzenin tehlikeye girer. Bunlar fitne çıkarırlar bunları yok etmen lâzım, bunları susturman lâ-zım gibi akıllar veriyorlar.

Aslında kendileri fitneydiler, kendileri fesat çıkarıyorlar, kendileri Allah'ın düzenini bozuyorlar ve Allah kullarına zulmediyorlardı. Ama alçaklar, peygamberi ve peygamber yolunun yolcularını fitne olarak görüyorlar. tâbi onlara göre iman fitnedir takva fitnedir, teslimiyet fitnedir, Allah'a kulluk fesattır, hâsılı onların topluma sundukları ilkelere karşı gelmek fitnedir fesattır. Onlar kendilerince fitne gördükleri konuya dikkat çekince Firavun da:

Dedi ki siz merak etmeyin elbette ki biz onların oğullarını öldüreceğiz, kızlarını kadınlarını da sağ bırakacağız. Muhakkak ki biz onların üzerinde kahhârız kahiriz, onların topunu ezecek güçteyiz diyor. Evet siz merak etmeyin diyor Firavun, biz onların toparlanıp güçlenmelerine fırsat vermeyeceğiz. Onların erkeklerini öldürüp kadınlarını hayasızlaştıracağız..

Evet diyor ki Allah düşmanı onların kadınlarını hayat kadını haline getireceğim. İşte Firavunlara göre, Firavun sistemlerine göre gerçek hayat budur. Firavun sistemlerine göre toplumda kadının varlık sebebi işte budur. Kadın erkekleri doyurmak için vardır toplumda. Kâfirler diyorlar ki istediğimiz gibi istifade edebilmeliyiz onlardan. İstediğimiz gibi kullanabilmeliyiz onları. Eğer kadınlar bizim bu şehvetlerimize cevap verebilecek bir konumdaysalar, yâni hiç bir ahlâkî kayıt tanımadan, zerre kadar haya, iffet duygusu duymadan her bakımdan serbest ve cömertçe vücutlarını bize arz edebiliyorlarsa işte o zaman bu kadınlar hayatlarını yaşayan kadınlardır. Hayatın tadını çıkaranlar bu kadınlardır. Zira gerçek hayat budur. Ötekiler hayattan habersiz, yaşamaktan uzak ölülerdir, örümcek kafalılardır. İşte Firavunların ka-fasındaki kadın budur.

Evet erkek çocuklarını öldürüyor kadınlarını da bu hale getiriyor.

Bildiğimiz kadarıyla bu iş tarihte iki kere olmuş. Biri Hz. Mûsâ henüz doğmadan önce olmuş, ikincisi de Hz. Mûsâ'nın doğumundan sonra işte Mûsâ

(a.s)'ın Firavunun karşısına geçip onu hakka dâvetinden sonra olmuş. Birinde, yâni öncekinde ***"zebeha"*** ifadesi kullanılırken bu sonrakinde ise ***"gatele"*** fiili kullanılıyor. Biri gatele, diğeri ise zebeha yapmak.

Öldürmek; ikisi de öldürmek ama biri kılıçla kurşunla öldürmek, ötekisi de eğitimle öldürmek. Biri bizzat öldürmek ki bu konuda şu kadar çocuk öldürmüştür gibi çeşitli rivâyetler vardır. Birisi bizzat öldürmek, ama ötekisi de eğitim vasıtasıyla öldürmektir. Yâni Mûsâ (a.s)'ın doğuşundan önce öldürebildiklerini öldürmüş, ikna edebildiklerini doğum kontrolü yutturmacaları ile daha doğmadan rahimlerdeyken öldürtmüş ama önünü alamayıp her şeye rağmen doğanları da eğitimle öldürmüş. Uyguladığı vahiy kaçkını materyalist eğitimle öldürmüştür. Ya da öncekinde parça parça doğan çocukları öldürüyordu ama bu ikincisindeyse Mûsâ'nın (a.s)'ın kavmi İsrâil oğulları için toplu imhalar söz konusu olmuştur.

Niye yapıyordu Firavun bu soykırımı? İsrâiloğulları, bu köleler çoğalıp da; bir gün kendisine kafa tutacak noktaya gelmesinler diye. Sayısal çoğunluğa ulaşıp da efendilerinin karşısına geçip onlardan hesap soracak, dökülen kanların, yapılan işkencelerin intikamını alacak bir noktaya gelmelerinden korktukları için yapıyorlardı bunu. Ve diyor ki bakın Firavun:

Muhakkak ki biz onlar üzerine kahiriz, kahhârız. Biz onlara hâkim bir konumdayız. Onlar bizim ayağımızın altında karıncalardan farksızdırlar. Müslümanlara böyle bakıyorlar alçaklar. Firavunların gözünde müslümanlar işte budur. Biz onlara kahhârız. Biz istedik mi kestiririz, biz istedik mi açtırırız, biz istedik mi nefes alışınızı bile kontrol ederiz, biz izin vermesek adımınızı bile atamazsınız diyenlerin tü-mü de bugün Firavunluk taslamaya çalışıyorlar. Halbuki bunların hiç birisi kahhâr değildir.

Allah kulları üzerine yegâne Kahhâr'dır, yegâne güç yetirendir, yegâne hâkim olandır. Ancak şu kadarını söyleyelim ki Allah'ı Kahhâr bilmeyenlerin hayatında pek çok Kahhâr'lar olacaktır. Allah'a ait olan bu sıfatı Allah'tan başkaları üzerinde görmeye çalışan insanlar için kendileri Kahhâr görülen bir kısım insanlar da Kahhâr pozları oynama başlayacaktır. Halbuki insanlar bu sıfatı sadece Rablerine verip onları Kahhâr görmeseler, onlara değer vermeseler onlar cücelikleri içinde kahrolup gideceklerdi.

Ama heyhat ki insanlar onları Kahhâr görmeye başlayınca onlar da kendilerini bir nane zannederek insanlar üzerinde Rableşivermektedirler. Biz insanlar üzerinde Kahhârız! Biz asarız! Biz keseriz! Biz istedik mi açtırırız başörtülerinizi! Biz istedik mi kestiririz sakallarınızı! Biz istedik mi atarız namaz kılanları! Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Biz sizin üzerinize kahir Kahhâr değil miyiz? Ben izin vermeden nasıl iman ettiniz? Ben müsaade etmeden nasıl secde edersiniz? Ben izin vermeden nasıl örtünürsünüz? Ben izin

vermeden bunları nasıl konuşabilirsiniz? Halbuki sizler benim kullarımsınız! Sizleri ben okuttum! Sizler benim mekteplerimde okudunuz! Sizin maaşlarınızı ben ödüyorum! Sizin hayatınız bizim elimizdedir! Nefes alışverişinizi bile kontrol ediyoruz! Eğer biz müsaade etmesek adım bile atamazsınız! diyenleri kendileri üzerinde Kahhâr bilenlerin üzerinde bunlar da Kahhâr konuma geleceklerdir. Sadece Allah'a ait olan bu sıfatı insanlar üzerinde de görmeye başladılar mı onların üzerlerinde Kahhârlar çoğalacaktır ve zavallı insanlar onları da razı etmek için çırpınacaklardır.

Bugün maalesef insanlardan pek çoğu bu sıfatı Allah'tan başkaları üzerinde de görüyorlar. İnsanlar böyle gördükleri için pek çokları da onlar üzerinde Kahhâr olduklarını iddia ediyorlar. Ama bakın Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'yı kendisini insanlar üzerinde Kahhâr makamında görmeye çalışan Firavun karşısında görüyoruz. Firavun Hz. Mûsâ'ya işte seni asarım, keserim, zindana atarım, maaşını keserim, güneşini engellerim diye tehditler savurmaya başlayınca Allah'ın elçisi bakın şöyle diyor. Hz. Mûsâ öyle bir Peygamber ki sarayda, hem de bu Firavunun sarayında büyümüş, maddî imkânlar içinde müreffeh bir hayat içinde yetişmiş ama bunu terk edip gitmiş. Medyen'de yedi yıl çobanlık yapmış, aç kalmaya da susuz kalmaya da, ışıksız, yolsuz, asfaltsız, vasıtasız, elektriksiz, telefonsuz, teyp siz, dolmuşsuz, vasıtasız kalmaya da alışmış bir Peygamber. Firavunun asarım, keserim aç bırakırım, susuz bırakırım şeklindeki tehditleri karşısında bakın aynen şöyle diyordu:

Vallahi ey Firavun senin tehditlerin bana vız gelir. Ben çölden, Medyen'den geliyorum. Arkamda upuzun bir çöl bırakıp geliyorum. Ben bu saydıklarının hiç birisinin olmadığı bir ortamdan geliyorum. Açlığa, susuzluğa dünden alışmışım, sıkıntıların meşakkatlerin alasını yaşamışım ben. Senin bana yapabilecek hiç bir şeyin yoktur. Bunu di-yebilen birisine ne yapabilecekti de Firavun? Hz. Mûsâ sarayda maddî şartlar altında, müreffeh bir hayat içinde yetişmiştir ama bunu terk etmiş Medyen'e gitmiş, orada çobanlık yapmış, aç kalmaya susuz kalmaya alışmış bir Peygamber.

Keşke bizler de bu hayata bir alışabilsek, inanın hiç kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacaktır. Ama şimdi şu anda öyle miyiz? Meselâ yarın bir tehditte bulunsalar ki bizim dediklerimizi yapmazsanız, bizi hayatınızda Kahhâr bilip bizim kanunlarımıza itaat etmezseniz televizyon vergilerinizi ayda on milyona çıkarıyoruz! Deseler pilimiz biter değil mi? Niye? Ee televizyonsuz bir hayata nasıl dayanabileceğiz değil mi? İyisi mi biz bunları Kahhâr bilelim ve dediklerini aynen uygulayalım diyoruz.

Ya da eğer dediklerimize uymazsanız benzin fiyatlarını şu kadara çıkardık deseler ne yaparız? Veya otobüs seferlerini kaldırıyoruz deseler işimiz biter değil mi? Çünkü bizler arabasız bir hayata alışmadık. Telefonlarınızı iptal

ediyoruz deseler mahvoluruz değil mi? Lokantalarınızı, fırınlarınızı kapatıyoruz deseler işimiz biter. Çünkü böyle bir hayata alışmadık bizler. Yarın tüm elektriklerinizi kesiyoruz deseler, sizi aç bırakıyoruz deseler, sizi hapse atacağız deseler işimiz biter değil mi? Çünkü bu köleliğin dışında da bir hayatın varlığından haberimiz yoktur bizim. Böyle bir hayatın varlığına bir inanabilsek o zaman tıpkı Hz. Mûsâ gibi bizi bunlarla tehdit eden ve kendilerini Kahhâr bilmeye zorlayan tüm Firavunların tehditlerinin gözümüzde beş paralık bir değeri kalmayacak.

İşte biz kendi kendimizi bazı şeylerin kölesi yapıyoruz sonra da insanların bizim üzerimizde Rableşmelerine, Kahhâr konuma gelmelerine zemin hazırlıyoruz.

Firavunun bu alçakça planını açıklamasından sonra Hz. Mûsâ kavmine diyor ki:

128. "Mûsâ milletine: "Allah'tan yardım dileyin ve sabredin; yeryüzü şüphesiz Allah'ındır, kullardan dilediğini ona mirasçı kılar; sonuç Allah'a karşı gelmekten sakınanlarındır" dedi."

Evet Firavunun bu tehditleri karşısında korkuya kapılan kavmine Allah'ın elçisi korkmayın diyerek yeryüzünde Allah'ın koyduğu değişmez yasayı anlatıyordu. Toplumuna Allah'ın yasasıyla müjde veriyordu. Bu öyle bir yasa ki Hz. Adem'den bu yana hiç değişmemişti. Korkmayın Allah dilemedikçe yeryüzünde kimse kimseye bir şey yapamaz Allah'ın yeryüzünde değişmez yasası işte budur diyordu. Bu tanrı taslaklarından korkmayın ve sabırla Allah'tan yardım dileyin.

Eğer sabreder bütün güç ve kuvvetin Allah'ta olduğunu bilir ve onun yardımı konusunda ümitsizliğe düşmezseniz, Allah'ın istediği kulluktan vazgeçmez, yılgınlık göstermez, direnir dayanır ve Allah'tan yardım isterseniz bilesiniz ki yeryüzünün sahibi O'dur kullarından dilediğini ona vâris kılar. Allah'tan yardım dilemek O'nu Rab bilmeye, O'nu Melik, Kahhâr ve Hâkim bilmeye ve tanımaya bağlıdır.

Öyle bir Allah'a iman edeceğiz ki O yalnız kendisinden yardım istenecek, kendisine güvenilecek, yalnız kendisine sığınılacak her şeye güç yetiren bir Allah olacak. Bir de sabredeceğiz. Her şeye rağ-men Allah'a kulluğa sabır. Her şeye rağmen Allah'ın istediklerini yap-maya devama sabır. Düşmanlarımız güçlü olsalar da, Allah'ın bize karşı yardımı gecikse de, dostlarımız az olsa da, en kötü şartlar altında bulunsak da yılmadan, yıkılmadan yine kulluğumuza devam edeceğiz. Böylece biz, bize düşeni yerine getirirsek yeryüzünde değişmeyen yasası gereği Rabbimiz yeryüzün mirasını bize devredecek, yeryüzünün egemenliğini bize verecektir.

Evet Allah'ın elçisi böyle bir zâlim, böyle bir despot karşısında çocukları öldürülmüş, kadınları hayasızlaştırılmış ve işkencenin en kötüsüne lâyık görülmüş, güçsüz, silahsız müslümanların yapabilecekleri tek şey sabredip, yılgınlık göstermeyip Rablerinin rahmet kapısına baş vurmalarıydı. Allah kapısını dövmeleriydi. İşte Allah'ın el-çisi onlardan bunu istiyordu. Allah'la bağınızı koparmadan Allah'tan yardım isteyin. Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayarak Allah'la irtibatınızı koparmayarak Allah'tan yardım isteyin. Hayatınızla Allah'ın yardımına lâyık olarak dilinizle de bunu gündeme getirerek Allah'tan yardım isteyin. Sabredin, direncinizi, metanetinizi kaybetmeyin. Eğer her şeye rağmen sabreder ve direncinizi kaybetmezseniz kendinizi Allah'ın emirleri üzerinde tutabilirseniz bilesiniz ki Allah düşmanlarının size yapabilecekleri hiç bir şey yoktur.

İşte o zaman yasaları gereği Allah size yardım edecek düşmanlarınızdan intikamınızı alıverecek ve sizi yeryüzüne varisler kılacaktır. Sizleri yeryüzüne egemen kılacaktır. Çünkü arz Allah'ındır. Sadece Mısır değil tüm arzın sahibi Allah'tır. Ve o arza kim lâyıksa onları vâris kılar Allah.

Öyle değil mi şu arz mülkünden, şu coğrafyalardan kimler gelip geçmedi de? Ne uluslar, ne milletler, ne devletler gelip geçmemiştir de? Bu topraklar bizimdir diyen, bu topraklarda bizim borumuz öter diyen nice toplumları o topraklarda diz üstü çöktürmedi mi Allah? Hayır! Hayır o topraklar Allah'ındır. Bu coğrafyalar sadece Allah'ındır ve dilediklerini, lâyık olanları oralara yerleştirir.

Ve âkıbet eninde sonunda müttakılerindir. Güzel son, hayırlı sonuç müslümanlarındır. Çünkü yeryüzünde müslümanların olmadığı hiç bir dönem olmamıştır. Yeryüzünde kâfirlerin olmadığı dönemler çok olmuştur, Hz. Adem (a.s) dönemi veya Nûh tûfanında yeryüzünde bir tek kâfirin kalmadığı dönemler olmuştur ama müslümanın olmadığı bir tek dönem gösterilemez. Öyleyse hem bu dünyada, hem de âhirette güzel sonuç, hayırlı âkıbet sadece mü'minlere aittir. Hz. Mûsâ böyle diyerek toplumunu sabra ve kulluğa devama teşvik edince onlar dediler ki bakın:

129. "Milleti: "Sen bize gelmeden önce de, geldikten sonra da eziyet çektik" dediler. Mûsâ'da: "Rabbinizin düşmanlarınızı yok etmesi ve yeryüzünde sizi onların yerine geçirmesi umulur. O zaman nasıl davranacağınıza bakar" dedi."

Evet diyor ki İsrâiloğulları ey Mûsâ sen bize gelmeden önce de sen geldikten sonra da bizler hep eziyet çektik. Eziyet bizim kaderimiz oldu diyorlar. Ey Mûsâ şu görmüş olduğun alçaltılma ve zelil kılınmanın bir

benzerini biz senden önce de yaşamıştık. Bu sözü bir kaç mânâda anlamaya çalışıyoruz:

1: Ya Mûsâ hani sen geldikten sonra da bize Allah'ın yardımı gelmedi? Bize bir şeyler söyle, Allah'ın yardımı ne zaman? diyerek Hz. Mûsâ'dan kendilerinin kurtuluşu konusunda dua talep ediyorlardı. Hani Mekke'de işkenceler altında inleyen müslümanların Allah'ın Resûlüne: ***"Meta nasrullah?"*** Ey Allah'ın Resûlü Allah'ın yardımı ne zaman? Şu bizim çilelerimizin bitiş zamanı ne zaman? deyişleri gibi onlar da elçilerinden dua talep ediyorlardı diyoruz.

2: Mûsâ (a.s)'ın kavmi önceki âyetlerden teselli bulmamışlardı da yaşadıkları korkunç hayatın tesiriyle biz senden şimdiye kadar hep zarardan başka bir şey görmedik ey Mûsâ diye peygamberlerine şikâyette bulunuyorlardı.

3: Veya bu çektikleri çilelerinin, bu maruz kaldıkları eziyetlerin Hz. Mûsâ ile, onun gelişiyle bir ilgisinin bulunmadığını ifade ederek ey Mûsâ bunun seninle bir ilgisi yoktur. Bu bizim kendi çilemiz ve ka-derimiz demeye çalışıyorlardı.

Onların bu bedbinliklerini ve yıkılışlarını gören Allah'ın elçisi de şöyle diyordu:

Hayır! Hayır öyle değil, umulur ki Rabbiniz sizin düşmanlarınızı helâk eder de yeryüzünde kulluğun icrası konusunda sizi halefler yapar. Tüm düşmanlarınızı yok eder de yeryüzünün halîfeleri yapar sizi de orada ne yapacağınızı, nasıl ameller işleyeceğinizi dener. İşte umulan budur Allah'tan. Çünkü Allah yasaları böyledir. Bugüne kadar yeryüzünde Allah'ın yasaları hep böyle gerçekleşmiştir. Mutlaka inananlara Allah'ın yardımı ve zafer gelecektir ama ne zamandır bilin-mez. Öyleyse hiç bir zaman ümitlerinizi yitirmemeniz lâzım diyerek Hz. Mûsâ onlara Allah'ın değişmeyen yasalarını hatırlatır.

Ama şurası da unutulmamalıdır ki Allah müslüman bir topluma zafer nasip edip düşmanlarını helâk edip de onların yerine müminleri egemen kıldı mı işte ondan sonra esas imtihan ve sorumluluk başlamaktadır. Artık mü'minlerin ne yapacaklarına, nasıl ameller işleyeceklerine ve halîfeliklerini nasıl icra edeceklerine bakacaktır Allah. Bu yeryüzünde hep böyle olagelmiştir.

İşte bakın bundan sonra Mısırda artık işler mü'minlerin lehine işlemeye başlamaktadır. Müslümanlara zulmeden Firavun oğullarına onlar akıllarını başlarına alsınlar diye arka arkaya iptilalar yığmaya başlamaktadır.

130. "Andolsun ki, Biz de Firavun ailesini, ders alsınlar diye, yıllarca kuraklığa ve ürün kıtlığına uğrattık."

Evet Rabbimiz Firavun oğullarını, Firavun toplumunu, Firavun ve Melesini bir kısım senelerle yakalayıverdik. Arapça'da senelerle yakaladık ifadesi kıtlık yokluk ve açlığa delâlet etmektedir. Onlara şiddetli kıtlık ve kuraklık yılları Mûsâllat ettik. Nitekim Allah'ın Resûlü müşriklere beddua ederken bir defasında:

"Allah'ım bunların üzerine Yusuf'un kıtlık seneleri gibi kıtlık seneleri veriver!"

Buyurmuştur. (Buhârî, ezan 128)

Hadlerini bilsinler diye, kul olduklarını, âciz olduklarını, Allah'a muhtaç olduklarını anlasınlar da Rablerine karşı küfür ve isyandan, Allah kullarına karşı zulüm ve eziyetlerinden vazgeçerek Allah'ın istediği kulluğa yönelsinler diye Allah onlara kıtlıklar ve sıkıntılı yıllar gönderdi. Yıllar süren meyve ve sebze noksanlığı gönderiverdi Rabbimiz onlara. Yıl yıldan kötü geldi. Seneler böyle geçti. Peki niye böyle yapmıştı Allah? Çünkü tüm nimetler Allah'tandı. Nimeti veren benim buyurmuştu Allah. Nimeti veren, verdiği nimeti geri alınca bu nimeti vereni bilmeleri anlamaları gerekecekti. Rablerinin gücünü kudretini anlayıp gittikleri yanlışlıklardan dönmeleri gerekecekti. Yaptıklarından ötürü tevbe etmeleri gerekecekti. Bütün bu olayların tesadüfi değil, tabiat güçleri tarafından değil Rablerinin takdiriyle olduğunu anlayarak O'na O'nun istediği biçimde kul olmaları gerekecekti. Rablerine ve Rablerinin elçisine, Rablerinin yasalarına karşı savaştan vazgeçmeleri gerekecekti.

Geçmiş toplumlara uygulanan yasaların aynısını uyguluyordu Rabbimiz Firavun toplumuna. Allah'ın yeryüzünde değişmeyen bir imtihan yasası vardı. Toplumlar için uyguladığı bir sünneti vardı. Firavun ve toplumuna uygulanan bu yasa sadece onlara ait bir yasa değildi. Önceki tüm toplumlara da uygulanmış ve tecrübe edilmiş bir yasaydı bu. Bakın En'âm sûresinde de bu konu şöyle anlatılıyordu:

"Şüphesiz ki senden önce ümmetlere peygamberler göndermiştik; Onları yalvarsınlar diye darlık ve sıkıntılara sokmuştuk. Hiç değilse onlara şiddetimiz geldiği zaman yalvarıp yakarmalı değil miydiler? Lâkin kalpleri katılaştı, şeytan da yaptıklarını onlara güzel gösterdi."

(En'âm 42,43)

Evet önceki toplumlara da peygamberler gönderdik. Onlar kendilerine gönderilen bu peygamberlere değer vermediler, bu peygamberler ve onların kendilerine getirdiği mesajlarla ilgilenmediler. Hayat programlarını Allah'tan ve Allah'ın elçilerinden almaya yanaşmadılar. Allah'ı da Allah'ın elçilerini de hayatlarına karıştırmamaya ça-lıştılar. Allah, hayata karışmaz dediler, Allah, âyet göndermez dediler, Allah, elçi göndermez dediler. Onlar Allah'ı ve

elçilerini küfrettiler de onlara merhametimizden dolayı akılları başlarına gelsin de bize dönmeyi anlasınlar diye biz onları fakirlik, kıtlık, açlık, geçim darlığı, hastalıklar, çeşitli afetler ve zaruretlerle yakalayıverdik. Onları türlü türlü sıkıntılara sokuverdik ki kabukları yırtılsın da tevhid açığa çıksın diye. Küfürden şirkten vazgeçsinler de iman etsinler diye. Sığınacak kapıları kalmasın da bize sığınsınlar diye. Yalvaracak, başvuracak, dövecek kapıları kalmasın da bize yalvarıp yakarsınlar diye. Ama şeytan onlara amellerini süslü gösterdi de hayrı şer, şerri hayır gösterdi de, iyiliği kötülük, kötülüğü iyilik gösterdi de onlar adam olma, uyanma istidatlarını kaybettiler.

Evet aslında biraz önce zikrettiğim o imtihanlar, o belâlar ve musîbetler onlarda sığınma, kulluk ve kurtuluş hissini, Allah'a yalvarıp yakarma hissini uyandıracak ilahi uyarılardı.

Ama bilelim ki bunların ilahi uyarıcılığı devamlı değildir. Onun içindir ki böyle bir durumla karşı karşıya gelen kişi hemen onu bir nimet bilmeli ve süratli bir şekilde uyanıp tevbe ve yalvarışlarla Allah'a yönelmeli ve durumunu düzeltmesini bilmelidir. Zira bu durum kısa bir süre sonra kaldırılıverir. Ya da esasen kısa bir süre sonra bu uyarının tesiri gittikçe azalır ve nihâyet o sınırlı müddet bitiverir. Yâni o sıkıntının uyarıcı özelliği kayboluverir. Bir alışkanlık ve tabii bir hal oluverir. Yâni kısa bir dönem sonra bu belâların bu sıkıntıların terbiye edici hiç bir tesiri kalmaz.

Evet Allah her şeyi kendilerinden bilen mağrur bir topluma ekonomik darbeler indiriyordu. Belki azgınları yola getirecek en etkili yol buydu. Onların açlıkla burunlarını yere sürtüyordu. Ama bunu da yaparken Rabbimiz merhametinin gereği olarak yapıyordu. Rabbimiz kulları için o kadar merhametli ki bakın yaptıklarından ötürü hemen onları helâk edivermiyor. Çeşitli sözlü ve fiili uyarılar göndermek sûretiyle onları uyarıyor. Çünkü kullarına karşı sonsuz merhamet sahibi olan Rabbimiz Firavunların da Firavunun arkasından gidenlerin de cennetini istiyor. Onların da hidâyete ermelerini, onların da cennete gitmelerini istiyor. Onlar için de cennet kapılarının açılmasını istiyor Rabbimiz. Onun içindir ki onları hemen cezalandırmıyor da harikulade şeyler göndererek onların akıllarını başlarına almalarını istiyor. Ama alçaklar bunu anlayamadılar. Allah'ın bu yarılarını değerlendiremediler de:

131. "Onlara bir iyilik geldiği zaman; "Bu bizden ötürüdür" derler, bir fenalığa uğrarlarsa da, Mûsâ ve onunla beraber olanların uğursuzluğuna verirlerdi. Bilin ki, kendilerinin uğradığı uğursuzluk Allah katındandır, fakat çoğu bunu bilmezler."

Başlarına bir iyilik geldiği zaman bu bizdendir diyorlardı. Bu bizim hakkımızdır, bu bizim hak ettiğimiz şeydir, biz buna lâyığız diyerek kendilerinin

onu hak ettiklerini söylüyorlardı. Yâni işleri iyi gittiği zaman, karınları doyduğu, ekonomik yönden rahatladıkları zaman bunu kendilerinden, kendi tedbirlerinden, kendi bilgilerinden, kendi plan ve projelerinden biliyorlar.

İşte biz böyle yaparız. İşte toplumun iktisadına ekonomisine biz böyle yön veririz. İste ekonomiye biz böyle hâkim oluruz. Baksanıza bizim dönemimizde ekonomiyi nasıl düzelttik? Biz yaparız, biz ederiz, biz kurarız. Eğer biz yapmasaydık, eğer biz tedbir almasaydık, eğer biz plan yapmasaydık, eğer bu barajları biz kurmasaydık, eğer bu fabrikaları biz inşa etmeseydik işiniz perişandı diyorlar. Biz alırken kazanırız diyorlar. Her şeye kendilerini etkin ve yetkin görüyorlar. İyilikleri kendilerinden görüyorlar.

Halbuki bu adamların ne gökten yağmur indirmeye, ne de yerden bir tek nebat bitirmeye güçleri yeter. Ne az yağdığı zaman bu-na çare bulmaya ne de çok yağdığı zaman buna engel olmaya güçleri yetmemektedir. Ama buna rağmen bu âcizliklerine rağmen yine de tüm iyiliklerin kendilerinden olduğunu kendilerinin becerdiklerini söylüyorlar.

Ama bir uğursuzluk, bir darlık, bir açlık ve sıkıntı gördükleri zaman, memleket gelişmediği zaman, ekonomi bozulduğu zaman da bunu Hz. Mûsâ'dan ve onun yolunun yolcusu müslümanlardan biliyorlardı. Müslümanlardan uçuklanıyorlardı. Allah'ın peygamberi Hz. Mûsâ ve beraberindeki müslümanlara uğursuzluk yorumluyorlardı. Hep bunlar yüzünden uğursuzluklara uğruyoruz. Bunların uğursuzlukları bize de bulaştı diyorlardı. Bunlar yüzünden bizler de mahvolduk di-yorlardı. Hep Mûsâ ve beraberindekiler yüzünden kötülükler başımıza geliyor derler. Eğer bu müslümanlar olmasaydı, eğer bu Allah elçileri ve onların yollarının yolcuları olmasaydı, eğer onlar bizi engellemeseydi, eğer onlar bizim eteklerimizden tutup engellemeselerdi, eğer onlar bizim yolumuza barikatlar koymasalardı bizler bugün dünyanın en Medenî ve en zengin ülkesi olacaktık derler. İyilikleri kendilerine, kötülükleri de müslümanlara yormaktadırlar.

Evet bugün de durum aynen böyledir. Bir bozuk dönem geldi mi suç hep müslümanlarındır. Suçlu hep müslümanlardır. Hep onar bozdular, hep onlar geri bıraktılar bizi diyorlar. Kur'an için, sünnet için, namaz için, abdest için, ilim için, zikir için, tesbih için zaman ayırdılar da geri bıraktılar bizi. Hattâ şu anda müslümanlar bile bunu söy-lüyorlar. Bu adamlar Kur'an, sünnet diye diye bizim kafalarımızı bozdular, bizim düşünce yapılarımızı bozdular da onun için zengin olamadık diyorlar.

Evet demiyorlar mı bugün bunları müslümanlara? Yıllardır demediler mi bunları müslümanlara? Geri kalmışlıklarının sebebini İslâm'da ve müslümanlarda görmediler mi? Bu yüzden de her fırsatta kendilerini geri

bıraktıklarına inandıkları İslâm'ın kutsal değerlerini ayak altına almadılar mı? İslâm'ın tüm değerlerini yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmadılar mı? Kâfirlerle kucaklaşamadıklarının suçunu faturasını hep müslümanlara kesmediler mi? Halkı müs-lüman olan ülkelerin az gelişmişliğini o halkların bir kitaba imanlarına bağlamadılar mı? Geri kalmışlığın sebebi olarak mahkum ettikleri Kuranın defterini dürebilmek için harf değişikliğinden tutun da ellerinden gelen her şeyi yapmadılar mı?

Halbuki hemen hemen müslümanlar da Tanzimat Fermanından beri kitaplarıyla ilgilerini kesmişlerdir. Yıllardır müslümanlar kitaplarından habersiz kendi hevâ ve heveslerine bağlı bir hayat yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Yâni takriben yüz yıldır hayatta ne Kur'an ve ne dinin kuralları geçerli olmadığı halde, dini hayatlarından kovdukları halde hani niye kalkınamadılar? Kur'an'ı hayattan kovup, dinin defterini dürüp, dinin etkinliğini bitirip, Allah yasalarını ilga edip yüz yıldır kendi yasalarını onun yerine hâkim kıldıkları halde hani nerede bu kalkınma? Şu anda bu toplumda kendi yasaları hâkim değil mi? Hani niye sürüngenler gibi sürünüyorlar? Hani engel gördükleri Kur'an'ın yasalarını ortadan kaldırdıkları halde niye birilerinin kapısında dilenciler? Niye özledikleri, tapındıkları, hayranı oldukları Avrupa'nın seviyesine çıkamıyorlar? Kim engelliyor şu anda bu adamları?

Öyle değil mi? İslâm'ı, müslümanları sorgulayıp hep suçu onlarda göreceklerine biraz da kendilerini, kendi küfürlerini kendi şirklerini, kendi köleliklerini sorgulasalar olmaz mı? Bu izzetsizliklerinin, bu şerefsizliklerinin, bu dilenciliklerinin, bu köleliklerinin sebebini Allah'la irtibatlarını kesmelerinde, Allah'ın yasalarını reddetmelerinde, Allah'a ve Allah'ın sistemine karşı savaş açmalarında görseler ya. Kitaplarıyla ilgiyi kesmelerinde arasalar ya biraz da.

Yâsîn sûresinde de Rabbimiz bu alçakların aynı şeyleri Allah'ın mürsellerine söylediklerini şöyle anlatıyordu:
"Kasabalılar: "Doğrusu sizin yüzünüzden uğursuzluğa uğradık; vazgeçmezseniz andolsun ki sizi taşlayacağız ve bizden size can yakıcı bir azab dokunacaktır" demişlerdi."
(Yâsîn 18)

Evet Allah'ın elçilerine diyorlardı ki hep sizin yüzünüzden uğursuzluğa uğruyoruz. Ey Allah'ın elçileri eğer sizler bu işlerinizden, bu yaşantılarınızdan, bu yollarınızdan, bu imanlarınızdan, bu dininizden vazgeçmezseniz o zaman sizi recm ederek katledeceğiz ve iyi bilin ki bizden, size çok büyük kötülükler azaplar dokunacaktır. Yâni dünkü kâfirlerin Allah elçilerine söylediklerini bugünkü kâfirler de günümüz müslümanlarına söylüyorlar. Eğer bu imanlarınızdan, bu kılık kıyafetlerinizden, bu Kur'an'dan, bu dinlerinizden

vazgeçmezseniz sizi şöyle şöyle yapacağız diyorlar. Demek ki kâfirler hiç değişmemiş ve kıyâmete kadar imanla küfür arasındaki bu savaş sürüp gidecektir.

Allah buyurur ki bakın:

Hayır hayır, sizin tâiriniz Allah yanındadır. Sizin uğursuzluklarınız Allah katındadır. Sizin başınıza gelen bu belâlar, bu kıtlıklar, bu sıkıntılar Allah'tandır. Tüm bunlar Allah yasalarıdır. Allah yasalarının gereğidir. Yâni onları bu belâlara, bu iptilâlara maruz bırakan Allah'-tır. Ama insanların pek çoğu bunu bilmezler bunu anlayamazlar diyor Rabbimiz. Halbuki insanlar tüm hayatlarını, hayatlarında gerçekleşmiş tüm olayları, tüm başlarına gelenleri Allah'ın kitabına göre, Allah'ın yasalarına göre değerlendirmek zorundadırlar. Ama insanların çoğu bunu bilmezler. Allah'ın kitabından habersiz olan, Allah yasalarını bilmeyen bir toplum bu olayları nasıl değerlendirecektir? Allah yasalarını bilmeyen insanların bu olayları sıhhatli bir şekilde değerlendirip ibret alma imkânları da elbette olmayacaktır. Çünkü ellerinde bir kıstas yoktur.

Başlarına bir şeyler gelir, bir kıtlık gelir, bir deprem gelir, bir sel felâketi gelir. Ama bunun Allah yasası olduğunu bilemeyen insanlar bütün bunları tabiata yükleyiverir. Efendim işte alçak basınçla yüksek basınç bilmem ne olmuş da işte bu olaylar oluvermiş deyiverirler. Hep yanlış değerlendirirler, yanlış yorumlarlar.

Halbuki Allah diyor ki tâirinizin, uğursuzluklarınızın, başınıza gelenlerin sebebi sizlersiniz. Yâni bütün bu başınıza gelenleri sizler hak ettiniz. Yâni uğursuzluk içine düşmeyi, zillete mahkum olmayı, elin âlemin kapısında dilenci konumuna düşmeyi siz kendiniz istediniz. Allah yasalarını bırakıp, kulların yasalarını tercih ettiğiniz için, Al-lah'ın kitabını terk edip, kendi hevâ ve hevesleriniz istikâmetinde bur-nunuz doğrusuna gitmeniz sebebiyledir. Allah yasalarına kulak vermeden, devletin ve milletin mallarını haklı, haksız har vurup harman savurmanızdan dolayıdır. Haram yollarla kendi heveslerinizi tatmin etmek için bu milletin ekonomisini bozmanızdan dolayıdır.

Evet eğer şu anda ekonominiz bozuksa bunun sebebi ne İslâm'dır ne de müslümanlardır, sizin kendi İsraflarınızdandır. Sizin kendi bozukluklarınızdan ötürü Allah'ın size gönderdiği şeylerdir bunlar. Çünkü güç ve kudret sahibi sadece Allah'tır.

Evet Allah dönsünler diye, tevbe etsinler diye, kendilerine gel-sinler de Allah'a yalvarsınlar diye onlara belâlar, sıkıntılar gönderdi. Hiç değilse böyle bir durumdalarken bari yalvarıp yakarmalı değiller miydi? Ama gelin görün ki bunların taşlaşmış kalplerini bu belâlar ve musîbetler bile Allah döndüremedi.

Kalpleri taş gibi kaskatı kesildi de amellerini şeytan kendilerine süslü gösterdi. Yada şeytan onlara bu gelenleri farklı biçimde yorumlattı.

Meselâ Âd kavmi, Hûd kavmi, Lûd kavmi, Eykeliler Allah'ın kendilerine ibret alsınlar diye gönderdiği bu belâları tabiat kanunları olarak yorumladılar. Veya işte bunlar olağan şeylerdir. Daha önceki toplumlara da böyle şeyler gönderilmiştir dediler.

Tıpkı şu anda bizim toplumun bu depremleri, bu felâketleri farklı yönde yorumlayıp onlardan ibret almaya yanaşmadıkları gibi. Şeytan ibret almalarını engelledi, amellerini, yaptıklarını onlara süslü gösterdi. Hayatlarından, durumlarından, amellerinden razı oldular. Ne var bizim hayatımızda? İşte kulluk budur! dediler. İşte İslâm budur! dediler. İşte şu anda bizler Allah'ın bizden istediği hayatın içindeyiz dediler. Bizler Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz! dediler.

Evet olayları saptıranlar, âyetlere ters düşenler diyorlar ki ne yaparsan yap, ne dersen de, ne getirirsen getir biz asla inanmayacağız.

132. "Firavun ailesi: "Bizi sihirlemek için ne mûcize gösterirsen göster, sana inanmayacağız" dediler."

Evet Allah'ın peygamberi anlatmış, çırpınmış, didinmiş ama bakın sonunda adamların dedikleri şu: Ey Mûsâ! Bize bir âyet mi getireceksin? Bir mûcize mi getireceksin? Ne getirirsen getir, ne yaparsan yap bil ki biz sana inanmayacağız. Sen boşuna uğraşıp kendini yorma. Rasulullah efendimize de aynı şeyleri de söylemişlerdi. Ey Muhammed! Yakamızı bırak bizim, biz kesinlikle sana ve senin getirdiklerine inanmayacağız. Kendilerini cennete götürmek için çırpınan Allah elçisi Hz. Nûh'a karşı da toplumu aynı şeyleri söylüyorlardı.

Ey Nûh vazgeç bizi uyarmaktan. Eğer senin bütün derdin yarın Allah huzurunda tebliğ sorumluluğundan kurtulmaksa, hesaba çekilme endişesinden ötürü bizi uyarıyorsan vallahi biz yarın Allah huzurunda seni temize çıkarırız. Vallahi de billahi de yarın Allah huzurunda bu peygamber bize vazifesini yaptı, bize hakkı anlattı diyecek ve seni temize çıkaracağız. Derdin buysa bırak bizi sana inanmayacağız, senin anlattıklarına bizim ihtiyacımız yoktur, bizi rahatsız etme diyorlardı.

Evet Firavun toplumu da diyorlardı ki ey Mûsâ bizi sihirlemek için ne tür bir âyet getirirsen getir, ne tür mûcize gösterirsen göster biz asla sana inanmayacağız. Demek ki kâfirlerin iman etmeleri için illâ da olağan üstü şeyler getirmek yetmemektedir. Zira iman bir kalp işidir. Bir hidâyet işidir. Onun

içindir ki Allah elçilerinin bizim yapmamız gereken şey sadece insanlara Allah'ın âyetlerini götürmek, insanları Allah'ın yasalarıyla uyarmaktır. Değilse istediğiniz kadar ikna edici olağan üstü şeyler gösterseniz de onlar yine inanmayacaklardır. İşte bakın inanmıyor adamlar. Peygamberin ortaya koyduğu mûcizeler karşısında bile iman etmiyorlar da bunların tümünü sihir olarak değerlendiriyorlar.

Yâni bu insanlar akıllara durgunluk verecek Allah elçilerinin mûcizeleri karşısında bile iman etmiyorlarsa bizim ortaya koyduklarımız karşısında asla iman etmeyeceklerdir. Karpuz çekirdeğine Allah yazdırsanız da, bal peteklerine Allah nakşettirseniz de, ağaçlarda en büyük âyetler gösterseniz de bu kâfirlerin imanlarına yetmeyecektir.

Öyleyse bizim vazifemiz insanlara harikalar bulmak, göstermek değil Allah'ın âyetlerini onlara götürmektir. Eğer Rabbimizin bu yüce âyetleri bu adamları uyandırmıyor, akıllarını başlarına getirmiyorsa bizim getireceklerimizin ne kıymeti olabilir de? Rabbimiz sûre-nin ileride gelecek başka bir âyetinde buyurur ki:

"Bundan sonra hangi söze inanacaklar?"
(A'râf 185)

Evet eğer bu adamlar kendilerine sunulan Allah'ın âyetlerine inanmıyorlarsa, Kur'an onlara bir şey söylemiyorsa, Kur'an onları bir noktaya götürmüyorsa, Kur'an onların akıllarını başlarına getirip hayatlarını değiştirmiyorsa hangi fikir, hangi metot, hangi felsefe, hangi plan-program, hangi delil onları imânâ getirebilecek? Bakın bundan sonra bu toplumu yola getirmek için Rabbimizin peş peşe onlara gönderdiği uyarıları şöyle anlatmaya başlıyor.

133. "Bunun üzerine su baskınını, çekirgeyi, haşaratı, kurbağaları ve kanı birbirinden ayrı mûcizeler olarak onlara mûsâllat kıldık; yine de büyüklük taslayıp suçlu bir millet oldular."

Onların üzerlerine tûfan gönderdik. Onları su tûfanına, su baskınlarına uğrattık. Anlayabildiğimiz kadarıyla bu tûfan Rabbimizin emriyle Nil nehri taşmış, patlayıp çevreye yayılıvermiş veya Allah'ın emriyle sekiz gün ve gece şiddetli bir yağmur yağmış Mısır ve havalisini sular kaplayıvermiş. Firavun oğullarının evleri tümüyle sularla dolmuş, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya

kalmışlar. Allah'tan gelme Allah'la bağlantılı büyük bir muhtırayla karşı karşıya gelmişlerdi. Sonra arka arkaya çekirge geldi, bit haşarat geldi, kurbağalar yağdı, kan geldi. Arka arkaya birbirinden etkili, birbirinden ayrı mûcizeleri onlara mûsâllat kıldı Rabbimiz.

İnkar edemeyecekleri, reddedemeyecekleri Allah'ın birbirinden etkili, birbirinden büyük mufassal âyetleri olarak, ayrı ayrı mûcizeleri olarak veya birbirlerinden aralıklı olarak Allah'ın âyetleri gelince. Bunların tabiat olayları değil, rast gele âyetler değil doğrudan doğruya Allah'la bağlantılı âyetler olduğunu anlasınlar diye Rabbimiz onlara bu âyetlerini gönderdiği zaman bunlar ne yaptılar? İstikbar ettiler, gururlanıp kibirlendiler, çünkü bunlar mücrimlerdi diyor Rabbimiz. Bunlar suçlulardı, suç işliyorlardı. Allah'ın âyetlerini çarpıtarak, Allah'ın kendilerine gönderdiği âyetlerini yanlış yorumlayarak, Allah'ın âyetlerine hakkını vermeyerek suç işliyorlardı. Anladıkları halde, bildikleri halde Allah'ın âyetlerini reddederek veya onlara tabiat olayları damgasını vurarak suç işleyen bir toplumdu onlar.

Bakın Rabbimizin onların akıllarını erdirmek, haksız zulüm ve işkencelerini bitirip kulluğa yönlendirmek için onlara gönderdiği bu açık ve net âyetler, mûcizeler karşısında onların tavrının şöyle olduğunu anlatılacak:

134. "Azap başlarına çökünce, "Ey Mûsâ! Rabbine, sana verdiği ahde göre, bizim için yalvar. Bizden azabı kaldırırsan sana, andolsun ki, inanacağız ve İsrâil oğullarını seninle beraber göndereceğiz" dediler."

Allah'ın âyetlerine kulak vermemeleri, Allah'ın âyetlerini normal, önceki atalarına gelmiş, normal musîbetler olarak veya normal tabiat olayları olarak değerlendirip geçerek yedikleri bu naneler yüzünden onların üzerlerine azap, murdarlık, pislik vâki olunca da, yâni Allah'ın gönderdiği bu olaylar onları ezip de perişan bir duruma düşürünce de çaresizlik içinde gelip Allah'ın elçisi Mûsâ'ya bakın ne di-yorlar?

Ey Mûsâ! Rabbinin senin yanındaki ahdi hatırına, Rabbinin seninle sözleşmesi hakkı için, senin Allah katındaki değerin hatırına veya seninle Allah arasındaki risâlet bağı adına bizim için Rabbine dua et. Bizim için Rabbine bir ilticada bulunuver.

Eğer şu azabı, şu pisliği, şu murdarlığı bizden kaldırırsan sana iman edeceğiz, diğer müslümanlarla birlikte sana teslim olanlardan olacağız ve de bu İsrâil oğullarını seninle birlikte serbest bırakacağız, onları dilediğin coğrafyaya

götürebilirsin diyorlar. Utanmazlıklarına, ukalalıklarına ve köpekliklerine bakın adamların. Hani şairin birisi öyle diyordu:

"Utanmazlıkta tekleriz,
Kimi görsek etekleriz.
Allah'tan da yardım bekleriz,
Biz ne bulunmaz köpekleriz."

Öyle değil mi ama? Köpek karşısındakine diş geçirebileceğine inanıyorsa hırlar, ama karşısındaki kendisine diş geçirecek birisiyse de hemen kuyruk sallar. Bakın bu adamlar da aynısını yapıyorlar. Şu ifadelere bir bakın.

Bir kere diyorlar ki ey Mûsâ Rabbinin senin yanındaki ahdi hatırına, ya da seninle Rabbinin arasındaki sözleşme ve risâlet bağı hatırına bizim için O'na bir dua ediver de bu belâyı üzerimizden kaldırsın. Demek ki bu ifadelerden anlıyoruz ki bu adamlar Hz. Mûsâ'nın Allah'la bağlantılı olduğunu, onun Allah'ın elçisi olduğunu biliyorlar. Onlar aslında bu ifadeleriyle Hz. Mûsâ (a.s)'ın elçiliğini itiraf ediyorlardı. Ama tabii bu itirafı iman adına değil menfaatleri adına, üzerlerindeki bu ricsin, bu murdarlığın kaldırılması adına yapıyorlardı. Başları daraldığı için söylüyorlardı bunu ve işleri bittiği zaman da yine eski cürümlerine döneceklerdi.

Bir de yine diyorlar ki bakın ey Mûsâ şu belâyı bizim üzerimizden kaldırırsan sana iman edeceğiz ve de ısrarla isteyip durduğun bu İsrâil oğullarını sana vereceğiz. Yâni dilediğin yere götürebilirsin onları. İfadedeki çarpıklığı anlıyor musunuz? Hem sana inanacağız diyorlar hem de al bu İsrâil oğullarını dilediğin yere git diyorlar. E inandığınız bir peygamberi nereye gönderiyorsunuz da? Hani inandınız ya artık, peygamberin başka yerlere gitmesine ne gerek var? Yo aslında adamlar Hz. Mûsâ'yı aralarında görmek istemiyorlar. Alsın bu İsrâil oğullarını da dilediği yere gitsin ve bizden uzak olsun istiyorlar. Nere giderse gitsin yeter ki biz ondan kurtulalım diyorlardı. Evet Allah'ın elçisine söz verdiler, kesin vaadlerde bulundular, ama Allah bunların ne yapacaklarını biliyordu. Rabbimiz onların içlerini dışlarını, niyetlerini bildiği halde yine de kendilerine mühlet tanıma adına onların başlarındakini kaldırıyordu.
135. "Azabı nasıl olsa sonuna gelecekleri bir müddet için üzerlerinden kaldırınca, hemen sözlerinden cayıyorlardı."

Evet belli bir süre Allah azabı kaldırıverdi onların üzerlerinden de hemen sözlerini değiştirip ahitlerini bozuverdiler. bu bölümü Kur'an'ın değişik yerlerinde anlatıldığı şekliyle bir özetleyelim.

Rabbimiz onlara belâ olarak tûfan gönderir. Her tarafları sular altında kalır. Tüm Mısır toprakları tüm arazileri sular altında kalır. Su baskınına

uğrarlar. Bunun sonunda geliyorlar Allah'ın elçisinin yanına ve diyorlar ki Ey Allah'ın Resûlü biz ettik sen etme! Bizim gibi asilerin isyanlarına aldırış etme! Bizim için Rabbine bir dua ediver de şu belâyı bizim başımızdan kaldırsın biz de sana ve senin Rabbine iman edelim ve hidâyette olalım diyorlardı. Eğer bu belâyı bizim üzerimizden defedersen sana ve Rabbine iman edeceğiz diyorlardı.

Rabbimizin Zuhruf'ta ve Kur'an'ın değişik yerlerinde anlattığına göre Hz. Mûsâ Cenâb-ı Hakka dua eder, Allah onların üzerinden bu belâyı kaldırır. Yani Nil nehri artık yatağına döner ve su baskınını Allah bitiriverir ve artık suların çekildiği arazilerinde çok güzel mahsuller bitiriverir Rabbimiz. Ama onlar Allah'ın elçisine verdikleri bu sözlerini unutup yan çiziverirler. Böyle bir belânın arkasından, içinde insanların bile kaybolacağı ekinler bitiverince, bunu gözleriyle görüverince yine hemen şımarıveriyorlar. Hz. Mûsâ'ya verdikleri sözlerini unuturlar, ne iman ederler ne de İsrâil oğullarını Hz. Mûsâ'ya teslim ederler.

İnsanların genel karakteridir bu. Başlarına bir belâ gelince, bir sıkıntı içine düşünce, aman derler ama bu belâyı Allah savuşturunca da hemen yan çiziverirler. Bakıyoruz insanlar bugün de böyle yapıyorlar. Başları dara gelince bugünkülerde hemen Allah'la arası iyi olan hocalara, hacılara koşuyorlar. Yetişin! kurtarın! diyorlar. Ne olursunuz gelin bizim için aranız iyi olan Rabbinize bir dua ediverin. Bizim için bir hatim okuyuverin. Peki siz nerdesiniz? Siz kendiniz nerdesiniz? O Rab sizin Rabbiniz değil mi? Bu din sizin de dininiz değil mi? Sizin dua edecek ağızlarınız yok mu? Bu dinin öteki bölümleri sizi ilgilen-dirmiyor mu? Firavun durumuna düşünce mi Allah'ı hatırlıyorsunuz? Mekkeli müşriklerin durumuna düşünce mi Allah'ı hatırınıza getiriyorsunuz? Başınız daralınca mı Allah'ı hatırlıyorsunuz?

Evet Hz. Mûsâ Allah'a dua etti ve Allah onların başından bu belâyı kaldırdı ama bu adamlar Allah'a ve Mûsâ (a.s)'a verdikleri sözü unutuverdiler. Yine eski küfürlerine eski şirklerine devam ettiler. Mûsâ (a.s)'a verdikleri sözü unutup yine bildikleri hayatı yaşamaya devam ettiler. Çünkü artık Allah'la bir işleri kalmamıştı. Allah'a da onun elçisine de ihtiyaçları kalmamıştı. Su belâsı kalkmış ve üstelik arazileri de bol mahsul vermişti. Tarlaları akıllara durgunluk verecek biçimde buğ-daylarla dolmuştu. Ekonomileri düze çıkmıştı ve artık her şeyi kafalarına göre garantiye almışlardı.

Ama sonra bakın ki Rabbimiz onların üzerlerine müthiş bir çekirgeler sürüsünü gönderir. Öyle bir çekirge sürüsü gelir ki o biten ekinlerin tamamını silip süpürürler. Güya tarlalarındaki buğdayları görünce işi garantiye aldıklarını zannediyorlardı.

Ey Mûsâ eğer üzerimizden bu musîbet kaldırılırsa söz veriyoruz sana iman edeceğiz derler. Hz. Mûsâ yine dua eder ve Allah onu da kaldırır. Bu musîbetin kaldırılmasından sonra arta kalan buğdaylarını devşirip ambarlarına koyduktan sonra, yâni buğdaylarını güya garantiye aldıktan sonra yine artık Allah'a ihtiyaçlarının kalmadığı zannıyla yan çiziverirler. Derler ki tamam buğdaylarımızı ambarlarımıza koyduk, bunlar bize yeter başka şeye ihtiyacımız yoktur diyerek yine eski şirklerine, eski küfürlerine dönüverirler. Eh zaten eskiden de bu tür şeyler olmuştur, olağan şeylerdir bunlar diyerek yine yan çizerler.

Ama tamam artık ürünlerimizi garantiye aldık diye sevinip dururlarken Rabbimiz onlara bit gönderir. Ambarlarına bir hububat biti Mûsâllat eder ki oradakileri yiyip bitirirler. Ambarları, evleri, barkları, elbiseleri, vücutları, yemekleri, yatakları ve yorganları bitlerle do-luverir. Mahvolurlar, perişan olurlar ve yine Allah'ın elçisine gelirler ve derler ki ey Mûsâ ne olur bu kaldırılsın sana iman edeceğiz. Mûsâ (a.s) yine dua eder ve Allah onu da kaldırır. Ama onlar yine iman etmezler.

Sonra Allah onların üzerine kurbağa yağdırır. Evlerinin içi, yiyecekleri ve tüm hayatları kurbağa ile dolup da perişan bir hale gelince yine gelip Hz. Mûsâ'dan Rabbine dua etmesini isterler. Ey Mûsâ ne olur Rabbine bir dua ediver de şu belâ başımızdan bir kaldırılsın o zaman söz veriyoruz kesinlikle sana iman edeceğiz diyorlar. Hz. Mûsâ yine dua eder. Allah bu belâyı da kaldırır ama onlar yine iman etmezler yine yola gelmezler.

Arkasından onlara kan gönderir Rabbimiz. Her şeyleri kan olur. Ekmeğe el atarlar kan, suya el atarlar kan, tüm yiyecek ve içecekleri tüm suları kan haline geliverir. Fakat işin garibi bütün bu gelenler Mısırda yaşayan Firavun oğullarına geliyordu. Aynı şehirde yaşayan İsrâil oğullarına hiç bir şey olmuyordu. İsrâil oğulları bunların hiç birisinden etkilenmiyorlardı. Hattâ rivâyetlere göre Firavun oğullarından olan birileri suyu ağzına götürüyor bakıyor kan. Sonra yanındaki İsrâil oğullu kölesine veriyor su oluyordu. Kölesinin ağzından emmeye çalışıyordu ama onun ağzından dökülürken yine kan haline geliyordu.

İşte Rabbimiz adam olsunlar diye peş peşe biri öncekinden daha etkili mûcizeler gönderdi ama bu adamlar yine adam olmayınca; bütün bu imtihanlar yine de onların akıllarını başlarına getirmeyince; sonunda helâki hak etmiş oldular.

Genelde insanlar böyledir. Darda kaldıkları zaman, zorda kal-dıkları zaman Allah'ı hatırlıyorlar ama işleri düze çıktığı zaman da Al-lah'ı unutup bildikleri hayatı yaşamaya yöneliveriyorlar. Ama unutmayalım ki Allah bize de

bazen böyle bir şeyler gönderir, gönderir ama yine de Allah'ın istediğine gelmemeye diretirsek bilelim ki bizim defterimizi de dürüverir. Evet bütün bunlar geldikçe yine Zuhruf'la söyleyelim:

"Ama. azabı ülkelerinden kaldırdığımızda hemen sözlerinden döndüler."

(Zuhruf 50)

Her defasında söz verdiler ama sözlerinden döndüler. Onların bu sözlerinden döneceklerini bile bile Rabbimiz rahmeti gereği yine de onların üzerlerinden belâlarını kaldırıyordu.

Evet Mekkeli müşrikler de böyle bir kıtlıkla karşı karşıya geldiklerinde geldiler Rasûlullah'tan bu kıtlığın kaldırılması için dua istedikler. Bakın ve dediler ki:

" İnsanlar: "Rabbimiz! Bu azabı bizden kaldır; doğrusu artık biz inananlarız" derler."

Tıpkı Firavunlar gibi, tıpkı selefleri gibi onlar da dediler ki ya Rabbi eğer bunu bizden giderirsen o zaman biz mü'min olacağız. O zaman biz de sana iman edeceğiz. Ya da biz mü'minleriz dediler. Evet darda kaldıkları zaman derler bunu.

Allah'ın bu kadar uyarısı karşısında hâlâ akıllarını başlarına almayınca, hâlâ imânâ yanaşmayınca da Allah bir azapla yakalayıverdi onları ve işlerini bitiriverdi. Unutmayalım ki bu yasa sadece Firavun ve toplumuna uygulanmış bir yasa değildir. Kıyâmete aynı özelliği taşıyan insanlara da uygulanacak bir yasadır bu. Firavun yolunu takip eden tüm tâğutlara uygulanacak bir yasadır bu. Bakın Allah diyor ki:

136. "Bu sebeple onlardan öç aldık, âyetlerimizi yalan sayıp umursamadıkları için onları denizde boğduk."

Onlardan intikam aldık diyor Rabbimiz. Onları denizde boğup defterlerini dürüverdik. Çünkü onlar âyetlerimizi işlemez hale getirmişlerdi. Âyetlerimizi yalanlamışlar ve de bizim âyetlerimizden gafil olmuşlardı. Bu adamlar Allah'ın âyetlerini yalanlıyorlardı.

Yâni bu adamlar dilleriyle, ağızlarıyla Allah'ın âyetlerine inandıklarını söylüyorlardı ama hayatlarıyla, hayat programlarıyla yalan-lıyorlardı. Âyetlere inandıklarını iddia eden bu insanlar öyle bir hayat yaşıyorlardı ki yaşadıkları hayatlarında bu inandıkları âyetlerin kokusunu bile görmek mümkün değildi. Adamlar tüm bu musîbetlerin bizzat Allah tarafından geldiğini biliyorlar, bundan kurtuluşun da yine Allah'ın elçisinin duasıyla olacağını biliyorlar, gelip

ondan dua talep ediyorlar ama sonra da dönüp öyle bir hayatın adamı oluyorlar ki bu hayatlarında imanın eseri bile yok.

İşte Allah'ın âyetlerini yalanlamak bu anlama gelmektedir. Elbette Allah'ın kendilerine gönderdiği bu kadar âyetine karşı duyarsız olmuş, Allah'ın bunca uyarılarına karşı vurdumduymaz bir tavır sergilemiş insanların âkıbeti bu olacaktı.

Bunlar Allah'la alay ediyorlardı. Allah'ın âyetleriyle Allah'ın sis-temiyle, Allah'ın yasalarıyla alay ediyorlardı. Allah'a karşı, onun âyetlerine karşı, onun elçilerine karşı ve onun sistemine karşı savaş açmışlardı bu adamlar. Toplumun idaresi konusunda, toplumun sosyal hayatını düzenleme konusunda, Allah'ın âyetlerini yetersiz görerek kendi yasalarını Allah yasalarına tercih ediyorlardı. Kendi yasalarını uygulayabilmek için Allah yasalarına geçit vermiyorlardı. Allah âyetlerini örtüyorlar, Allah âyetlerini topluma duyurmamaya çalışıyorlardı. Allah yasalarına yasaklar koyuyorlardı da Allah da onlardan intikamını alıverdi. Bir denizde boğuverdi onları.

Peki Rabbimiz onları nerede ve nasıl boğdu? Onu Rabbimiz kitabının başka yerlerinde anlatır. Kur'an'ın anlatım metodudur bu. Vahiy bütünlüğü içinde, Kur'an bütünlüğü içinde anlamaya çalışacağız onu. Arabanın belli bir parçasını alıp bu arabadır demeyeceğiz yâni. Evet Allah onların tümünü suda boğdu da:
137. "Hor görülen Yahudileri, bereketlendirdiğimiz yerin doğusuna ve batısına mirasçı kıldık. Rabbinin İsrâil oğullarına verdiği güzel söz, sabırlarına karşılık yerine geldi. Firavun ve milletinin yaptığını ve yükselttiğini yıktık."

Kasas sûresinde de Rabbimiz şöyle buyurur:

"Biz, memlekette güçsüz sayılanlara iyilikte bulunmak, onları önderler kılmak, onları vâris yapmak, memlekete yerleştirmek; Firavun, Hâmân ve her ikisinin askerlerine, çekinmekte oldukları şeyleri göstermek istiyorduk."
(Kasas 5,6)

Evet mustaz'afları, zayıflatılanları, zayıf düşürülenleri, Fira-vunî sistemler tarafından hakları hürriyetleri ellerinden alınan kavmi yâni İsrâil oğullarını etrafını bereketlendirdiğimiz yeryüzünün doğusuna ve batısına yerleştirdik, vâris kıldık diyor Rabbimiz. Müstekbirleri, zâlimleri, Allah'ın yasalarına karşı gelenleri, Allah'ın yasalarına savaş ilân edenleri suda boğarak kökünü kestiğimiz gibi mustaz'afları da yeryüzüne hâkim kıldık diyor.

Yani zâlimlere hayat hakkı tanımadığımız gibi bizim yolumuzda giden, bize kulluk eden garibanları da yeryüzünde en büyük nimetlerle nimetlendirdik diyor. Anlayabildiğimiz kadarıyla ya o helâk edilen zâlimlerin topraklarına, onların yerlerine yurtlarına vâris kılıyordu Rab-bimiz mü'minleri ya da yeryüzünün başka coğrafyalarında mü'min-lere hâkimiyet veriyor onları egemen kılıyordu. Kudüs civarındaki Şam bölgesi ya da daha geniş tutacak olursak Nil nehriyle Fırat arasındaki bugünkü Yahudilerin "Arz-ı Mev'ud" dedikleri topraklara yerleştirdi Rabbimiz onları.

Bu Yahudiler bugün bu toprakların kendilerine vaadedildiğini iddia ediyorlar. Aslında bu topraklar işte âyet-i kerîmede görüyoruz ki Yahudilere değil müslümanlara vaadedilmiş topraklardır. Rabbimizin etrafını mübârek kıldığı bu arzı orada Allah'a, Allah'ın istediği biçimde kulluk eden mü'min kullarına vaadetmiştir. Rabbimiz arzını her zaman sâlih kullarına vaadetmektedir. Hiç şüphemiz olmasın ki bu topraklar yakında gerçek sahiplerini bulacak ve müslümanların olacaktır.

İşte bu da yeryüzünde Rabbimizin değişmeyen yasasıdır. Yeryüzünde zayıf da olsalar, sayısal yönden az da olsalar, müstekbirler tarafından köle konumuna da düşürülseler eğer mus'taz'aflar sabrederler, dirençlerini kaybetmezler ve Allah'ın kendilerinden istediği gibi olmaya çalışırlarsa sonunda mutlaka Allah'ın yardımı gelecek ve düş-manları helâke mahkum olurken kendileri de yeryüzüne egemen olacaklardır. Bu Allah'ın değişmeyen bir yasasıdır ve bu konuda zerre kadar şüpheniz olmasın. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

"Mûsâ da: "Rabbinizin düşmanlarınızı yok etmesi ve yeryüzünde sizi onların yerine geçirmesi umulur. O zaman nasıl davranacağınıza bakar" dedi."

Evet işte Rabbimizin vaadi böylece gerçekleşiyordu. Zira Rab-bimiz kullarına bir şey vaadetmişse o mutlaka gerçekleşecektir. Allah'ın kelimelerinde, Allah'ın yasalarında asla değişiklik olmaz. İşte böylece mus'taz'aflara, zâlimler tarafından, müstekbirler tarafından ezilmiş, horlanmış, hayat hakları ellerinden alınmış müslümanlara Rabbimizin bu vadi böylece gerçekleşiyordu. Rabbimiz vaadetmişti kendilerine. Arz benimdir demişti, oraya dilediklerimi, lâyık olanları vâris kılarım demişti ve işte böylece bunun gerçekleştiğini görüyoruz.

Böylece Rabbimizin en güzel sözleri, en güzel yasaları gerçekleşmiş oldu, tamamlanmış oldu. Azgınlaşmaları sebebiyle Firavun oğulları helâk oldu. Artık yeryüzünde ne Firavun vardı, ne Firavun oğulları vardı, ne Firavun sistemi vardı, ne de onların devleti, gücü, kuvveti, iktidarı, medeniyeti. Hepsi bitmişti Allah'ın izniyle. Ve de sabretmeleri sebebiyle de İsrâil oğulları zafere ulaşmış oldular.

Ama unutmayalım ki bunu belli şartlara bağlıyor Rabbimiz. Bu yasanın belli şartları vardır. Kur'an-ı Kerîmde pek çok yerde müs-tekbirler ve müs'taz'aflar anlatılır. Müstekbirler kibirlenenler, büyüklenenler, istikbara kalkışarak, Allah yasalarını beğenmeyerek kendi ya-salarını onların yerine ikâme etmeye çalışan kimselerdir. Kimi insanlar kendi güçlerine, kendi imkânlarına, Allah'ın kendilerine lütfettiği zekalarına ve kabiliyetlerine güvenerek kendilerini Allah'tan müstağnî görürler, Allah'ı, Allah'a kulluğu, Allah'ın hesabını, âhireti ikinci plana atabilirler.

Hattâ âhiretin de kendilerinin olacağı, âhirette de kendilerinin egemen olacakları vehmine kapılabilirler. Dünyada kendilerine verilmiş mal mülk ve saltanatı tamamen kendilerinden bilip onları diledikleri gibi kullanabilecekleri sevdasına kapılmış olabilirler. Kendilerini hayata hâkim bir konumda görerek, kendilerini üstün görerek diğer insanları değersiz görerek onlar üzerinde Rableşirler, onları kendi ar-zuları istikâmetinde yönlendirmeye kullanmaya kalkışabilir. İşte bunlar müstekbirlerdir ve yaptıkları şeyin adı da istikbardır.

Müs'taz'aflar da zayıflar, müstekbirler tarafından güçsüzleştirilmişler âciz bırakılmışlar anlamına gelmektedir ki Kur'an-ı Kerîmde bunların üç grupta anlatıldıklarına şahit olmaktayız.

1: Birinci gruptakiler elçilerinin tebliğlerinin üzerinden uzun bir süre geçtiği için vahiyden uzaklaşmışlar, müstekbirlerin zulüm ağlarına düşürülerek Allah'ın kitabından ve Resullerinin sünnetinden uzaklaştırılmışlar veya müstekbirlerin kendilerine enjekte ettikleri morfin sonucu uzun yıllar dinlerinin temel kaynaklarından koparılmışlar, toplumlarına ve hayatlarına hâkim olan zâlimlerin kendilerine verdikleri eğitim sunucu köleleştirilmiş, dinlerini, imanlarını, kitaplarını, peygam-berlerini, namuslarını iffetlerini her şeylerini kaybetmişler.

Uzun yıllar böyle geçtikten sonra nihâyet azıcık morfinin tesiri geçip kendilerine gelmeye başlayınca, gözleri açılınca anlamışlar ki her şeylerini kaybetmişler. Kendilerini morfinleyen müstekbirler, kendilerini bayıltan zâlimler tüm hayatlarını değiştirmişler. Dinlerini, imanlarını, tarihlerini, takvimlerini, yazılarını alfabelerini, kılıklarını kıyafetlerini, hukuklarını, eğitimlerini, düşüncelerini, kabullerini, retlerini her şeylerini değiştirmişler. Hayatlarında ne Allah'ın kitabı kalmış, ne Re-sûlünün sünneti kalmış, ne din kalmış, ne iman kalmış, ne namus kal-mış, ne iffet kalmış. Her şeylerini kaybetmişler. Müstekbirler onların hayatından Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini kaldırmışlar ve onların yerine kendi yasalarını koymuşlar. Zâlimler kendilerini Allah'a kulluktan koparıp kendi yasalarına kul köle edinmişler.

Evet bunlar birazcık gözleri açılıp kendilerine geldikleri andan itibaren anlıyorlar ki her şeylerini kaybedip müstekbirlerin zulüm ağlarına yakalanmışlar. Anlıyorlar ki Allah'ın sisteminden uzaklaştırılıp müstekbirlerin yasalarına kul köle edilmişler. Anlıyorlar ki Allah'a kulluktan çıkarılıp, zâlimlerin kulu kölesi durumuna düşürülmüşler. İşte bu gerçeği anlar anlamaz gecelerini gündüzlerine katarak bu zulüm ağından kurtulmak için, bu esaret zincirlerini kırabilmek ve yeniden Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine dönmek ve Allah'ın yasalarının hâkimiyetinde bir hayat yaşamak için müstekbirlerle, zâlimlerle mücâdeleye tutuşmuş müs'taz'aflar.

Böyle bir hayattan kurtulup Allah'ın istediği hayata ulaşmayı ve bu uğurda malıyla canıyla mücâdeleyi hayatında birinci işi bilmiş ve bu olmadan ötekiler olmaz inancıyla gece gündüz çırpınan müs-lümanlar. İşte bunlar birinci grupta anlatılan müs'taz'aflardır ki Rabbimiz Kur'an'ın pek çok yerinde bu müs'taz'afları yeryüzünün doğusuna batısına vâris kılacağını haber veriyor.

Çünkü bunlar gerçeği anlar anlamaz bu durumdan kurtulmak için Allah'a güvenerek, sabrederek, Allah düşmanı müstekbirlerle kıyasıya mücâdele vererek Allah'ın yeryüzünde vaz ettiği yasalara riâyet eden müs'taz'aflar ki Allah onlara mutlaka yardım edecek ve onları yeryüzüne egemen kılacaktır.

2: Kur'an-ı Kerîmde yine uzun uzun durumları anlatılan ikinci grup müs'taz'aflara gelince bunlar da şunlardır. Bunlar da tıpkı birinci gruptakiler gibi kendilerine verilen müşrik bir eğitim sonucu, ya da müstekbirler tarafından kendilerine vurulan uyuşturucular sonucu zâlimlerin zulüm ağlarına yakalanmışlar. Her şeylerini kaybetmişler. Her şeyleri ellerinden alınmış. Nihâyet aradan geçen bir zaman sonra gözlerini açınca gerçeği anlamışlar ama öncekilerden farklı olarak bunlar müstekbirlerden korkuları, müstekbirlerden gelebilecek sorgulama, kınama, hapis, meslekten atılma, maaşın kesilmesi gibi korkuları Allah'a güvenmemeleri, Allah'a ve Allah'ın yardımına itimat etme-meleri sebebiyle, bir takım zaafları ve menfaatlerinin elden gitmemesi sebebiyle zâlimlere karşı ses çıkarmamayı, müstekbirlere karşı susmayı tercih etmiş ve böylece âdeta yeryüzündeki, ülkelerindeki istik-bara, zulme fesada karşı göz yummayı yeğleyenler.

İşte bunlar da ikinci grup müs'taz'aflardır ki Kur'an'ın beyanıyla yarın bunlar cehennemi boylamaktadırlar, bunların durağı cehennemdir ve bunlar müstekbirlerle aynı âkıbeti, zâlimlerle aynı ateşi paylaşmaktadırlar. İbrâhim sûresi 21, Sebe' sûresi 31,33 Nisa sûresi 97 âyetleri ve daha pek çok âyet bunların cehenneme gideceklerini anlatmaktadır.

3: Mustaz'afların üçüncü gurubunu da Nisa sûresinin 98,99 âyetleri şöyle haber vermektedir:

“Ancak çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek, kadın ve çocuklar müstesnadırlar. İşte Allah'ın bunları affetmesi umulur. Allah Affedendir, Bağışlayandır.”

(Nisâ 98)

Evet toplumda çocuklar vardır, henüz mükellef değillerdir. Za-vallı, hasta, yatalak erkekler vardır ve de kadınlar vardır. Bunlar konumları itibariyle ne cihada ne de hicrete yol bulamayan, imkân bulamayan insanlardır ve işte Allah’ın affetmesi bağışlaması umulan müs’taz’aflar da bunlardır. Çocuklar, kadınlar ve de bedeni, zihinsel, aklî veya cismanî zaafları sebebiyle vahye muhatap olmayan veya vahye muhatap oldukları halde vahyi tanımaya imkân bulamamış doğru yola erememiş hidâyeti bulamamış olanlar. Ya da azalarından kimileri olmadığı için, yatalak durumda hasta oldukları için istikbara ve zulme karşı koyacak bedeni güçleri ve malî imkânları olmayanlar. İşte gerçek müs’taz’aflar, gerçek güçsüzler ve zayıflar bunlardır ve Allah’ın bunları affetmesi umulmaktadır.

Öyleyse çocuk değilsek, yatalak değilsek, kadın da değilsek o zaman ya birinci grup müstekbirlerle kıyasıya savaş sürdüren müs-taz’afların içinde yerimizi alacağız ya da Allah korusun ikinci gurubun içindeysek müstekbirlerle aynı azabı paylaşmaya razı olacağız demektir.

Evet Allah sabreden, direnen, ümitlerini yitirmeyen ve Allah’ın kendilerinden istediğini yapmaya çalışan İsrâil oğullarını zâlimlerin elinden kurtardı. Kıyâmete kadar da bu yasa böyle devam edecektir.

Buraya kadar olan bölümde Rabbimiz bize Hz. Mûsâ (a.s)’ın Firavun oğullarıyla mücâdelesini anlattı. Bundan sonraki bölümlerde de Rabbimiz Hz. Mûsâ’nın kendi toplumuyla, İsrâil oğullarıyla arasında geçen mücâdeleleri anlatacak. Çünkü İsrâil oğulları da cinslikte Firavun oğullarından geri kalmayan bir toplumdu. Yıllar yılı Firavunun köleliği altında yaşamış şahsiyetlerini kaybetmiş bir toplumdu. Kölelik ruhlarına işlemiş bir toplumdu. En az Firavun oğulları kadar Allah’ın elçisini uğraştırmış bir toplumdu. Çünkü Rabbimiz Zuhruf sûresinde anlatır:

“Firavun, milletini küçümsedi ama, onlar kendisine yine de itaat ettiler. Doğrusu onlar yoldan çıkmış bir milletti.”

(Zuhruf 54)

Allah’ın elçisine karşı takındığı bu tavırlarıyla Firavun kavmini, toplumunu, çevresindekileri küçümsedi ve onların düşüncelerine inanışlarına ve değer yargılarına ipotek koydu. Siz de böyle inanacaksınız! Siz de böyle benim gibi düşüneceksiniz diyerek onları kendisi gibi düşünmeye kendisi gibi inanmaya zorlayarak, kendi anlayışını zorla onlara empoze ederek onları

küçümsedi. Sizler beni dinlemek zorundasınız. Benim dediklerimin dışına çıkmamak zorundasınız. Sizin nasıl düşüneceğinizi? Nasıl inanacağınızı ben bilirim! Nasıl giyineceğinizi ben belirlerim! Nasıl yaşayacağınızı ben bilirim! Siz bilmezsiniz! Siz anlamazsınız! diyerek kavmini küçümsedi. Onları aptal yerine koydu.

Şimdi de öyle değil mi? Sizler anlamazsınız! Sizler bilmezsiniz! Sizler bizi dinlemek zorundasınız! Eğer okulu bitirmek istiyorsanız, eğer diploma almak istiyorsanız, eğer dükkan açmak istiyorsa-nız, eğer bakan olmak, dekan olmak istiyorsanız, müdür olmak, doçent olmak istiyorsanız, sanayici olmak istiyorsanız benim dediğimi yapacak ve benim sözümden çıkmayacaksınız. Şöyle şöyle davran-madan, şunları şunları yapmadan bunları yapamazsınız diyerek şu anda bu müslümanlarla alay eden, tüm vatandaşlarla alay eden, on-ların her tür özgürlüklerine ipotekler koyanlar da aynı şeyi yapmıyorlar mı? Bunlar da insanların nasıl düşüneceklerine, nasıl inanacaklarına, nasıl giyineceklerine biz karar veririz diyerek onların özgürlüklerini sınırlayıp tıpkı Firavun gibi onlar üzerinde tanrılıklarını iddia etmeye çalışıyorlar. Onların inançlarına ipotekler koyarak, onları Rablerine kulluktan koparıp kendilerine kul köle edinmeye çalışıyorlar. Ama Al-lah diyor ki bakın:

Onlar, o Firavunun kavmi, onun çevresindekiler buna rağmen o Firavuna itaat ettiler, ses çıkarmadılar, ona boyun köstüler de fâ-sıklardan oldular. Ya da onlar aslında fâsıktılar da Firavuna itaat ederek fâsıklıklarını ortaya koydular. Gönüllü teslim oldular ona. Zaten zâlimin yanı başında ona koltuk değnekliği yapan mazlum olmasa, zâlim asla ayakta duramaz. Zâlimin varlığı, mazlumun varlığına bağlıdır. Zâlimin hayatını sürdüren, mazlumun varlığıdır. Mazlum, mazlum olarak var olmasa, mazlum, mazlum olarak yaşamaya son verse tüm Firavunlar ve zâlimlerin işi bitecektir.

Evet ey müslümanlar! Bilesiniz ki bugün sizleri de tahkir edecekler. Sizleri de küçük görecekler. Makamınız yok diye, mevkiiniz yok diye, paranız pulunuz yok diye, dünyanın kulu kölesi olmadınız diye sizi de aşağılayacaklar. Kendi değer yargılarıyla makamlarıyla mevkileriyle, paraları ve pullarıyla sizin üzerinizde de saltanat kurmak isteyenler olacak. Sakın ola ki bu adamların bu tavırlarına boyun bük-meyin. Mü'minseniz en üstün sizsiniz bunu asla unutmayın. İzzet ve şeref bu dünyalık şeylerde değil imandadır. İzzet ve şeref iman edip sâlih ameller işleyenlerdedir.

Evet İsrâil oğulları, Firavuna itaat eden fâsık bir toplumdu ve Hz. Mûsâ’yı gerçekten çok uğraştırdılar. İşte bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz Mûsâ (a.s)’ın bunlarla mücâdelesini anlatacak. Onların bozuk düzen anlayışlarını düzeltmek üzere Hz. Mûsâ’nın çabaları çırpınışları gündeme getirilecek.

Aslında şu anda yeryüzünün halkı müslüman olan ülkelerine bir baktığımız zaman aynı manzaraları görmek mümkündür. Bu insanlar müslüman olduklarını iddia ediyorlar ama hayatlarında pek çok yamukluklar vardır. Düşüncelerinde, inanışlarında, amellerinde yığınlarla İslâm dışı şeyler mevcuttur. Dinlerinin temel kaynakları olan Kitap ve sünnetten habersiz bir müslümanlık yaşamaktadırlar. Aslında onların İslâm'ları da ciddi bir tamire muhtaçtır. Tıpkı Hz. Mûsâ (a.s)'ın onların hayatlarını düzelttiği gibi şimdiki müslümanların hayatları da düzeltilmeye muhtaçtır.

İşte bu yönden Mûsâ (a.s)'ın bu bölümde anlatılacak mücâdele yöntemi bizim için en güzel bir örnektir. Şu anda kendilerini müs-lüman gören ama maalesef müslümanlıkla, müslümanlığın temel kaynaklarıyla doğrudan ilgi kuramamış bu insanları düzeltmeye çalışırken bizler Mûsâ (a.s)'ı örnek almak zorunda kalacağız. Bunun için de elbette Mûsâ (a.s)'ı ve onun mücâdele yöntemlerini çok iyi tanımak zorunda olduğumuzu unutmamalıyız. Bakın Rabbimiz anlatma-ya başlıyor:
138,139. "İsrâil oğullarının denizden geçmelerini sağladık. Puta gönülden tapan bir millete rastladılar. "Ey Mûsâ! Onların tanrıları gibi bize de bir tanrı yap" dediler. Mûsâ: "Doğrusu siz bilgisiz bir milletsiniz, bunlar yok olacaklar ve işledikleri boşa gidecektir" dedi."

İsrâil oğullarını denizden geçirdik. tâbi peygambere tâbi olmaları sebebiyle, peygamber safında yer almaları, tercihlerini peygamber yanında olmaya kullanmaları sebebiyle Rabbimiz Beni İsrâil'in tümünü denizden geçirip kurtardı. Halbuki içlerinde tam iman etmemiş olanlar vardı, imanları mükemmel olmayanlar vardı. Meselâ Firavun sabahleyin arkalarından yetiştiği zaman eyvah basıldık hata ettik keşke yola çıkmasaydık diyenler vardı. Veya Hz. Mûsâ Tûra vahiy almaya gidince yanlarındaki mücevherleri eritip buzağı şeklinde put yapıp insanları ona tapınmaya çağıran Samiriler vardı, vardı, vardı.

Ama bunlar tercihlerini peygamber safında olmaya yaptıkları için Rabbimiz hepsini denizden geçirip kurtardı ama bundan sonra imtihan başlayacaktı. Bundan sonra bu adamlar için uzun süren bir eğitim süreci başlayacaktı. Eğitilenler, Allah'ın elçisinin dediği gibi olma yoluna girenler cennete gidecek, karşı gelmeye devam edenler de cehenneme yuvarlanacaktı.

İşte bakın karşıya geçtikten sonra bir kavme uğradılar ki o kavim puta tapınıyordu. Onları gören İsrâil oğulları dediler ki ey Mûsâ bak bu adamların putları var bize de bunlarınki gibi bir put yapsan olmaz mı? Onların bayrak gibi bir putları var, onların parlamentoları gibi bir putları var, onların tarih putları var, onların demokrasi putları var, onların ırkçılık putları var onların var da bizim niye olmasın? Bi-zim de bu tür putlarımız olsun diyorlar.

Elbette yıllar yılı insanı insanlıktan çıkaran, fıtratı bozan işkenceler altında yaşamış, âdeta hafızalarını bile kaybedecek noktaya gelmiş insanlardan beklenebilecek bir tavırdı bu. Efendileri tarafından ne emredilmişse hiç düşünmeden onu yapacak bir duruma getirilmiş, iradesiz kölelerden beklenen bir davranıştı bu. Genelde köle toplumların akılları çalışmaz. Çalışacak durumda olsa bile onu asla kullan-maz köleler. Çünkü efendilerinden onun aksi istikâmette bir emir geldiği zaman bir çatışma yaşamaktansa akıllarını hiç kullanmamayı yeğlerler köleler. Çünkü onlar efendilerine mutlak itaat etmek zorundaydılar.

İslâm buna karşıdır. İslâm insanların köleleştirilmesine, akıllarını iradelerini kullanmamalarına şiddetle karşıdır. Rabbimiz her konuda bizim akıllarımızı kullanmamızı istemektedir. Rabbimiz vahiy karşısında akıllarını kullanmayan bir toplum istemiyor. Vahyin ışığında akıllarını kullanan tefekkür ehli bir toplum istiyor. Düşünme özelliklerini yitirmiş bir topum olan İsrâil oğulları dediler ki ey Mûsâ bizim de bunlarınki gibi putlarımız olmayacak mı? Hz. Mûsâ dedi ki: Doğrusu sizler cahil bir milletsiniz. Çünkü bu putperestler yok olacaklar ve yaptıklarının tamamı boşa gidecektir. Sizler böyle ellerinizle dokunup gözlerinizle görebileceğinin İlahlar istiyorsunuz.

Bu halinizle sizler cahillersiniz. Allah'ın sıfatlarını bilmeyen, Allah'ı tanımayan kimselersiniz sizler. Çünkü kitabında kendisini bize tanıttığı biçimde Allah'ı ve Onun sıfatlarını tanıyan bir toplum kesinlikle cahil değildir. Ama Allah'ı kendisini tanıttığı biçimde tanımayan kimseler profesör de olsalar, ordinaryüs profesör de olsalar cahildirler. Kur'an nazarında, Allah nazarında cahildir bunlar. İşte Allah'ı Allah'ın kendisini tanıttığı biçimde tanımayan ya da yanlış tanıyan bu cahillere Allah'ın elçisi diyordu ki sizler cahil kimselersiniz. Zira bu sözü ancak cahiller ve müşrikler söyleyebilir.

Bu puta tapınanlar, Allah'ı bırakıp da bu varlıklara İlahlık izâfe edenler, onların ortaya çıkardıkları sahte ilahlar ve sahte tanrılar, tanrılık vasıfları verdikleri insanlar, kurumlar bâtıldır yok olmaya mahkumdur. Zira bâtılın dayandığı hiç bir temeli yoktur.

140. "Sizi âlemlere üstün kılmış olan Allah'tan başka bir ilâh mı arayacağım? " dedi."

Size Allah'tan başka İlah mı edineceğim? Allah dururken size başka İlah mı bulayım ben? Allah'tan başka İlah olmaya lâyık varlık mı var ki ben size onu bulayım? Allah'tan başka sözü dinlenecek, yasaları uygulanacak boyunlarımızdaki kulluk ipinin ucu eline verilecek ve çektiği yere gidilecek başka bir otorite ve yetki sahibi mi var ki ben size onu bulayım? İşimizi kendisine havale edeceğimiz, emir-lerine uyacağımız, yasalarını

uygulayacağımız Allah'tan başka kim var ki ben size onu bulayım? Var mı Allah'tan başka böyle birisi? Size şu ana kadar bunca nimeti kim nasip etti? Firavunun zulmünden sizi kim kurtardı? İliklerinize kadar işlemiş o kölelikten, o kötü hayattan sizi kim kurtardı? Denizi yarıp sizi sağ salim karşıya geçirirken gözlerinizin önünde dünyanın en zâlim en despot adamını sularda boğan kimdi? Tüm bunları size yapan Rabbinizi ne çabuk unuttunuz da benden kendinize Allah'tan başka İlah bulmamı istiyorsunuz? Bunu benden nasıl isteyebilirsiniz?

Yâni bu nasıl olabilir? Şimdi ben gerek kendim, gerekse sizler için Allah'tan başka bir ilah bulup boynumdaki kulluk ipinin ucunu onun eline verecek, onun çektiği yere gidecek, ona kul köle olacağım öyle mi? Olacak şey midir bu? Rabbim olarak, ilahım olarak Allah dururken O'nun berisinde bir ilah bulup, irademi ona mı teslim edeyim? Hayatıma kulluk maddesi alacak, bana hayat programı belirleyecek Allah'tan başka kendime bir velî mi bulayım? Allah'tan başka bir ilah bulup ona kulluk edeyim öyle mi? Hayatım nasıl olsun diye sormaya ona mı gideyim? Hukuk düzenim nasıl olsun, ekonomik an-ayışım nasıl olsun, siyasal yapılanmam nasıl olsun, ticaretim, işim, aşım, mesleğim nasıl olsun, kılık kıyafetim, yemem içmem nasıl olsun, çocuklarıma karşı eğitimim nasıl olsun, hanımımla münâsebe-tim nasıl olsun diye sormaya ona gideyim öyle mi? Allah'tan başka kendime bir ilah mı bulayım? Yani hayatımda Allah'la beraber başkalarına da karışma alanı bırakıp, hayatıma Allah'tan başkalarına da karar verme hakkını vererek müşrik mi olayım?

O Allah ki sizi en kötü bir hayattan kurtarıp âlemlere üstün kılmıştır. Yeryüzünde liderliği, önderliği, imamlığı size vermek sûretiyle, sizin içinizden imamlar, peygamberler, önderler, liderler çıkarmak sûretiyle sizi tüm âlemlere üstün kılmıştır Rabbiniz. Rabbinizin size lütfettiği bunca nimetlerine karşılık nasıl olur da Rabbinizi bırakır da onun berisinde bir takım putlara bir takım sahte İlahlara, bir takım yapay tanrılara ve tanrıçalara kulluk yapmaya kalkışırsınız? Nasıl olurda Rabbinizin gücünü kuvvetini, size sayısız lütuflarını gözlerinizle gördüğünüz halde nasıl oluyor da O'na canlı cansız bir kısım varlıkları ortak etmeye çalışıyorsunuz? diyor Allah'ın elçisi ve bundan sonra Rabbimiz İsrâil oğullarına ulaştırdığı nimetlerini saymaya devam ediyor.

141. "Sizi kötü azaba sokan, kadınlarınızı sağ bırakıp oğullarınızı öldüren Firavun ailesinden kurtarmıştık. Bu, Rabbinizin size Mûsâllat kıldığı büyük bir belâ idi."

Evet hatırlayın ki sizi Firavunun elinden, Firavunun zulmünden kurtarmıştık. Firavun size azapların en kötüsünü reva görüyordu. Sizin erkeklerinizi öldürüp kadınlarınızı sağ bırakıyor, ya da onlara utanılacak haya edilecek şeyler yapıyordu. Ya erkeklerinizi öldürüyordu çoğalıp da kendilerine kafa tutacak bir konuma gelmeyesiniz diye kadınlarınızın da rahimlerini yoklayarak doğum kontrolü yapıyorlardı. Mısırda çoğalmasınlar, Mısırda

hâkimiyeti ellerine geçirmesinler, Mısırda Firavun sistemine karşı gelmesinler diye yapıyorlardı bunu size.

Evet Rabbimizin İsrâil oğullarına lütfettiği nimetlerinin en büyüğü işte bu kölelikten kurtuluş nimetidir. Allah'ın onlara lütfettiği hürriyet nimetidir. İşte bunda sizin için büyük bir iptilâ vardır, imtihan vardır, ibret vardır. İnsanların başlarına gelen her şeyde bir imtihan vardır. İyiliklerde de, nimetlerde de felâketlerde de birer imtihan vardır.
142. "Mûsâ'ya otuz gece vade verip sonra buna on gece daha kattık; böylece Rabbinin tayin ettiği müddet kırk geceye tamamlandı. Mûsâ, kardeşi Harun'a, "Milletim içinde benim yerime geç, onları ıslah et, bozguncuların yoluna gitme" dedi."

Sonra biz Mûsâ'ya otuz gün vaadettik ve onu on ile tamamladık böylece Rabbinin mîkatı kırk geceye tamamlandı.

İsrâil oğulları denizi geçtikten sonra Sina çölünde dolaşmaya başladılar. Cenâb-ı Hak Mûsâ (a.s)'ı Tûr'a dâvet etti. Rabbimiz Mûsâ (a.s) la görüşmek ve ona vahiy göndermek istedi. Oradaki hayatlarını düzenleyecek kitap indirmek istedi. Daha önce de bildiğimiz gibi Mûsâ (a.s)'ın Medyen dönemi bitip ailesiyle birlikte Mısır'a dönerken Rabbimiz ona suhuf vermişti, şimdi de Tevrat verilecekti. Düşünebiliyor musunuz çölün ortasında bir dağın kenarında Allah seçtiği kullarından birini huzuruna çağırıyor ve ona kendi bilgisini Tevrat'ı indiriyor. Rabbimiz kullarından birini muhatap kabul ediyor ve onunla konuşmayı diliyor. Bundan daha büyük bir şeref olur mu? Peki siz de ister misiniz Rabbinizle konuşmayı? Siz de ister misiniz aynı şerefe yükselmeyi?

Eğer bugün bizler de Kur'an'ı okurken aynı duyguyla, aynı ruhla okursak inşallah bugün biz de Hz. Mûsâ'nın yükseldiği o mertebede olabiliriz. Çünkü Allah'ın kitabıyla Allah'ın vahyiyle beraber olmak demek Allah'la bizzat konuşmak demektir. Yâni bugün Allah'ın bizimle konuşması da elimizdeki bu kitapla gerçekleşecektir. Bu da bizim için en büyük bir şeref olacaktır. Tüm dünya sizin olsa bile bu şerefin yanında çok az kalacaktır. Bakın Allah buyurur ki:

Hani bir nimetim daha vardı size ey Yahudiler onu da hatırlayın! Mûsâ (a.s) Allah'la kırk güne anlaşmıştı da Tur'a gitmişti. Allah onu oraya çağırmıştı ve Mûsâ kardeşi Hârun'a şöyle demişti:
Mûsâ kardeşi Hârun'a dedi ki ey Harun! Kavmim konusunda bana halef ol. Toplumum konusunda bana halîfelik yapıp bana vekil ol. Ben onların yanında olmadığım dönem seni halef edindim. Onlara göz kulak ol. Evet Mûsâ (a.s) Rabbiyle sözleşmiş ve Tûr'a gidecekti ve bu konuda onun olmadığı dönemde kavminin başında birisinin bırakılması gerekiyordu Hz. Mûsâ (a.s)'da

kardeşi Hârun'u kendi yerine vekil tayin ediyordu. Çünkü Hz. Mûsâ çok iyi biliyordu ki yıllar yılı Firavun sisteminin eğitiminde köleleştirilmiş bir toplumdu İsrâil oğulları, kendilerine sürekli müzâhir olacak, güdecek birilerine ihtiyaçları vardı. Çobansız kalmaları tehlikeliydi zira şımararak hemen eski fısklarına dönebilirlerdi. Onun için Mûsâ (a.s) kardeşini kendi yerine vekil bırakarak onların sapmalarını engellemek ve ıslahlarını gerçekleştirmek üzere kardeşine görev verdi.

Ve kardeşine dedi ki: Sakın ha müfsitlerin, fesat çıkarıp yer-yüzünde Allah'ın düzenini bozanlara uyma. Çünkü Mûsâ (a.s)'ın toplumu müslümandı ama henüz müslümanlık içlerine tam oturmamıştı. Önceki hayatlarını, Mısır'ın kültürünü, Firavunun eğitimini İslâmlarına katarak bozuk düzen bir müslümanlık yaşayan bir toplumdu. Mısır'da Firavunun kendilerine sunduğu eğitim her an hayatlarında açığa çıkıyor ve cins cins tavırlar sergiliyorlardı. Onların kafalarındaki kalplerindeki Mısır kültürünün her an İslâm'larını yok ederek fıska düşmelerini sağlayacağını bilen Mûsâ (a.s) kardeşine sıkı, sıkı tembih ediyordu. Bir peygamber olan Mûsâ (a.s) kendisi gibi bir peygamber olan Harun (a.s)'a tavsiyelerde bulunuyordu.

Bundan da anlıyoruz ki karşısındaki peygamber bile olsa, gö-revini bilen birisi bile olsa nasihat güzel şeydir. Ona görevini bir daha hatırlatmak güzel şeydir. Yâni bu adam bunun yapılması ya da yapılmaması gerektiğini zaten kendisi biliyor bir de benim hatırlatmama ne gerek var dememiz yanlıştır. Bilecek adam ama biz yine de bildiği şeyi ona bir daha hatırlatacağız. Çünkü bakıyoruz sahâbe-i kirâm efendilerimizin hepsi de Asr sûresini biliyorlardı ama her karşılaştıklarında birbirlerine yine de tavsiye diyorlardı.

Öyleyse aynı zamanda birilerinin bize bildiğimiz bir hususu hatırlatmalarından asla gocunmamalıyız. Birilerinin bizi tenkid etmelerinden rahatsız olmamalıyız. Biz her şeyi bilen âlim, bir hoca efendiyiz, binaenaleyh kimse bizi tenkid edemez tavrında olmamalıyız. Çünkü bilelim ki yanlışları kendisine söylenmeyen insanlar, yanlışlarını doğru zannedip ölünceye kadar o yanlışlarını sürdürüp kendi kendilerini helâk edebilirler. Onun içindir ki Hz. Ömer efendimiz halîfe se-çildiğinde ağlıyordu. Kendisine niçin ağladığı sorulduğunda diyordu ki: Vallahi ben çok sert mizaçlı bir kimseyim. Korkarım ki bu sertliğimden ötürü insanlar benden çekinirler de benim hatalarını söylemeyip beni uyarmazlar da cehenneme gidişime göz yumarlar deyince en yakın arkadaşlarında birisi derki: Vallahi ey Ömer İslâm'dan, haktan eğer bükülür, eğilir, inhiraf edersen şu kılıcımla senin bükülen belini doğrulturum deyince Hz. Ömer efendimiz çok sevinir. Yanıldığım hata et-tiğim zaman bana beni doğrultacak arkadaşlar veren Rabbime hamd olsun diye dua ediyor. Öyleyse ister hacı olalım, ister hoca olalım, is-ter profesör, ister şeyh olalım ne olursak olalım sürekli birbirimizi uyaralım, birbirimizin yanlışlarını hemen

söyleyelim, birbirimizin aynası olalım ve birbirimizi cennete götürme kavgası içine girelim. Ama müs-lümanlığımızın gereği olarak da Rabbimizin emri olarak da birbirimizi kırmadan, üzmeden, rencide etmeden nasihatimizi en güzel biçimde gerçekleştirelim. Evet Mûsâ (a.s) kardeşini kendi yerine vekil bırakıyor ona vazifelerini hatırlatıyor. Sonra:
143. "Mûsâ, tayin ettiğimiz vakitte gelip Rabbi onunla konuşunca, Mûsâ: Rabbim! Bana Kendini göster, Sana bakayım" dedi. Allah: "Sen Beni göremeyeceksin ama dağa bak, eğer o yerinden kalkarsa sen de Beni göreceksin" bu-yurdu. Rabbi dağa tecelli edince onu yerle bir etti ve Mûsâ da baygın düştü; ayılınca: "Ya Rabbi, münezzehsin, Sana tevbe ettim, ben inananların ilkiyim" dedi."

Evet Mûsâ (a.s) Mîkâd yerine geldiği zaman Rabbimiz onunla konuştu. Onu kendisiyle mükâleme şerefiyle şereflendirdi. Yeryüzünde Rabbimizin bu şerefine nail olan peygamber Hz. Mûsâ (a.s) dı. Rabbimizin her elçisine ikramları farklıdır. Her elçinin ayrı ayrı vasıfları vardır ama Mûsâ (a.s)'ın en mümeyyiz vasfı işte budur. Rabbimiz Onu bu şerefe yükseltip kendisiyle konuşunca Mûsâ (a.s) dedi ki: Ya Rabbi! Bana Cemalini göster, sana bakayım dedi. Onun bu duasına karşılık Rabbimiz buyurdu ki: Beni ebedîyen göremezsin ey Mûsâ! Lâkin şu dağa bak! Eğer o dağ yerinde kalırsa o zaman sen de beni görebilirsin! buyurdu. Rabbi dağa tecelli edince de onu yerle bir etti de Mûsâ (a.s) baygın bir şekilde yere düştü.

Tabi Rabbimizin dağa nasıl tecelli buyurduğunu bilmiyoruz, bilemiyoruz. Ama inanıyoruz ki Rabbimiz o dağa tecelli etti, dağ, tuz buz oldu ve Mûsâ (a.s) da dayanamayarak baygın bir vaziyette yere düştü. Allah'ın peygamberi Hz. Mûsâ ayılıp kendisine geldiği zaman da: Ya Rabbi seni tesbih ederim, sana tevbe edip yöneldim ve ben inananların ilkiyim diyordu. Ya Rabbi seni tesbih ederim. Yâni seni senin tanıttığın gibi tanırım. Sana senin bildirdiğin gibi inanırım. Seni senin sıfatlarınla tanırım. Seni sende olmayan sıfatlardan tenzih ederim, ben senin sıfatlarına, senin gücüne kudretine iman edenlerin il-kiyim.

Evet Rabbimizin bu beyanlarından anlıyoruz ki Hz. Mûsâ Rab-bimizi görmemiştir. Yeryüzünde hiç bir peygamber, hiçbir beşer Allah'ı görmemiştir. Peki hani Rabbimiz Kıyâmet sûresinde:

" O gün birtakım yüzler Rablerine bakıp parlayacaktır.
(Kıyâmet 22,23)

O zaman bununla onu nasıl telif edeceğiz? Anladığımıza göre de Kıyâmet sûresindeki bu âyetinde Rabbimiz kıyâmet ortamını, cennet ortamını anlatmaktadır. Buradaki âyette ise dünya ortamı anlatıl-maktadır. Öyleyse anlıyoruz ki dünyada dünya ortamında hiç kim-senin Allah'ı görmesi mümkün

değilken cennette kimi yüzler Rablerini seyredecekler yâni orada Allah görülecektir.

Peki acaba Allah'ın Resûlü Mi'râca çıktığı gece Allah'ı gördü mü? Eğer Allah'ın Resûlü Mi'râca çıktığı anda o ortamda Mûsâ gibi bir ortamdaysa yâni dünya ortamındaysa kesinlikle Allah'ı görmedi, eğer cennet ortamında bir bulunuşla bulunmuşsa o anda o zaman da Allah'ı gördü diyeceğiz. Eğer Allah'ın Resûlü o anda bunun ikisinin de dışında bir ortamda bulunmuşsa o zaman da bilmiyoruz diyeceğiz.

Ama Ayşe annemizin ifadesine bakılırsa Allah'ın Resûlü Mi'râ-ca çıktığı gece dünyada yâni Mûsâ ortamında bir bulunuşla bulundu ki Allah'ı görmedi diyoruz. Çünkü Ayşe annemiz diyor ki: "Kim ki Hz. Peygamber Rabbini görmüştür derse o muhakkak yalan söylemiştir."

Evet Rabbinin cemalini dünyada görmek isteyen Mûsâ (a.s) da; Rabbinin Cemalini görmeye değil, Rabbinin bir dağa tecellisine bile dayanamayarak baygın bir şekilde yere yuvarlanmış ve bu cüretinden ötürü Rabbine tevbe etmiştir.

144. "Ey Mûsâ! Verdiklerimle ve seninle konuşmamla seni insanlar arasından seçtim; sana verdiğimi al ve şükret" dedi."

Ey Mûsâ risâletimle biz seni âlemler üzerine seçtik. Risâlet gönderilen şeyler demektir. Peygamberlere, Rablerinden gelen âyetler risâlettir, vahiyler risâlettir. Allah'ın kelâmı, Allah'ın sözleri, kitaplar ve peygamberlik de bir risâlettir. İşte Allah diyor ki ey Mûsâ seni Ra-sül kılmakla, sana vahiy göndermekle, sana nasip ettiğim kelâmımla, sana vasıtasız konuşmamla seni insanlara seçtim. Çünkü Allah'ın yeryüzündeki kullarından, peygamberlerinden birisiyle doğrudan konuşması çağları değiştiren bir hadiseydi. Allah'ın kullarından birine vasıtasız konuşması insanlık için yeni bir çağın açılmasının ifadesiydi. Bu olayla artık ilk çağlar sona ermiş ve insanlık için yeni bir çağ başlamıştır.

Öyleyse ey peygamberim sana verdiğime tutun ve de şükredenlerden ol diyor Rabbimiz. Evet sana verdiğime tutun, sana verdiğimi al. Onu eline al, onu tut, onu koru, hayatında tut onu, hayatında uygulayarak koru onu. Kitaba öyle bir tutun ki onu kendinden, kendini de ondan asla ayırma, hayatının tümünde onunla beraber ol. Tüm hayatında yol göstericin hayat programın kitap olsun. Hareket noktan kitap olsun. Tüm tavırlarında istinatgâhın kitap olsun. Rabbinin sana, senin hayat programın olsun diye gönderdiği kitabıyla amel edip sana nasıl bir hayat belirmemişse onun dediği gibi hareket et. Sana böyle ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini, hayatını nasıl düzenleyeceğini bildiren bir kitap bir hayat programı gönderdiği için de Rabbine şükret. Sürekli teşekkür et Rabbine.

Evet Mûsâ (a.s) Rabbine şükretmeliydi çünkü Tevrat'ın kendisine gönderilmesiyle Hz. Mûsâ (a.s) insanlık için seçkinlerden olmuştu. Kendisine İncilin gönderilmesiyle Hz. Îsâ (a.s) ve kendisine Kur'-an'ın gönderilmesiyle de Allah'ın Resûlü seçilmişlerden olmuştu. Şu anda da Allah'ın kitabına sarılan, Allah'ın kitabını hareket noktası ka-bul eden ve yaptıklarını Allah'ın kitabıyla yapmaya çalışan, Allah'ın kitabını hayat programı yapan herkes aynen o elçiler gibi halk arasında seçilmiş kimselerdir, şerefli kimselerdir.

145. "Ona levhalarda her şeyden bir öğüt yazdık ve her şeyi uzun uzadıya açıkladık; onlara sıkıca sarıl, milletine de emret, en güzel şekilde tutsunlar. Size Allah'a karşı gelenlerin yurdunu göstereceğim."

Biz Levhada onun için her şeyi yazdık. Her şeyin ayrıntısı vardır o kitapta. İmanın da, küfrün de, şirkin de, hakkın da, bâtılın da, hayrın da, şerrin de her şeyin detayları anlatılmıştır. Her şey açık ve net olarak Allah'ın kitabında anlatılmıştır. Tüm kitapların özelliği mev-iza oluşudur. Kur'an-ı Kerîm de mev'izadır. Tüm insanlığı cennete götürecek ve cehennemden uzaklaştıracak öğütleri muhtevidir. İnsanların hayatlarının her bir bölümünde ne yapacaklarına, nasıl hareket edeceklerine dair hükümler vardır, prensipler vardır.

O halde ey peygamberim! Sen de kuvvetlice ona tutun. O kitaba kuvvetlice sarılıp onunla amel et. Kitaba tüm kuvvetinle, tüm himmet ve gayretinle tutunup onu asla elinden bırakma. Kitap sürekli elinde ve önünde olsun ki tüm hayatını onunla düzenleyesin.

Ve kavmine, çevrendekilere de o kitabı emret, o kitaba tutunup onunla amel etmelerini emret ki onlar da o kitabın en güzeline uysunlar. Ya da en güzel biçimde onlar da Allah'ın kitabına sarılıp onunla hayatlarını düzenlesinler. Eğer bunu yaparsanız, kendiniz benim kitabıma kuvvetlice tutunur, onun emirlerini uygular nehiylerin-den de kaçınırsanız ve de onu toplumunuza duyurursanız, toplumu-nuz da Allah'ın kitabıyla en güzel bir şekilde diyalog kurar ve hayatlarını onunla düzenlerlerse kesinlikle bilesiniz ki ben sizi zafere ulaştıracağım. Sizi zafere ulaştırırken düşmanlarınızı, fâsıkları da hezimete maruz bırakacağım. Yâni ben fâsıkların yurdunu size göstereceğim. Fâsıkların başlarına nelerin geleceğini, onların nasıl bir helâkle helâk olacaklarını size göstereceğim diyor Rabbimiz.

Âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki Allah elçisinden sonra gelen bizler Allah elçisinin bize bıraktığı bu kitabı en güzel bir şekilde anlamak, tanımak, algılamak ve hayatımızı onunla düzenlemek zorundayız. Biz bunu yaptığımız zaman Rabbimiz fâsıkların yurdunu bize gösterecektir. Zira fâsıkların yurdu imansızdır orada iman yoktur orada inanç yoktur ve bunun için de orada hayat yoktur. Çünkü vahiyden uzak olan bir yerde hayat da yoktur. Kur'an ve sünnetin

olmadığı bir yerde, vahyin bulunmadığı bir yerde bir evde bir ülkede kesinlikle hayat da yoktur. Vahiyle irtibatları olmadığı için ölüdür onlar.
146. "Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları, âyetlerimden yüz çevirteceğim. Onlar bütün âyetleri görseler yine de inanmazlar; doğru yolu görseler, yol olarak benimsemezler; azgınlık yolunu görseler, hemen onu yol edinirler. Bu onların mûcizelerimizi yalan saymaları ve onlardan habersiz görünmelerinden ileri gelir."

Evet yeryüzünde haksız yere tekebbür eden, Allah'a kulluktan kaçan, Allah'ın yasalarına boyun eğmekten uzaklaşan, sanki kendisini yaratan Allah değilmiş gibi O'na karşı müstekbir davranan, haksız yere kibirlenen kimseleri âyetlerimizden çevireceğiz diyor Rabbimiz. Evet sanki Allah'a ihtiyaçları yokmuş gibi, sanki Allah'ın kendisine gönderdiği hayat programına kitabına ihtiyacı yokmuş gibi davranan, kendi görüşlerini, kendi fikirlerini, kendi yasalarını Allah yasalarından üstün görenleri, âyetlerimizi anlamaktan âyetlerimizi kavramaktan uzaklaştıracağız diyor Rabbimiz.

Çünkü bu adamlar kendi iradeleriyle, kendi arzularıyla böyle bir yolu seçmiş kimselerdir. Kendi akıllarına göre, kendi keyiflerine göre takılmayı tercih etmiş kimselerdir bunlar. Allah'ın âyetlerini, Allah'ın hayat programını bırakıp kendi hevâ ve heveslerini temel kabul etmiş ve buna göre bir hayat yaşamayı tercih etmiş kimseler. Cenâb-ı Hak da onların kendi tercihlerine göre kendileri için, kendilerinin seçmiş oldukları bu yolu kolaylaştırmıştır. Yâni artık âyetlerden çevrilmişler, âyetler bunlar için bir şey söylemez, bir şey ifade etmez oluver-miş. İster Rabbimizin görsel âyetleri olsun, ister işitsel âyetleri olsun artık onlar için bir şey ifade etmez olmuştur. Çünkü artık bu adamların ne görecek gözleri ne de işitecek kulakları kalmamıştır. Rabbimiz gözlerini ve kulaklarını iptal etmiştir. Kendileri bu azalarını kullanmak istemediklerinden böyle olmuştur.

Allah'ın âyetlerinin varlığına rağmen onlar yokmuş gibi bir hayat yaşadıkları için böyle olmuştur. Yâni bir insan Allah'ın onun hayatına karışması adına kendisi için gönderdiği âyetlerine karşı ilgisiz kalır, onlardan habersiz bir hayat yaşarsa işte bu Allah'ın âyetleriyle mücâdele anlamına gelecektir. Ve işte böyle yaşayan insanların kalplerini Allah mühürleyecektir. Allah'a karşı müstekbir davranan, Allah'a ve Allah'ın âyetlerine iman etmeyen, bu âyetler doğrultusunda bir hayat yaşamaya yanaşmayan ve de Allah'ın âyetlerine dil uzatan kimselerin kalplerini Allah mühürleyecektir. Ama şurası bir gerçek ki Allah haksız yere hiç kimsenin kalbini mühürlemez.

Bu insanlar Allah'ın kendileri için hayat programı olarak gönderdiği âyetlerden yüz çevirmişler, kendi kendilerine bir hayat programı yapmışlar, amelleriyle öylesine fısk-u fücura dalmışlardır ki artık o amellerden hoşlanmaya

başlamışlar. Durumlarından, yaşantılarından memnun olmuşlar, hayatlarından mutmain olmuşlar. Şu anda bizim yaşadığımız hayat, hayatların en güzelidir. Bizim başka şeye ihtiyacımız yoktur. Allah'a da Allah'ın âyetlerine de peygambere de ihtiyacımız yoktur demeye başlamışlar. Allah'ın âyetleriyle kendilerini sağlamaya alma, doğru yolu bulma ve ıslah olmayı hiç düşünmedikleri için peygamberin getirdiği mesaja da hep şüphe ile bakmaya başlamışlardır.

Evet, bir taraftan tekebbür içinde Allah'a teslim olmadıkları için, hayat programını kabul etmeyerek, âyetleriyle ilgilenmeyerek Allah'a kafa tuttukları ve de Cebbarlık yapıp Allah'ın kullarına zulmettikleri için Allah da onların kalplerini mühürleyivermiştir.

Allah onların kalplerini mühürler. Kulaklarına, dinleme özelliklerine de mühür basar. Yâni kalpleri mühürlenir dinleme, anlama is-tidatları alınıverir. Gözleri vardır, görürler ama sanki görmezler. Ku-lakları vardır duyarlar, ama sanki işitmezler. Kalpleri vardır ama san-ki bir şey duyup anlamazlar. Tıpkı hayvanlar gibidir onlar.

"Onların kalpleri vardır onunla anlamazlar. Gözleri vardır onunla görmezler. Kulakları vardır onunla işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibidir. Hattâ hayvanlardan daha da şaşkındırlar."
(A'râf: 179)

Onların Kur'an'ın haber verdiği konulara karşı tüm kapıları, tüm pencereleri kapanmıştır. Mü'minlerin ruhlarına açık olan tüm pencereler bunlar için kapalıdır. Çünkü onlar hidâyetle, hidâyet kaynağı olan Kur'an'la ilgilenmemişlerdir. Hidâyet kaynağı olan Kur'an'a karşı ilgisiz ve nötr davranmışlardır. Karanlıkta kalmayı tercih etmişler düğmeye basma gereği duymamışlardır.

Bu adamlar sözü duyarlar, Allah'ın âyetlerini dinlerler, duyarlar ama âyetlerin kendilerinden istediğini anlamazlar, üzerinde düşünmezler, anlamaya çalışmazlar. Söyleyenin sözünü anlamak için akıllarını, kalplerini, gözlerini kulaklarını kullanmak istemezler. Kör bir taklitten yanadır adamlar. Denilenin sebebini, hikmetini anlamaya yanaşmazlar.

Nitekim bir gün Rasûl-i Ekremin okuduğu Kur'an'ı dinlemek üzere gelen Ebu Cehil kendisiyle birlikte onu dinleyen Nadir bin Harise: Ey Nadir, Muhammed ne diyor? Onun okuduklarından bir şey anladın mı? diye sorar. Rasûl-i Ekremin okuduğu Kuranı uzun bir sü-re dinleyen Nadir derki: Kâbe'yi inşa edene yemin ederim ki ne diyor bilmem, görüyorum ki o sadece dilini oynatıyor, ama ne dediğini an-lamıyorum der.

Evet anlamıyorlar, anlayamıyorlardı, çünkü Allah onların kalplerine mührünü basmıştı Bakara'da anlatıldığı gibi. Ekinne, kinan kelimesinin çoğuludur ki kalplerinde kat kat örtüler vardır onların. Ölümle tüm bu organlar nasıl misyonunu kaybediyorsa, ölen kişi nasıl duy-maz duygulanmaz ve anlamaz hale geliyorsa işte aynen onun gibi ka-biliyetlerini söndürmüş, duymamayı, anlamamayı tercih etmiş bu insanların bu organlarını Allah iptal edivermiş manevî bir ölümle öldürüvermiş onları.

Evet Allah onları âyetlerinden uzaklaştırmış, âyetleri anlamaktan onları menetmiş ve bunun içindir ki:

Onlar her ne zaman rüşt yolunu, sırat-ı müstakîmi, insanları hakka ve cennete ulaştıran bir yolu görseler ona yol gözüyle bakmayacaklardır. Hak yolu yol edinmeyecekler, İslâm yoluyla ilgilenmeyecekler, onu yol edinmeyeceklerdir. Allah yoluna ters davranmaya çalışacaklardır. Kendi fikirlerine güvenen, kendi yasalarına güvenen bu insanlar Allah yoluna değer vermeyeceklerdir.

İşte görüyoruz, Allah yasalarına karşı gurur ve kibir içinde olup kendi yasalarını Allah yoluna tercih edenlerin, şu anda meselâ daha önce uyguluyor oldukları yasaların İslâm'a ait, imânâ ait bir konu olduğunu anladıkları andan itibaren onu hayatlarından çıkarmaya ve ona karşı zıt davranışlar içine girmeye çalıştıklarını. Biz bunu Allah emrettiği için değil kendi keyiflerimiz böyle istediği için yapıyoruz demeye çalışıyorlar. Bile bile yanlışa kaymaya, bile bile Allah yasalarını reddetmeye çalışıyorlar. Zulüm yanlıştır, bunu biliyorlar ama bile bile yapıyorlar. Zina, fâiz, kumar, içki, fuhuş, azgınlık, küfür, şirk, inkar yanlıştır ama bunları bile bile yapıyorlar. Allah'a kibir içinde bulunan bu insanlardan başkasını beklemek de mümkün değildir zaten. Hakka düşman oluyorlar ve:

Sapıklık yolunu, küfür yolunu, isyan yolunu, şirk yolunu, zulüm yolunu, cehenneme götüren yolları gördükleri zaman da, Kur'an ve sünnetin dışında şeytanın gösterdiği ne kadar yol varsa onları gördükleri zaman da onu kendilerine yol edinirler, hemen benimseyip sahip çıkarlar o yollara. Bu yolları Allah yoluna tercih ederler. Yâni Demokrasi gibi, laiklik gibi ne kadar sapık, ne kadar bâtıl yollar varsa onları kendilerine yol edinirler. Kendileri için yol haline getirirler. Çünkü onlar Allah'ın âyetlerini, Allah'ın yasalarını bildikleri halde kibirlerinden ötürü onları boşa çıkarmışlardır. Allah'ın yasalarını terk edip kendi keyiflerine kendi hayatlarına dönmüşlerdir.

Halbuki Allah yolunun dışındaki tüm bu bâtıl yolları onlara şeytan süsleyip göstermiştir. Şeytan onları sırat-ı müstakîmden uzaklaştırıp kendi yollarına çekmiştir. Kendilerinin dosdoğru yol üzerinde oldukları zehabına sürüklemiştir şeytan onları. Peki niye böyle cehenneme doğru, ateşe doğru

yuvarlanıp giderken hâlâ kendilerinin doğru yolda olduklarını, cennet yolunda olduklarını zannediyor bu adamlar? Çünkü:

Çünkü bunlar bizim âyetlerimizi yalan saydılar, âyetlerimizi yok farz ettiler, âyetlerimizi okudular, gördüler, tanıdılar, bildiler ama hayatlarını bu âyetlerle düzenlemeye yanaşmadılar. Belki dilleriyle bu âyetlerin varlığını ve bu âyetlere iman ettiklerini itiraf ettiler ama hayatlarını onlarla düzenlemediler, âyetlerimizle amel etmediler. Hayat programlarını âyetlerimizden almadılar. Bu âyetlerimiz konusundaki imanlarını pratikte göstermediler. İmanlarının tasdikçisi olmadılar, imanlarının eylemcisi olmadılar. Ya bunca âyetimizi yok farz ettiler, ya da âyetlerimizi kendi hayatlarına delil getirdiler, kendi fikirlerini desteklemede kullandılar, kendi hayatlarının meşruiyetine malzeme yaptılar.

147. "Âyetlerimizi ve âhirete kavuşmayı yalan sayan kimselerin işleri boşa gitmiştir. Onlar işlediklerinin karşılığından başka bir şeyle mi cezalanırlar?

İşte böyle âyetlerimizi ve âhiretteki randevuyu, âhiretteki buluşmayı yalan sayanların tüm amelleri boşa gitmiştir. Çünkü Allah'ın âyetlerini ve bu âyetlerin haber verdiği âhiretteki hesabı kitabı yok farz eden, yalan sayan insanların elbette ki hayat programlarını âhi-ret inancına bina etmeleri mümkün değildir. Onlar tüm hesaplarını dünya adına, dünyada bitecek bir anlayışa bina ettikleri için zaten yaptıklarının hepsi boş ve dünyada kalıcı olacaktır. Onların amellerinin hiç birisi âhirete intikal edecek değildir. Elbette bu insanlar da dünyada bir şeyler yapıyorlar, ter döküyorlar, binalar kuruyorlar, yatırımlar gerçekleştiriyorlar, harcamalarda bulunuyorlar. Ama unutmayalım ki Allah için olmayan, Allah adına sonunda mükafat beklenmeden yapılanların tümü boştur. Allah adına yapılmayan hiç bir amel değerlendirilmeye tâbi tutulmayacaktır. Allah böylelerinin amellerine değer vermeyecek ve onlar için terazi mîzan vaz edilmeyecektir.

Ama şurası da bir gerçektir ki onlara asla zulüm de edilmeyecektir. Onlara hiç bir zaman haksızlık da yapılmayacaktır. Onlar kendi amelleriyle kendi yaptıklarıyla cezalandırılacaklardır. Bu adamlar dünyada kendi kendilerine, kendi hayatlarına, kendi zamanlarına, kendi azalarına zulmettikleri için, kendilerini Allah'a kulluk ortamından çıkarıp ya kendi hevâ ve heveslerine ya da Allah'tan başkalarına kulluk ortamında tuttukları için yâni kendi kendilerine yazık ettikleri kendilerini boşa harcadıkları için yaptıklarının karşılığı kendilerine gösterilecektir. İşte böyle kimseler için Rabbimizin adâleti böylece gerçekleşiyor anlıyoruz.

Çünkü adamlar dünyada Allah için, Allah'la bağlantılı olarak hiç bir şey yapmadılar. Eğer başkaları için bir şeyler yapmışlarsa e zaten bunun karşılığını dünyada almışlardı. Alkış, makam, koltuk, şöhret, teveccüh, para, pul için yapmışlardı yaptıklarını. Zaten dünyada aldılar bunun karşılığını. Ya da yaptıklarını putları için tâğutları için, efendileri, ağaları, patronları, çevreleri,

yönetmelikleri, adetleri, töreleri, modaları için yapmışlardı. Eh verebileceklerse gitsinler mükafatlarını onlardan istesinler. Bizler dünyada sizlerin hatırınıza çırpınmıştık, haydi bize cennet verin desinler onlara.

Evet bu insanlar gösteriş için çırpındılar. Hayranlarını çoğaltmak için çırpındılar. İnsanlar bizden söz etsinler, insanlar bize değer versinler, insanlar bizi konuşsunlar ve bizi alkışlasınlar dediler. Ve mil-yarlarca hayran buldular kendilerine, salonlarca alkış buldular, insanlar kendileri önünde saygıyla eğildiler. İnsanlar kendileri önünde kendilerinden geçtiler, kendilerini takdir edip alkışladılar. Dünyada istemedikleri kadar şanlara şöhretlere ulaştılar. Para içindi yaptıkları istemedikleri kadar paralar aldılar, en zengin biz olalım, insanlar sofralarında bizi konuşsunlar diye çırpınıyorlardı Allah onlara bu istediklerinin kapılarını açtı dünyada. İstedikleri her şeyi elde ettiler. Dünyada tüm ecirlerini yiyip bitirdiler de âhirete bir şey bırakmadılar.

Kimileri de dünyada Allah'a ve Allah'tan gelenlere düşmanlık yapmak istiyordu. Dilini müslümanlara çatmada kullanmak istiyordu. Allah yasalarına kin kusmak istiyordu Allah onlara da tattırdı bunu. Halbuki mü'min tüm hayatını Allah için yaşayan, tüm yaptıklarını yarın Allah huzurunda vereceği hesaba kitaba bina eden kişidir. Yaptığı her şeyin bir hesabını vereceği inancı içinde yaşayan kişidir mü'min.

Bundan sonraki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz yine İsrâil oğullarının sapmalarından söz etmeye devam edecek.

148. "Mûsâ'nın ardından milleti, ziynet takımlarından, canlıymış gibi böğüren bir buzağı heykeli yaparak onu ilâh edindiler. O buzağının kendileriyle konuşmadığını ve yol da göstermediğini görmediler mi? Onu ilâh olarak benimseyip kendilerine yazık ettiler."

Hz Mûsâ'nın vahiy almak üzere Tur dağına gitmesinden sonra kavminin yaptıkları cinslikleri anlatıyor Rabbimiz. Bundan önce Rabbimizin bize haber verdiğine göre bu adamlar kızıl denizi geçer geçmez puta tapan bir kavim görmüşlerdi de gözlerinin önünde Firavunun kırbacı canlanmış veya ayının gözleri önünde canlanan sıcak saç gibi onların gözlerinin önünde de şartlandırıldıkları Firavunun eğitimi canlanmış ve Mûsâ (a.s)'dan kendilerine bir put yapmasını istemişlerdi. Burada da yine Mûsâ (a.s)ın kırk gün kadar kendilerini Sina çölünde terk etmesi sonucunda buzağıya tapınmaları anlatılıyor.

Bakın bu adamlar Allah'ı biliyorlardı, Allah'ın gücünü görmüşlerdi, Firavunun zulmünü görmüşler, Allah'ın kendilerini onun zulmünden nasıl kurtardığını görmüşler, denizin yarılıp kendilerinin sağ salim karşıya geçerlerken düşmanlarının nasıl boğulduklarını gözleriyle görmüşler.

Peygamberi tanımışlar, peygamberin ne için ve nereye gittiğini bilmişlerdi ama yine de zâlimliklerini ortaya koyuyorlardı. Dediler ki nereye gitti bu Mûsâ? Eğer bir Allah aramaya gitmişse birlikte arasaydık! Bizler onun yokluğuna dayanamayız! Onsuz biz kime sığınacağız? Onsuz hayatımızı neyle dolduracağız? Olmaz biz onsuz yapamayız edemeyiz! diyerek yanlarındaki mücevherlerini eriterek buzağı şeklinde bir put yapıp Peygamberden boşalan hayatlarını onunla doldurmaya kalktılar. Allah onları ineğe tapınmaktan kısa bir süre önce kurtardığı halde, onlar tekrar buzağıya dönerek zâlimlerden oldular.

Bir de üstelik bunlar ineğe de tapamıyorlardı. Çünkü Mısırdaki efendileri ineğe tapıyorlardı. Bunlar hâlâ köleliği içlerinde taşıdıklarından efendilerinin taptıklarına tapamıyorlar da ineğin küçüğüne yâni buzağıya tapınmaya çalışıyorlardı. Çünkü inek egemen güçlerin efendilerinin tanrısıydı. Köleler ise daha küçüğüne tapabileceklerdi. Efendileri onları öyle eğitmişlerdi. Firavunun eğitim sistemi bunu gerektiriyordu. Sizler kölesiniz denmişti kendilerine. Sizler az gelişmişsiniz sizler güçsüzsünüz denmişti kendilerine yıllar yılı. Firavunun eğitiminde yetişen bu insanlar hiçbir zaman efendilerine kafa tutma cesaretini kendilerinde bulamazlardı. Onların yaptıklarını yapma cesaretini de kendilerinde bulamazlardı. Onlar için hayat daima efendilerini taklit ve efendilerinin yolunda olmaktı. Efendilerinin yaşadıkları bir hayata yüz yıl sonra ulaşmak bile onlar için bir şerefti.

İşte bundan dolayıdır ki efendilerinin kendilerini göremeyecekleri kadar onlardan uzaklaşmış olmalarına rağmen yine de aldıkları bu eğitimin etkisiyle eh ne yapalım büyükler büyüğe tapar, biz küçükler de ancak ineğin küçüğüne tapabiliriz diyorlardı.

Bir de dikkat ederseniz buzağı ziynet eşyasından yapılıyor. Bugün de bakıyoruz ziynet eşyalarının, altının, gümüşün, paranın putlaştırıldığını görüyoruz. İnsanlar bugün de bunlara tapınıyorlar âdeta. Ziynet esasen süs demektir. Dünyanın süsü ve ziyneti. Bugün de insanlar âdeta bunlara tapınıyorlar. Öyleyse biz de buna çok dikkat etmeliyiz. Dünya ve dünyanın süsü ve ziyneti olan şeyler hayatımızda putlaşmasın.

Peygamber kısa bir dönem aralarından ayrılınca hemen putlarına putçuluklarına dönüverdiler. Elbette peygamberi yok farz eden bir toplumun bundan başka yapabileceği bir şey de yoktu. Meselâ bakın Hıristiyanlarda Allah'ın peygamberi Hz. Îsâ'yı hayatlarından kovup o hale getirince rahat bir nefes alabildiler. Îsâ için Allah dediler, Allah'ın oğlu dediler, yarı Allah yarı insan karışımı bir varlık dediler ve sonunda rahat bir nefes alma imkânını elde ettiler. Allah, insan, yarı Allah yarı insan karışımı bir varlık, bu bize örnek olamaz! Biz onun gibi olamayız! Dediler ve ondan kurtuluverdiler.

Görmüyorlar mı ki bu put (buzağı) onlarla asla konuşmuyor ve de onları doğru yola hidâyet de etmiyor. Yâni ne kendileriyle konuşan ne de kendilerine yol gösteremeyen bir putu kendilerine tanrı edindiler de böylece zâlimlerden oldular. Çünkü Rabbimizin Bakara'da anlattığına göre put sevgisi bu adamların kalplerine âdeta içirilmişti. Firavunun eğitimi veya kırbacı bu adamların kalplerini put sevgisiyle doldurmuştu. Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ (a.s)'ın kendilerine dönüşü on gün kadar gecikince biz onsuz hayatımızı bir şeylerle doldurmak zorundayız dediler ve yanlarındaki mücevherlerini eritip buzağı şeklinde bir put yaptılar ve ona tapınmaya başladılar. Samiri onu çok ustaca bir yükseğe koymuştu ki rüzgar ağız tarafından girip ensesinden çıkarken bir böğürme sesi meydana gelmesini sağlıyordu.

Evet Allah diyor ki görmüyorlar mı bu adamlar o put kendilerine ne konuşuyor ne de onlara yol gösteriyor. Yâni ne kendilerine bir hayat tarzı önerme gücüne sahip ne de onların hayatlarının her bi kademesinde ne yapacakları konusunda bir şeyler söyleyebilir. Evet kendilerine ne cennet yolunu ne de cehennem yolunu gösteremeyecek kadar akılsız, cansız, bilgisiz varlıklardır o putlar.

149. "Elleri böğründe, çaresiz kalıp, kendilerinin sapıtmış olduklarını görünce: "Eğer Rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa, andolsun ki mahvoluruz" dediler."

Yâni bunlar yapmış oldukları bu işin yanlışlığını anlayıp bu işten pişman olduklarını ortaya koyunca dediler ki ey Rabbimiz eğer bize acımaz, merhamet buyurmaz ve bizi bu yaptıklarımızdan ötürü bağışlamazsan o zaman hem dünyada hem de Ukba'da bizler zarara uğrayanlardan ve kaybedenlerden oluruz dediler.

Bu sözü Hz. Mûsâ (a.s)'ın Tur dağından dönüşünde onları bu vaziyette görünce kendi yerine vekil bıraktığı kardeşi Hz. Hârun'u ve kavmini azarlamasından sonra söylemişlerdir. Ha Mûsâ'nın hem Hârun'u hem de kendilerini şiddetle azarlamasından sonra hata ettiklerini anlıyorlar, yaptıklarından ötürü pişman oluyorlar ve Rablerine yalvarmaya başlıyorlar. Tıpkı atamız Adem'le Anamız Havva'nın hatalarını anlar anlamaz Rabbimize ettikleri duanın aynısını yapıyorlar. Eğer bizi yarlığayıp affetmezsen biz ebedîyen kaybedenlerden oluruz ya Rabbi diyorlar.

Biz de zaman zaman hata edebiliriz. İnsan olmamız hasebiyle, beşer olmamız hasebiyle zaman zaman nefsin ve şeytanın iğvalarıy-la ayaklarımız kayabilir, hata edebilir, yanlışa düşebiliriz. İnsan hata etmeyen, gaflet etmeyen, günaha düşmeyen değildir. Bunlar olabilir ama önemli olan hatada, günahta ısrar etmemektir. Hatayı öğrendiğimiz andan itibaren hemen tevbe edip Rabbimize

yönelmek, düşer düşmez doğrulup kıblemizi değiştirmek Rabbimize yönelmek zorundayız.

150. "Mûsâ, milletine kızgın ve üzgün olarak dönünce "Benim arkamdan ne kötü olmuşsunuz! Rabbinizin emrinin çabuk gelmesini mi istiyorsunuz?" dedi, levhaları attı ve kardeşinin başından tutup kendisine doğru çekti. Harun: "Ey annem oğlu! Bu millet beni küçümsedi; az kalsın öldürüyorlardı. Bana düşmanları sevindirecek şekilde davranma beni bu zâlim milletle bir sayma" dedi."

Mûsâ (a.s) çok üzgün ve kızgın, öfkeli bir durumda kavmine döndüğü zaman kavmine dedi ki benim arkamdan ne kötü bir halef oldunuz? Benden sonra niye böyle kötü bir halef oldunuz? Ben sizi kısa bir zaman için terk ettim diye, kısa bir süre sizin yanınızdan ayrıldım diye, benim arkamdan niye hemen buzağıya tapındınız? Rab-binizin azap emrinin bir an evvel gelip sizi kuşatmasını mı bekliyor-sunuz? Allah'ın belâsını mı bekliyorsunuz? Rabbinizin emri konusunda acele mi ediyorsunuz? diyerek gazabını ve üzüntüsünü izhâr etti ve:

Levhaları attı ve kardeşi Hârun'un başından tutup kendisine doğru çekerek bana böyle mi halef olunur? Benim arkamdan böyle mi halef oldun? Ben seni yerime niye bırakmıştım? Tura giderken sen onlara göz kulak olasın diye, onlara nasihat ederek küfre ve isyana düşmelerini engelleyesin diye seni arkamda halef bırakmıştım. Sense benim yerime ne kötü halef oldun. Bana ne kötü halîfelik yaptın. Bu kavmimin buzağıya tapınmalarına, şirke düşmelerine göz yumup müsaade ettin diyerek kardeşi Hârun'a çıkışmaya başladı.

Harun (a.s) diyor ki ey annem oğlu! Bu millet beni küçümsedi. Kavmim beni zayıflattı. Az kalsın neredeyse beni öldürüyorlardı. Düş-manlarımın gözleri önünde beni rezil etme. Bana düşmanları sevindirecek şekilde davranma. Ve sakın beni bu zâlim milletle bir sayma dedi. Beni bu zâlimlerle beraber kabul etme. Beni bu zâlimlerle aynı kefeye koyma benin bunlarla da yaptıkları bu şirkleriyle de uzaktan ve yakından bir ilgim alâkam yoktur diyordu.

Evet Harun (a.s) ey annemin oğlu diye söze başlayarak Mûsâ (a.s)'ın kardeşlik duygularını tahrik edip devreye sokuyordu. Ey annemin oğlu; beni kınama benim bu konuda gücüm yetmedi. Bu kavim benim üzerime galip geldiler. Kendilerini uyardığım zaman, bu yaptıklarının şirk olduğunu, küfür olduğunu kendilerine anlatıp onları bu işten menettiğim zaman benim üzerime o kadar saldırdılar, o kadar yüklendiler ki az kalsın beni öldürüyorlardı. Bunları bu işten engellemeye çalıştım ama gücüm yetmedi, beni dinlemediler. Onun içindir ki bu zâlim toplum karşısında beni azarlama ey annemin oğlu. Bu zâlimler karşısında beni küçük düşürme. Ve sakın beni bu zâlimlerle bir tutma diyordu Harun (a.s). Çünkü bu adamlar gerçekten zâlimlerden olmuştu. Kısa bir süre Allah'ın elçisi yanlarından ayrılıp Tur'a vahiy almaya gidince hemen sanki Allah'ı hiç tanımamışlar gibi, sanki Allah elçisi Hz. Mûsâ'yla hiç tanışmamışlar

gibi, sanki kendilerini Firavunun zulmünden kurtaran Allah olmamış gibi, sanki Kızıl deniz kendileri için yarılmamış, kendileri sağ salim karşıya geçip de gözlerinin önünde dünyanın en zâlim en despot adamı Firavun ve avanesi askerleri ge-bermemiş gibi kısa bir süre Allah'ın elçisi aralarından ayrıldı diye hemen eski küfürlerine, eski şirklerine dönüp buzağıya tapınmaya başlayıverdiler ve zâlimlerden oldular.

Ama Allah'ın elçisi Harun (a.s) hiç bir zaman onların bu kü-fürlerine, bu şirklerine rıza göstermemiş, elinden geldiği kadar, gücü yettiği kadar onlarla bu konuda mücâdele vermiş ama, yalnız olmasından dolayı güç yetirememiş ve onları bu işten engelleyememiştir. Eğer Harun (a.s) onların bu yaptıkları şirke ses çıkarmamış olsaydı, onlarla mücâdeleye tutuşmamış olsaydı, eğer bu adamların yapmış ve tapınmış oldukları bu heykele rıza göstermiş olsaydı o zaman Harun da aynen onlar gibi olacaktı. Onlarla aynı kefede, aynı konumda olacaktı. Zâlimlerin zulmüne, müşriklerin şirkine ses çıkarmayarak onların eylemlerine ortak olmuş olacaktı.

Lâkin Allah'ın elçisi Hz. Harun böyle bir toplum içinde çalışıp çırpındığından dolayı, onları bu işten vaz geçirmek için elinden geleni yaptığından dolayı onların ne küfürlerine, ne şirk ve zulümlerine ortak olmayacaktır. Çünkü o onların şirklerine ve zulümlerine ne bizzat onu kabul ettiğini söyleyerek ne de ses çıkarmayarak destek olma durumuna asla düşmedi. İşte onun içindir ki Harun (a.s) kardeşi Mûsâ (a.s)'a diyor ki: Ey annemin oğlu! beni bu zâlimlerle bir tutma.

Evet bundan şunu anlıyoruz: Eğer bir toplumda bir zulüm varsa, eğer bir toplumda şirk varsa, küfür varsa, ahlâksızlık ve haksızlık varsa ve eğer o toplumun üyeleri olan bizler toplumdan bu küfrün, şirkin ve zulümlerin kalkması kaldırılması adına ciddi bir çalışmanın bir mücâdelenin içine girmiyorsak, eğer karşı çıkmıyor, tavır almı-yorsak, susmayı tercih ediyor, sineye çekiyorsak bilelim ki onların küfürlerinin şirklerinin ve zulümlerinin tümüne bizler de ortağız demektir.

Ama biz, bize düşen mücâdeleyi yaptığımız halde bu insanların şirklerini ve zulümlerini engelleyemiyorsak o zaman onların yaptıklarından bizim bir sorumluluğumuz olmayacak demektir.
151. "Mûsâ" Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla, bize acı Sen merhametlilerin merhametlisisin" dedi."

Hz Mûsâ'nın bu duasından da anlaşılıyor ki artık o kavim içinde onları şirke düşmekten engelleme konusunda elinden geleni yapan Hz. Hârun'un suçsuzluğu Mûsâ (a.s) tarafından da anlaşılmıştır. Onun içindir ki Hz. Mûsâ (a.s) sadece kendisi için değil aynı zamanda kardeşi Harun için de dua ediyordu.

Kendisi için de af diliyordu Allah'tan çünkü onu kendi yerine vekil tayin eden bizzat kendisiydi. Bundan da anlıyoruz ki bir yere idareci tayin eden bir devlet başkanı, tayin ettiği kişinin yaptıklarının tümünden sorumludur. Çünkü onu oraya tayin eden kendisidir.

Öyleyse kişiler seçtiklerinin yaptıklarından sorumlu olduklarını unutmamalıdırlar. İşte bunun içindir ki Hz. Mûsâ olup bitenlerden ötürü önce kendisini sorumlu kabul edip kendisi için af diledikten sonra yerine tayin ettiği kardeşi hakkında dua ediyor.

152. "Buzağıyı tanrı olarak benimseyenler, Rablerinin öfkesine ve dünya hayatında alçaklığa uğrayacaklardır; iftira edenleri böylece cezalandırırız."

Evet o Allah'ı bırakıp da buzağıya tapınanlar, buzağıyı kendilerine Rab edinenler, heykelleri Rab ve İlah kabul edenler, bu putların arkasında kendi egemenliklerini, kendi hevâ ve heveslerini, kendi düzenlerini putlaştıranlar kendi yasalarını Allah yasalarının önüne geçirenler, kendi sistemlerini vahyin yerine ikâme edenler, bunlarla toplumlara yön vermeye, toplumların hayatlarını düzenlemeye çalışan kimselere Allah'tan bir gazap gelecektir. Allah'ın rahmetinden, Allah'ın yardımından uzak oluş gelecektir. Allah'ın rahmetinden mahrum oluş yanında bir de dünyada bir horluk, hakirlik ve zillet vardır onlar için. Dünyada aşağılık mahluklar olacaklardır onlar.

Evet heykellerin peşinden giden, heykelleri putlaştıran, heykelleri tanrılaştıran, buzağıları diken ve onların arkasında kendi fikirlerini, kendi görüşlerini putlaştıran, vahyi bırakıp da kendi hevâ ve heveslerini, kendi yasalarını putlaştıran hangi insan, hangi toplum olursa olsun onun âkıbeti Rablerinin rahmetinden mahrum olmak, Allah'ın gazabına maruz kalmak ve yeryüzünde aşağılık horluk ve zillet damgasını yemektir. Putların ya da putlaştırılmış insanların yasalarının hâkim olduğu tüm toplumların alın yazısıdır bu. Allah yasalarını bırakıp insan yasalarını tercih eden toplumlar zillete ve meskenete mahkum olacaklardır. Kesinlikle izzetlerini ve şereflerini kaybedecekler, şahsiyetleri silinecek, kimlikleri kalmayacak, tarihleri kaybolacak, kültürleri, inançları yok olacak kendi varlıklarını bile koruyamayacaklar ve yeryüzünde güçlü toplumların kulu kölesi olmak zorunda kalacaklardır. Kendilerine egemen güçler ne derlerse ne emrederlerse onu yapmak zorunda kalacaklardır. Hukuklarını onlar belirleyecek, eğitimlerini onlar ayarlayacak, yazılarını, tarihlerini, takvimlerini, kılık kıyafetlerini her şeylerini onlar ayarlayacaktır. Berikiler de onların kulu kölesi olacaklardır.

Puta ya da putlaştırılmış varlıklara tapan, putlaştırılmış varlıkların yasalarını uygulayan insanların belki ilk zilletleri kendi elleriyle yontup yaptıkları putlar huzurunda secdeye varmaları ve kendileri gibi âciz varlıklara kulluk zilletine katlanmalarıdır. İnsanın bir eşyaya ya da kendisi gibi âciz bir

insana tapınması, onun önünde eğilmesi kadar alçaltıcı bir şey düşünmek mümkün değildir. Düşünebiliyor musunuz insanlar kendi elleriyle put yapacaklar, kendi elleriyle yasa koyacaklar ve bunları koruma görevini de kendi üzerlerine alacaklar bunları korumak için de paralar harcayacaklar bundan daha aşağılık bir şey olamaz yeryüzünde.

Ve bir de üstelik bu putların koydukları yasaların tutarsızlıkları, uygulanırsızlıkları yüzünden çağın gerisinde kalmaya, yeryüzünün dilencileri konumuna düşmeye sabretmeleri, onları değiştirmeye cesaret edememeleri de zilletin ve meskenetin zirvesidir belki. Allah di-yor ki bakın:

İşte müfterileri böylece cezalandırırız. İşte Allah'ın hayat programından kaçıp hayat programı budur diyerek Allah'tan başkalarının yasalarını hâkim kılarak iftira edenleri böylece cezalandırırız. Allah'ın dinini bırakıp kendi hevâ ve heveslerini onun yerine geçiren kendi kafalarına göre bir hayat tarzı geliştiren müfterileri işte böylece cezalandırırız diyor Rabbimiz. Evet Allah'a karşı din uyduran, Allah'a karşı yasa belirleyen kimselerin âkıbetleri işte budur. Ama şunu da asla unutmayın ki:

153. "Kötülük işleyip ardından tevbe edenler ve inananlar bilsinler ki Rabbin, bu hareketlerinin ardından şüphesiz bağışlar ve merhamet eder."

Kötülük işleyenler, hattâ bu kötülükleri Allah'tan başkalarına tapınmaya kadar, küfre kadar, şirke kadar varanlar, heykelciliklere ve heykellere tapınmaya kadar varanlar, işledikleri kötülükler ne olursa olsun, ne kadar olursa olsun eğer tevbe ederler bu yaptıklarından vaz geçerler akıllarını başlarına alarak Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman ederlerse, Allah'la barışırlarsa, Allah yasalarını uygulamaya başlarlarsa muhakkak ki Allah onları bağışlayacak ve kendilerine merhametle muamele edecektir. Öyleyse ey insanlar dönün Allah'a o Allah Ğafûr ve Rahîmdir. Allah yaptıklarınızı silecek ve size rahmetiyle muamele edecektir bundan hiç şüpheniz olmasın.

Demek ki putlara tapınacak kadar, heykellerin önünde eğilecek kadar, Allah'la çatışma noktasına gelecek kadar yoldan çıkmış bir toplumun bile temizlenme ve arınma yolları daima açıktır. Toplumlar bu noktaya düşebilirler. Allah'ı unutup başka şeylere tapınacak kadar alçalabilirler. Allah yasalarını bırakıp insan yasalarını uygulayarak Allah'la harbe tutuşurcasına bir kısım tâğutları ona eş ve ortak koşacak bir duruma gelebilirler. Veya Allah kanunlarını bir tarafa atarak kendilerine egemen olan toplumların kanunlarını uygulama noktasına düşebilirler. Kendilerine egemen olan toplumların tanrılarından daha düşük tanrılara tapınacak hale gelebilirler. Ama bilelim ki ne yaparlarsa yapsınlar tevbe kapısı her zaman için açıktır onlar için. Yeniden Allah'a dönebilme, yeniden Allah'ın kitabına dönebilme imkânları her zaman mevcuttur. Böylece yeniden Allah'ın affına Allah'ın merhametine ve nimetlerine ulaşma imkânları olabilecektir.

Evet Allah bu kadar Ğafur ve Rahîmdir. Yalnız unutmamak lâzımdır ki Rabbimizin affına lâyık olabilmenin şartları vardır. Âyet-i kerîmenin ifadesine göre tevbe edilecek. Yaptıklarımıza son verecek, kıblemizi değiştirecek, hayat programlarımızı değiştirecek sonra da durumumuzu düzelteceğiz. O zaman Rabbimizin affedemeyeceği hiç bir günah yoktur. Değilse hayatımızı değiştirmiyorsak, zulüm şirklerimize devam ediyorsak asla Rabbimizin affına ve mağfiretine mazhar olamayacağız demektir.

154. "Mûsâ, öfkesi yatışınca, bir nüshasında Rablerinden korkanlar için doğru yol ve rahmet yazılı olan levhaları aldı."

Mûsâ (a.s)'ın gazap ve öfkesi dinince, yâni sakinleşip o hal kendisinden geçince. Yâni az evvel Mûsâ'ya hükmeden gazap hali gidip yerine sükûnet hali gelince. Çünkü az evvel Mûsâ (a.s)'ma hükmeden, ona kavmine kız, kardeşinin başından tutup onu salla, levhaları elinden at diyen gazaptı. Yâni gazap insanın aklını başından alan düşünme yeteneğini gideren bir durumdur. Onun içindir ki gazaplı haldeyken kişi ne yaptığını, ne söylediğini bilemez. Onun içindir ki bizi bizden çok iyi bilen Rabbimiz gazaplı haldeyken insanların hüküm vermelerini yasaklamıştır.

Gazap; insanın öfke ile insanlıktan çıkığı andır. İnsanlık önün-deki iki hadiseden birini seçme özelliğidir. Halbuki gazaplanınca seç-me özelliği gider insandan. Dolayısıyla bu durumda insan insanlıktan çıkmıştır. Bundan sonra pek çok muharremat birbirini takip eder. Harpler, darplar, kavgalar, katl olayları, zulümler düşmanlıklar, kazf, yalan isnadı, iftira, talak ve tüm fuhşiyyatlar gazaplanmanın sonunda meydana gelir. İşte böyle gazaplandığı bir anda, gazap makamında bulunduğu bir anda gazabına sahip çıkarak, kendisine sahip çıkarak gazabının gereğini yapmayan, Allah'ın kendisinden istediklerinin dışına çıkmayan kimseyi de Allah cehenneminden ve şeytandan emin kılacaktır.

Taberânî'nin Hz. Enes'ten rivâyet ettiği bir hadislerinde de Allah'ın Resûlünün şöyle buyurduğunu biliyoruz:

"Şu üç şey iman ahlâkındandır.

1: Öfkelendiği zaman öfkesine bâtıl sokmamak,

2: Hoşlandığı zaman sevgisinden hakkı çıkarmamak,

3: Kendisine ait olan şeyi almaya gücü yettiği halde almayıp vazgeçmek"

Ama şurası da bir gerçektir ki gazap bazı yerlerde gereklidir. Hattâ bazı konularda gazaplanmayan kimse mümin bile değildir.

Rasûlullah'a bakıyoruz. Bize gazaplanmayın diyen Rasulullah efendimizin hayatını izliyoruz. Zira biz dini ondan öğreniriz. O ne yaptı? Nasıl yaptıysa? Ne dediyse? Ne dememizi ve nasıl dememizi istemişse, na yapmamızı ve nasıl yapmamızı istemişse işte bizim ölçümüz odur. Bakıyoruz ki demin de ifade ettiğim gibi Allah'ın Resûlü nefsi adına şahsı adına hiç gazaplanmamış.

Hz. Enes (R.A.) on yıl kendisine hizmet etmiş yaptığı bir şeyden ötürü bunu niçin yaptın? Yapmayıp ihmal ettiği bir şeyden dolayı da niçin yapmadın? diye bir defa da olsun onu azarlayıp ona ga-zaplanmamıştır. Ama Kur'an'ın tümü kendisinin ahlâkı olan Allah'ın Resûlü, Allah'ın kerih gördüğü bir meseleyi duyar ya da görürse, Allah'ın emirlerinin ve yasalarının çiğnendiğini görür ya da duyarsa öyle bir şiddetle gazaplanır ve öfkelenirdi ki hiç kimse onu durduramaz hiç kimse onu susturamazdı.

İşte Rabbimizin insan fıtratına koyduğu gazap yasası burada geçerlidir. Böyle yerlerde müslüman gazaplanmalıdır. Diniyle alay edildiğini, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın şeriatıyla alay edildiğini gördüğü yerde bir müslümanın yerinde duramaz hale gelip alaycıların beyinlerinde patlayacak bir bomba gibi gazaplanması gerekmektedir. Allah düşmanlarının suratlarında patlayacak bir şamar gibi gazaplanması gerekmektedir. Zaten böyle durumlarda gazaplanmayan bir kimsenin müslümanlığından da şüphe edilir. Gözlerinin önünde Allah'ın emirlerinin çiğnenmesi karşısında gazaplanmamak zilletin ta kendisidir.

Hattâ İmam Şafiî efendimiz kızılması gereken bir durum görüp de kızmayan kimsenin eşek olduğunu söyler.

Evet Allah'ın gazabının olduğu yerde müslüman da gazap-lanmak zorundadır. Mü'minler Rablerinin gazabıyla gazaplanan, rı-zası sebebiylede razı olan insanlardır.

Bakın A'râf sûresinin 154. âyetinde Allah'ın gazabını celp edecek bir konumda toplumunun kendisinin yokluğunda Allah'ı unutup onun yerine Buzağıya tapındıklarını ve şirke düştüklerini görünce Hz. Mûsâ (a.s)'ın da son derece gazaplandığı, hattâ Tevrat levhalarını elinden attığı ve gazabı dinince onları yeniden eline aldığını görüyoruz.

Elbette çevresindekilerin Allah'a kulluğu bırakıp da tâğutların peşine takıldıklarını, Allah yasalarını terk edip insan yasalarına kul köle olduklarını, cennet yolunu terk edip süratlice cehenneme doğru gittiklerini gören bir

müslümanın bu duruma gazaplanmaması mümkün değildir. Bir müslümanın böyle bir durumda rahat bir hayat yaşaması mümkün değildir. Bu durumu değiştirmek ve Allah'ın gazabından korunmak için bir müslümanın elinden ne geliyorsa yapması gerekmektedir.

Meselâ bir defasında Hz. Ömer elinde Tevrat nüshaları olduğu halde Rasûlullah'ın huzuruna gelir. Rasûlullah'ı teyid eden deliller bulurum kanaatiyle elindeki Tevrat nüshalarını okumaya başlar. Onun bu durumuna şahit olan Allah'ın Resûlü son derece gazaplanır. Rasulullah efendimizin gazaptan yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gören sahâbe-i kirâm efendilerimiz Hz. Ömer'i uyarırlar. Ey Ömer bırak onu okumayı! Vallahi yaptığın bu işle Rasûlullah'ı gazaplandırdın derler. Farkında olmadan Rasûlullah'ı gazaplandırdığını gören Hz. Ömer derhal onları elinden atar ve vallahi ya Rasulullah gönlüm bunlara meyletmiş filan değildir. Vallahi ya Rasulallah kalbim bu paçavralara kaymış filan değildir. Galiba beni yanlış anladınız. Vallahi ben din olarak İslâm'dan, kitap olarak Kur'an'dan Rasul olarak da senden ra-zı oldum. Bu paçavralara meylettiğimden, bunlara değer verdiğimden ötürü değil belki sizin risâletinize delil bulurum niyetiyle okumuştum diyerek onun gazabını dindirir ve gönlünü almayı becerir.

Yâni şimdi şu anda müslümanların Allah'ın kitabının önüne yığınlarla beşer kitaplarını geçirdiklerini, Allah'ın kitabıyla bilgilenmek yerine insan kitaplarıyla bilgilenmeye çalıştıklarını görseydi ne kadar gazaplanacaktı varın onu siz düşünün.

Yine Rasulullah bir defasında Hz. Aişe'nin evinde sûretli bir kumaş görür, bu münker karşısında öylesine gazaplanır ki Allah'ın Resûlü ta ki Ayşe anamız onu kaldırıncaya kadar gazabı dinmez. Evet İslâm'ın yasak dediği, Allah'ın haram dediği bir münker karşısında biz de aynen Rasulullah efendimiz gibi gazaplanacak ve o münker kaldırılıncaya kadar Allah için gazabımız da dinmeyecektir. Evimizde hanımlarımızın veya çocuklarımızın Allah'ı kızdıracak bir davranışlarını gördüğümüz zaman veya çevremizdeki insanlarda Allah'ın gazabını celp edecek bir davranış gördüğümüz zaman onları bu işte vazgeçirinceye ve Allah'ın gazabından emin oluncaya kadar gazaplanacak ve o durumu kabul etmeyeceğiz.

Bakın Allah'ın Resûlü Medine'de bir müslüman kadının örtüsüne saldıran Yahudilere karşı son derece gazaplanmış ve onlarla sonuna kadar savaşmıştır. İşte bu konu mü'minin gazaplanma sebebidir. Gözlerimizin önünde mü'minelerin namuslarıyla oynayacaklar, iffetlerini rencide edecekler ve biz gazaplanmayacağız bu kesinlikle mümkün değildir.

Yine Hendek günü ikindi namazını kıldırmaya fırsat bırakmayan müşriklere gazaplanıp beddua ettiğini biliyoruz Rasulullah efendimizin. Bir Arâbî'nin saygısızca yakasından tutarak asılmasına ve mübârek boyunlarında kıpkırmızı iz bırakmasına nefsi için gazap-lanmayan Allah'ın Resûlünün Hendekte müslümanların ikindi namazlarını kılmalarına fırsat vermeyen müşriklere karşı:

"Allah'ım onların karınlarını ve evlerini ateşle doldur"

Diye beddua ediyordu. Öyleyse bizler de müslümanları namazdan engelleyen her şeye gazaplanıp lânet okuyacağız. Meselâ namazı engelleyen şu andaki materyalist eğitim sistemimidir? Namazı engelleyen hayat programımıdır? İnsanlar mıdır? Kimse buna gazap-lanıp değiştirmek için, namazla insanların arasına konmuş tüm engelleri, tüm barikatları kaldırmak için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız.

Evet Hz. Mûsâ'nın gazabı dinince:

Turdan getirmiş olduğu Levhaları aldı. Ki onun bir nüshasında Rablerinden korkanlar için doğru yol ve rahmet yazılı idi. Aslında tüm kitapların özelliğidir bu. Rabbimizin insan hayatını düzenlemek üzere gönderdiği tüm kitaplarında olduğu gibi Hz. Mûsâ'ya gönderdiği Tevrat'ta da hidâyet ve rahmet vardı. Yâni o kitap, tüm kitaplar insanlığın hayat programı olarak onları hem dünyada mutlu etmek hem de onları cennete ulaştırmak özelliğine sahiptir. Ama tâbi Rablerinden korkanlar Rablerine, Rablerinin istediği biçimde iman edip Onunla, O'nun kitabıyla yol bulmaya koşanlar için.

Bakara sûresinde:
Müttakılerin kılavuzu, mihmandarı yol göstericisi olarak tarif buyurulan kitap En'âm sûresinde de:
İnsanların tamamı için hidâyettir diye kendisini tanıtır. Aslında kitap herkese genel mânâda hidâyeti göstermek için inmiştir. Ama herkes bu kitabın hidâyetini kabul etmede, isteyerek bunun hidâyetini seçmede eşit olmayacaktır. Kimileri bununla hiç ilgilenmeyecek, bunu anlamaya yanaşmayacaktır. Bakıyoruz Hâdî kelimesi, hüden kelimesi Kur'an'da on beş ayrı mânâda kullanılmıştır. Allah hüdendir, Tevrat hüdendir, Kur'an hüdendir, Kâbe hüdendir, Peygamberimiz hüdendir, başka hüdenler de vardır Kur'an'da. Buna göre hüden olarak ne peygamberimizin, ne Kâbe'nin ne de kitabın bizzat

kendisi birinin elinden tutup dini kabul ettirici olma derecesine vardıramaz meseleyi.

Yâni gerek kitabın ve gerekse Peygamberimiz bizzat insanların kalplerine imanı sokmakla değil, bu imanı insanlara tanıtmakla mükelleftirler. Öyleyse bir kimse kitaba yanaşmadı mı kitap kimseye hidâyet edemez. Kitaba yaklaşan kişi eğer onunla yol bulmak isterse ancak o, o zaman hidâyet edebilir. çünkü ***"Hüden lin nas"*** dır kitap. Ama ***"Hüden lil müttakin"*** dir de aynı zamanda. Ne demek o? Yâni herkese yol gösterecek kapasitede değil. Yâni herkes bununla yol bulmak istemez, herkes buna yol sormaya gelmezse o zaman, o sadece takvalılara yol gösterecek, sadece onlara hidâyet edecektir. Ötekiler için hattâ yine Kur'an'ın ifadesiyle bu kitap kimilerinin zararını, ziyanını artıracaktır.

"Kur'an zâlimlerin ancak zararını artırır."
(İsrâ 82)

Evet kitap hidâyettir ama aynı zaman da rahmettir de. Kullarına rahmetinin gereği olarak göndermiştir Rabbimiz kitaplarını. Bakıyoruz kitabın indirilişiyle birlikte, kitabın indirilişinin zikriyle birlikte he-en Rabbimizin Rahmân ve Rahîm oluşunun zikredildiğini görüyoruz. Kitabın inzalinin hemen yanı başında Rabbimizin Rahmân ve Rahîm oluşunun gündeme getirilmesinden anlıyoruz ki bu kitap Rahmân ve Rahîm olan bir kaynaktan gelmektedir. Bu kitap Rabbinizin Rahmân ve Rahîm sıfatlarının tecellisidir.

Yâni bu kitabını Rabbiniz size mahza rahmetinin gereği olarak indirmiştir. Size merhamet ettiği, size acıdığı için, sizin yeryüzünde ne yapacağınızı bilmez bir vaziyette bocalamanıza razı olmadığı için rahmetinin gereği olarak Rabbiniz size bu kitabı vasıtasıyla kendi bilgisini indirmiştir. Eğer Allah size merhamet buyurup da bu kitabı vasıtasıyla kendi bilgisini indirmeseydi sizler karanlıklar içinde ne yapacağınızı bilmez bir vaziyette kalırdınız.

Evet o Rabbiniz ki rahmeti gereği sizi yaratan, sizi yoktan var eden, yaratılış öncesi sizin için dünyada her şeyi hazırlayan, sizin için tüm şartları hazırlayan, yaratılış sonrası için de size rızık verip sizi doyuran, sizi yaşatan ve bir de hayatınızı düzenlemeniz için size kitap gönderen Rabbinizdir. Şimdi mahza kendilerine karşı rahmet olarak gönderilen bu kitaba karşı kayıtsız kalan, ilgisiz kalan, hattâ onu inkar eden, bu hayat programından habersiz bir şekilde kendilerine hayat programı yapmaya kalkışan kimselerden daha zâlim kim vardır? Kendilerini bu kitaptan, bu kitabı kendilerinden uzak tutan insanlardan daha zâlim kim olabilir? Rableri kendilerine acıdığı için karanlıklarda kalmasınlar diye bir hayat programı gönderiyor, kendilerini muhatap kabul edip kendi bilgisini gönderiyor onlara, onlarsa bu rahmet kaynağına karşı ilgisiz kalarak kendilerini Rablerine kulluk ortamından uzaklaştırarak başkalarına

kulluğa koşuyorlar. Bundan daha büyük bir zulüm olur mu? Bundan daha büyük bir nankörlük olur mu?

Evet bu kitap Rahmet kaynağı olan, kullarına karşı sonsuz Rahmet ve merhamet sahibi bir Allah'tan gelmiştir. Kullarına rah-metinin gereği olarak bu kitabını göndermiştir Rabbimiz. Bu kitabın gelişi sadece bu kitaba iman edenler için değil tüm âlemler için bir rahmettir. Sadece bu kitaba iman edip onunla amel eden, bu kitabı kendilerine hayat programı yapan mü'minlere değil aynı zamanda bu kitabı reddedip onunla diyalog kurmaya yanaşmayan insanlar için de rahmettir bu kitap. Sadece insanlar için değil aynı zamanda tüm canlılar içinde bir rahmettir bu kitabın gelişi. Bundan sonra Rabbimiz yine Hz. Mûsâ (a.s)'ın toplumuyla ilgili bir başka konuyu gündeme getirerek şöyle buyuruyor:
155. "Mûsâ, tayin ettiğimiz müddette milletinden yetmiş kişi seçti; onları sarsıntı tutunca dedi ki: "Rabbim! Dileseydin daha önce beni ve onları yok ederdin, aramızdaki beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi yok eder misin? Bu, senin imtihanından başka bir şey değildir, bununla dilediğini saptırır, dilediğini doğru yola iletirsin; bizim dostumuz sensin; bizi bağışla, bize merhamet et. Sen bağışlayanların en iyisisin."

Mûsâ (a.s) toplumundan yetmiş kişiyi seçti. Rabbimiz kendisine kulluğu terk ederek buzağıya tapan bu insanların tümünün affedilmeleri için onların içinden yetmiş kişinin seçilip kendisinden af dilemeleri için bir vakit tayin etmişti. Veya Kur'an'ın değişik yerlerinde anlatıldığına göre Mûsâ (a.s)'ın toplumu ey Mûsâ bizler Allah'ı açıkça görmedikçe sana inanmayacağız dediler de, Mûsâ (a.s)' da onları seçip Tur'a götürdü.

Bunlar bu defa da biz Allah'ı açık açık görmedikçe kesinlikle inanmayacağız ey Mûsâ! diye tutturunca rivâyetler gösteriyor ki, Hz. Mûsâ bunlardan kendi içlerinden yetmiş kişiyi seçip kendisiyle birlikte Tura göndermelerini istedi. Âyet-i kerîme bunların sayısının yetmiş kişi oldukları anlatılır. Hz. Mûsâ kavmin seçtiği bu yetmiş kişiyle beraber Tura gitti. Bunlar buzağıya tapan arkadaşları namına özür dileyeceklerdi. Yada Hz. Mûsâ (a.s)'ın Allah'la konuşmasına şahit olacaklardı.

Burada Cenâb-ı Hakkın Hz. Mûsâ ile konuşmasına şahit oldukları halde, hayır bu yetmez ey Mûsâ senin Rabbini açık açık gözlerimizle görmedikçe inanmayacağız dediler. Sonra:

Onları bir yıldırım, bir sarsıntı, bir ateş veya geberin diye bir ses yakalayınca, sanki alın öyleyse Allah'ı ancak böyle görebilirsiniz! dercesine Allah onların tamamının işini bitiriverince Hz. Mûsâ dedi ki:

Ya Rabbi! Eğer sen dileseydin onları daha önce de helâk ederdin. Ta o seni bırakıp, sana kulluğu terk edip de buzağıya tapınmaya başladıkları anda, buzağıya tapınanlara ötekilerin engel olmadıkları anda onları da beni de

öldürürdün ya Rabbi diyerek Hz. Mûsâ ağlamaya başlamıştı. Sana kulluğu bırakıp puta tapınmaya çalışan veya seni görme cinnetine kapılmış olan bu zâlimleri de daha önce seni görmek için sana dua eden beni de daha önceden öldürüp helâk edebilirdin ya Rabbi. Ya Rabbi sen kavmimin seçkinlerini öldürdün! Şimdi ben onların yanına varınca ne diyeceğim? diye yalvarıp yakarınca Allah onları tekrar diriltti. Ya da Bakara sûresindeki:

"Siz o zaman bakıp duruyordunuz!"

İfadesinden anlaşıldığına göre bunlar ölmemişlerdi de kımıldayamıyorlardı, ölüm haline gelmişlerdi diyenler de olmuş. Nitekim burada da:

"Onları bir titreme alınca..."

Hz Mûsâ Rabbine yalvarıyor ve diyor ki:

İçimizdeki bir kısım sefihlerin, hayrını, şerrini, menfaatini, zararını bilmeyen içimizdeki bir takım beyinsizlerin yaptıkları yüzünden bizi helâk eder misin ya Rabbi? İçimizde ki bu senin kendini tarif buyurduğun gibi tanımayan, senin azametinden, senin sıfatlarından, senin kitabından, senin yasalarından, senin hayat programından habersiz yaşayan bu beyinsizlerin yaptıkları yüzünden bizi de helâk eder misin ya Rabbi? Seni tanımadıkları için, sana karşı kafa tutarcasına kendi hevâ ve heveslerini putlaştırıp keyiflerine geldiği gibi bir hayat yaşamaya kalkışan bu cahillerin yaptıkları yüzünden bizi de helâk eder misin ya Rabbi? Ne olur bu beyinsizler yüzünden bizi helâk etme ya Rabbi!

Ya Rabbi! Bütün bunlar senin birer imtihanındır. Bütün bunlar senin birer fitnen ve denemendir. Şu benim toplumumun içine düştükleri fitne muhakkak ki senden gelen bir imtihandır. Ve Sen bu tür imtihanlarınla, bu tür fitneler sebebiyle dilediklerine hidâyet eder, dilediğin kimseleri de saptırırsın. Bütün bu imtihanlarınla sen dilediklerinin kalbine sarsılmaz bir iman kuvveti verir, dilediklerinin kalbini de kaydırırsın ya Rabbi. Çünkü sen bizim velimizsin. Sen velâyetin altında bulunan biz kullarına ne göndereceğini, ne tür kararlar alacağını ne bize ne de başkalarına danışmayansın ya Rabbi. Boyunlarımızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olansın ve bize dilediğin gibi hükmedensin ya Rabbi. Kendisine sığınacağımız, kendisine kulluk yapacağımız, bunaldığımız zaman kendisine dua edeceğimiz, çektiği yere gideceğimiz, yasalarını uygulayacağımız tek velimizsin sensin ya Rabbi.

Sen bizim mevlâmızsın. Bizim hayatımızı düzenleyen, bizim hayatımıza çekidüzen veren, bizim hayat programımızı belirleyen sensin. Bize merhamet buyur. Sana lâyık olmayan amellerimizden ötürü bizi affet. Hatalarımızı yok farz ediver, kusurlarımızı kaale almayıver, ayıplarımızı görmeyiver, eksikliklerimizi tam kabul ediver, yanlışlarımızı siliver, çünkü sen bağışlayanların en hayırlısısın ya Rabbi!

Evet Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ Rabbine dua, dua, yalvarıp yakarıyordu. Gerçekten Rabbimizin seçilmiş kullarından, Rabbimizin bize sunduğu yasal örneklerinden birisi olan Hz. Mûsâ (a.s)'ın duası bizim için en güzel örnek duadır.

Ya Rabbi içimizdeki bir kısım beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helâk eder misin? Bugün bu duaya ne kadar muhtacız değil mi? İçimizdeki içkicilerin, kumarcıların, fâizcilerin, iffetsizlerin, namussuzların, hırsızların, zânilerin, laiklerin, demokratların, kâfirlerin, müşriklerin, münâfıkların yaptıkları yüzünden bizi de helâk eder misin ya Rabbi? Evet eğer bizler içimizdeki bu beyinsizlerin yaptıklarına seyirci kalır, bunların bu ahlâksızlıklarına ses çıkarmaz, göz yumar, bu ahlâksızların ve ahlâksızlıklarının toplumda temizlenmesi adına bir kavganın içine girmezsek kesinlikle bilelim ki onlara gelecek azabın aynısı bize de gelecek ve onların yaptıkları yüzünden Rabbimiz bizi de helâk edecektir.

Bu Allah'ın yeryüzünde değişmez yasasıdır ve tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Âyetin ifadesiyle söyleyelim: Bu bir fitnedir. Bu bir imtihandır. Gerçek müslümanlarla sahtelerinin açığa çıkarılması için, gerçek müslümanlarla, münâfıkların ve müşriklerin birbirlerinden ayrıştırılması için ve açığa çıkarılması için Rabbimizin gönderdiği bir imtihandır bu.

156 "Bu dünyada ve âhirette bizim için güzel olanı yaz; biz Sana yöneldik" dedi. Allah: "Azabıma dilediğim kimseyi uğratırım, rahmetim her şeyi kaplamıştır; bunu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara, zekât verenlere, âyetlerimize inananlara yazacağım buyurdu."

Ey Rabbimiz bizim için hem dünyada hem de âhirette ha-seneler yaz. Hem bu dünyanın hem de âhiretin güzelliklerini bizimle beraber kıl ya Rabbi. Bizim kendimiz adına güzel gördüklerimiz değil senin güzel gördüklerini bizim için yaz ya Rabbi. Çünkü hasene, güzellik bizim güzel gördüklerimiz değil, Allah'ın güzel gördükleridir. Dünyada en güzel hayat Allah'ın belirlediği hayattır. Allah'ın istediği biçimde yaşanan hayat en güzel hayattır. Âhirette bize Allah'ın rızasını ve cenneti sağlayacak hayat en güzel hayattır. Bizi Allah'tan ve âhiretteki hasenelerden uzaklaştıracak, bize kulluğumuzu unutturacak bir hayat ne kadar da cazip bir hayat olursa olsun güzel bir hayat değildir.

İşte mü'minin duası budur. Mü'min sadece dünya için yaşayan bir insan değildir. Mü'min sadece dünyada kalacak, dünyada bitecek ve âhirete intikal etmeyecek şeyler istemez. Ama bakın Kur'an-ı Kerîmde kâfirlerin, müşriklerin duaları şöyle anlatılır:

"İnsanlardan kimileri de vardır ki Rabbimiz bize dünyada ver! Derler. Onların âhirette nasipleri yoktur."

Evet onlar, ya da başkaları insanlardan kimileri de derler ki Ya Rabbi bize dünyada mal mülk ver! Biz dünyada senden makam mevki istiyoruz, ev-bark istiyoruz, mark-dolar istiyoruz, eş, dost, çevre, kredi istiyoruz! Bize bunlardan haber ver sen! Biz gerisini bilmeyiz derler. Bize dünyada ver de; öbür tarafta ne olursa olsun bizim için fark etmez derler. Dualarının konusu budur bunların. Aslında herkes dua eder. Yeryüzünde dua etmeyen insan yoktur. Bütün insanlar dua ederler ama duadan duaya fark vardır. Kişinin bir şeye yönelmesi onu elde etme adına çırpınması ona ulaşma dına çalışıp çabalaması dua demektir.

Evet bu adamlar her şeyin dünyada bitip tükenmesi adına dua etmektedirler. Dünyada bitip tükenecek şeyler isteyerek dua etmektedirler. Böyle diyenlere, böyle dua edenlere, böyle hedefler uğruna çırpınıp duranlara dünyada her şeyi verir Allah, ama âhirette onların hiçbir nasipleri yoktur.

"İnsanlardan kimileri de Rabbimiz bize dünyada hasene (iyilik) ver! Âhirette de hasene ver! Ve bizi ateşin azabından koru! Derler."

Hasene, güzel-güzellik demektir. Gerçek güzellik, gerçek ha-sene başlangıcı ve sonucu güzellik olandır. Kazanılması, elde edilmesi, kendisine ulaşılması başlangıçta güzel olan nice şeyler vardır ki neticeleri felâket olabilir, sonuçları acıyla bitebilir. Onun içindir ki asıl hasene, asıl güzellik sonu güzel olan hasenelerdir.

Birinci gruptaki insanlar için, sadece dünyayı isteyen dünyalık isteyen tüm planlarını programlarını dünyada bitecek öbür tarafa intikal etmeyecek biçimde ayarlayan insanlar için hasenenin sadece başlangıçlarının güzel olması yeterlidir. Elde ettikleri şeylerin, kazandıklarının sadece dünyada onları sevindirmesi mutlu etmesi yeterlidir. Bize sadece dünyada ver derler. Dünyada elde edelim de, dünyada tadalım da gerisi önemli değildir derler.

Ya Rabbi bize verdiklerin sadece dünyada bizim mutluluğumuzu sağlamakla kalmasın; aynı zamanda öbür tarafta bizi cehennem ateşinden de koruyacak cinsten olsun derler. Müfessirler bu hem dünyada hem de âhirette insanı mutlu edecek hasene konusunda şunları söylemişler:

Bu hasene dünyada sağlıktır, sıhhattir, geçinecek başkalarına muhtaç olmayacak kadar rızıktır, hayırda çokluktur, âhirette sevaplara ulaştıracak ameller de çokluktur, dünyada sâliha kadındır, dünyada sâlih arkadaştır iyi komşudur, dünyada güzel bir dünya hayatıdır, huzurlu bir toplumdur, bereketli ömürdür, kulluk bilgisidir, Kur'an ve sünnet anlayışıdır, hikmettir, hâsılı kişinin onunla Allah'ın rızasını kazanabileceği ve sonunda cenneti elde ettirecek şeylerdir. Âhirette de Hurilerdir, ırmaklardır, şaraplardır, giyeceklerin, yiyeceklerin güzelliğidir, hâsılı kişinin onunla Allah'ın rızasını kazanabileceği ve sonunda cenneti elde ettirecek şeylerdir demişler.

Evet bize dünya ve Ukba'da haseneler nasip et ya Rabbi:

Biz sadece sana yöneldik ya Rabbi! Senin rızana, senin hayat programına yöneldik ya Rabbi! dedi Hz. Mûsâ. Cenâb-ı Hak da buyurdu ki:

Benin azabım elbette dilediklerime ulaşacaktır. Kendilerine rahmet kapıları olarak gönderdiğim kitaplarımla diyalog kurmayan, kendilerine örnek olarak gönderdiğim elçilerimle tanışmayan ve ken-dilerinden istediğim hayatı yaşamaya yanaşmayan kimselere mut-laka benim azabım ulaşacaktır. Ama bilesiniz ki benim rahmetim her şeyi kuşatmıştır. Benim rahmetim çok geniştir. Benim rahmetim gazabımı geçmiştir. Kullarımla ilişkim rahmetime dayanmaktadır. Rahmetimden istifade etmek isteyenlerin tamamı rahmetimin kapsamındadır. Çünkü ben o rahmetimi muttaki kullarım için yazacağım. Yollarını benimle bulan, hayat programlarını benim kitabıma ve benim elçilerime sorarak tesbit eden, benim istediğim biçimde yaşayan kullarıma ben o rahmetimi yazacağım. Yâni onlara rahmetimi vacip kılacağım.

O muttakiler de şunlardır: Onlar zekâtlarını verenlerdir. Mallarında benim hakkım olan zekâtlarını vererek tüm mallarında beni söz sahibi kabul edenlerdir. Mallarına benim karıştığımı ortaya koyan, benim âyetlerime iman edenlerdir. Âyetlerimizi okuyan anlayan ve o âyetlerin kendilerinden istediği gibi hayatlarını düzenleyenlerdir.

157. "Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları, okuyup yazması olmayan peygamber Muhammed'e uyanlara yazacağız. O peygamber, onlara, uygun olanı emreder ve fenalıktan men eder, temiz şeyleri helâl, murdar şeyleri haram kılar, onların ağır yüklerini indirir, zor tekliflerini hafifletir. Bu peygambere inanan, hürmet eden, yardım eden, onunla gönderilen nûra uyanlar yok mu? İşte onlar saadete erenlerdir. " dedi."

Evet onlar Ümmî olan Resule tâbi olup ona uyanlardır. Anasından doğduğu üzere olan veya Ümm'ül Kura olan Mekke'ye mensup olan veya son ümmet, ümmeti Muhammede mensup olan, okuma yazması olmayan bir peygambere tâbi olurlar. Ya da o zamânâ kadar kendilerine kitap verilmemiş olan ümmî bir topluma gönderilen elçiye tâbi olurlar. Onun içindir ki Yahudi ve Hıristiyanlar Mekke müşriklerine ümmî diyorlardı. Kendilerine kitap ve peygamber gönderilmeyen toplum deme adına onlara ümmî diyorlardı. İşte Rabbimizin affına mazhar olanlar bu ümmî peygambere tâbi olanlardır. Öyle bir ümmî ki:

O peygamberi Yahudi ve Hristiyanlar yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı olarak bulurlar. Çünkü Rasulullah efendimizin, bu ümmî peygamberin sıfatları Tevrat ve İncil'de yazılı idi. Binaenaleyh Rab-bimiz Hz. Mûsâ (a.s)'a diyordu ki ey Mûsâ! Senin kavminden onun döneminde gelecek olanlar yanlarındaki Tevrat ve İncil'de hiç bir şüpheye düşmeyecekleri bir biçimde o ümmî peygamberin tüm sıfatlarını yazılı bulacaklar. Anlayabildiğimiz kadarıyla Rabbimiz Tevrat ve İncilin haber verdiği, iyiliğin kendisine ona ve onun ümmetine yazılacağı ümmî peygamberi haber veriyor. Ve bu âyetiyle Rabbimiz

Yahudi ve Hıristiyanları kitaplarında vasıflarını buldukları ahir zaman Nebîsine imânâ dâvet ediyor. Bakara sûresinde de Rabbimiz bu hususu şöyle anlatıyordu:

"Kendilerine kitap verilenler o peygamberi tanıyor-lardı, oğullarını tanıdıkları gibi. Ama onlardan bir grup bilir oldukları halde hakkı gizlerler."
(Bakara 146)

Evet Yahudi ve Hıristiyanların avuçlarının içini bildikleri kadar, ya da kendi öz çocuklarını tanıdıkları kadar tanıyıp bildikleri bu ümmî peygamberin sıfatlarını da Rabbimiz bakın şöyle anlatıyor:

O peygamber onlara iyiliği, marufu emrediyor, güzel olanları emrediyor, Allah'ın emrettiklerini emrediyor ve aynı zamanda onları münkerden, kötülüklerden, küfürden ve şirkten men ediyor. Allah'ın rahmetinin gereği olan, aklın da, fıtratında güzel dediği şeyleri emrediyor ve Allah'ın gazabını celp edecek kötü ve pis şeylerden onları nehy ediyor.

Ve onlara güzel olan şeyleri, Allah'ın güzel dediği şeyleri helâl kılıyor ve pis olan, pislik olan, kötü olan çirkin olan tiksindirici şeyleri de onlara haram kılıyor. Zaten Rabbimizin helâl dediği şeylerin tamamı güzeldir temizdir, ama Rabbimizin haram kıldıklarının tamamı da pistir necistir.

Sûrenin önceki âyetlerinde bu hususu anlatmıştı Rabbimiz:

"Ey Muhammed, de ki: "Allah'ın kulları için yarattığı ziynet ve temiz rızıkları haram kılan kimdir? "Bunlar, dünya hayatında inananlarındır, kıyâmet gününde de yalnız onlar içindir" de. Bilen kimseler için âyetlerimizi böylece uzun uzun açıklıyoruz."
(A'râf 32)

Evet Allah'ın yeryüzünde helâl kıldığı tertemiz rızıkları ve ziynetleri kim haram kılıyormuş? Kimin yetkisi varmış buna? Halbuki haram-helâl sınırları belirleme yetkisi sadece Allah'a aittir. Gerek yenilip-içilecek cinsten olsun, gerekse giyilecek ve kullanılacak şey lerden olsun Allah'ın tertemiz rızıklarını ve ziynetlerini Allah'tan başka hiç bir kimse, hiç bir kurum haram kılamaz. Hiç

kimse onları Allah'ın kullarına yasak edemezdi. Ama bir zamanlar İsrâil oğullarının kendilerine haram kıldıkları şeyleri Allah'ın son elçisi ümmetine helâl kılacaktı.

Ve o peygamber onların yüklerini onlardan alıp indiriyor. Onların üzerlerinden yüklerini, ağırlıklarını kaldırıyor o peygamber. Onların altında ezildikleri ağır mükellefiyetlerini nesih ederek, külfetsiz kolaylık ve müsamaha üzere kurulu bir din getirecektir. Ve işte ey Mûsâ senin şu anda kavmin için istediğin rahmet ve bereket ancak o zaman yazılacak ve tamam olacaktır diyordu Rabbimiz. İsrâil oğullarının zaman içinde sofuluk iddiasıyla kendi kendilerine yükledikleri lüzumsuz yüklerin ve hurafelerin tümünü kaldırarak kolaylık üzere bina edilmiş bir din getirecek benim o ümmî elçim.

İşte kim bu ümmî elçime iman eder, onu destekleyenler, ona müzâhir olanlar, ona yardım edenler ve onunla beraber indirilen nûra tâbi olanlar var ya; işte kurtuluşa felaha erenler, kurtuluşa erenler bunlardır.

Evet ey Mûsâ sadece senin kavminden değil hangi kavimden, hangi milletten olursa olsun kim o ümmî peygamberime iman eder, onu düşmanlarına karşı müdafaa ederek ona yardımcı olursa ve de onunla birlikte indirilen nûra inanır, onunla beraber indirilen Kur'an'a tâbi olur, hayatını onunla düzenlemeye çalışırsa işte onlar hidâyete erenlerdir.

Evet nûra yâni kitaba tâbi olmak demek, sadece ona inandım demek değildir. Sadece bu kitap benim kitabımdır ben bu kitaba inanıyorum demek de o kitabın âyetlerini okuyup ezberlemek de yetmeyecektir. O kitabın âyetlerini anlamak hayatı o kitabın âyetleriyle düzenlemek gerekecektir. Bu kitap benim kitabımdır, ben bu kitaba ina-nıyorum, benim kitabım var demek benin hayatımı kendisiyle düzenlediğim hayat programım var, ben hayatımı bununla düzenliyorum demektir. Evet kitaba uymak kitabı pratik hayatta yaşamak demektir.

Burada âyet-i kerîmenin ifadesi istikâmetinde şu andaki ehl-i kitabı Allah'a ve peygamberlerine iman ettikleri iddiasıyla cennete postalama çabası içine girenlere ve de bize sadece Kur'an yeter, Kur'an'ın dışında bizim başka kaynağa ihtiyacımız yoktur diyerek dinin temel kaynaklarından biri olan peygamberi ve onun sünnetini diskalifiye etmek isteyen bizim ehl-i kitaba da diyorum ki: Bakın bu âyette de anlatıldığı gibi sadece kitaba iman yetmiyor. Sadece peygambere inanmak da yeterli olmuyor.

Yâni bugün bir Yahudi, ya da bir Hıristiyan Allah'a iman ettiğini söylese bile Allah'ın gönderdiği son elçisine iman edip onunla birlikte gönderilen nûra yâni Kur'an'a tâbi olmadıkça ona asla müslüman denemez. Son kitaba ve son

elçiye iman etmedikçe hiç bir kimsenin Allah'a iman ettiği ve teslim olduğu söylenemez.

Hattâ bakın bu tür âyetlerden de anlıyoruz ki o dönemde bile yâni Hz. Mûsâ (a.s) ve Hz. Îsâ (a.s) dönemlerinde bile bu geleceği müjdelenen ümmî peygambere inanmayan bir Yahudi, bir Hıristiyan bile müslüman sayılmıyor. Çünkü Rabbimiz o peygamberler döneminde bile bu gelecek ahir zaman peygamberine iman etmeleri ona sahip çıkmaları ve ona yardımcı olmaları konusunda onlardan ahid alıyordu. O dönemde bile bu konuda ahid vermeyenler müslüman sayılmıyorken bugün bu son elçiye inanmayanları nasıl müslüman kabul edeceğiz? bunu anlamak gerçekten mümkün değildir.

Öyleyse ne onlar, ne de bu ümmî peygambere tâbi olmayanlar bu ümmî peygamberi ve onunla birlikte gönderilen kitabı tanıdıkları halde, onlara iman ettiklerini dilleriyle söyledikleri halde ona tâbi olmayanlar, yâni hayatlarını bu kitapla ve bu peygamberin sünnetiyle düzenleyecek kadar kitapla ve sünnetle diyalog kurmayan insanların cennete gitmeleri mümkün olmayacaktır.

Bakın âyet-i kerîmede Allah'ın rızasına hak kazanacak ve felaha kurtuluşa erecek insanların özellikleri anlatılırken şu şartlar ortaya konuyor:

1: Peygambere iman etmek. Peygamberin örnekliliğine ve her konuda onun gibi olmamız gerektiğine iman etmek. Allah'ın istediği kulluğu yaşayabilmek için adım adım kendisini takip etmek zorunda olduğumuza iman etmek.

2: Peygamberi desteklemek ve ona yardım etmek. Peygam-bere yardım onun misyonuna yardımdır. Peygambere yardım onun geliş gayesine yardımdır. Eğer onun vazifesini biz de vazife bilir, o-nun derdini biz de kendimize dert bilir, iş bilir, görev bilir ve o uğurda çırpınırsak işte o zaman biz peygambere yardım ediyoruz demektir.

3: Üçüncüsü de peygamberle gönderilen nûra yâni Kitaba uymak, kitaba tâbi olmak, hayatı onunla düzenlemeye çalışmaktır. İşte kim bunları yaparsa onlar felaha ermiş dünya ve âhirette kurtuluş yolunu bulmuş demektir.

158. "Ya Muhammed! De ki: " Ey insanlar! Doğrusu ben, göklerin ve yerin hükümranı, Ondan başka ilâh bulunmayan, dirilten ve öldüren Allah'ın, hepiniz için gönderdiği peygamberiyim. Allah'a ve okuyup yazması olmayan, haber getiren peygamberine ki o da Allah'a ve sözlerine inanmıştır inanın; ona uyun ki doğru yolu bulasınız."

Peygamberim de ki: Ey insanlar! Sadece Beni İsrâil'le değil, sadece Araplara değil, sadece Kureyş'e değil bütün insanlığa de ki. Allah'ın Resûlü tüm insanlık için kâffeten elçi olarak gönderilmiştir. Onun mesajı tüm insanlık için bağlayıcıdır. Onun yolu, onun mesajı tüm insanlık için tek yoldur. Onun içindir ki Rabbimiz onun şöyle demesini istiyor. Ey insanlar! Ben hepinize gönderilmiş Allah'ın elçisiyim. Tüm insanlığın bana ve getirdiğim mesaja iman etmesi şarttır. Yahudi'sinin de, Hıristiyanının da, Mecûsî'sinin de, müşrikinin de bana iman etmesi şarttır. Eğer kurtulmak istiyorsanız, eğer dünya ve âhiret mutluluğunu elde etmek istiyorsanız, eğer cennete gitmek ve Allah'ın azabından emin olmak istiyorsanız hepinizin bana ve getirdiğim mesaja inanması şarttır. Bana tâbi olmak, benim gibi yaşamak, beni örnek almak, beni izlemek zorundasınız.

Evet ben Allah'ın kıyâmete kadar gelecek tüm insanlık için gönderdiği bir elçiyim. Beni size elçi olarak gönderen Allah öyle bir Allah ki göklerin ve yerin mülkünün sahibidir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin sahibidir O Allah. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi konusunda egemen olan, tüm varlıklar üzerinde söz sahibi olan, yönetme hakkı sadece kendisine ait olan bir Allah. Tüm varlıkların boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, mutlak güç ve kudret sahibi, mutlak tasarruf sahibi bir Allah. Göklerde ve yerde yegâne söz sahibi yegâne mâlik odur. O mâliktir ve her şey onun mülküdür. Mülkünde tasarruf hakkı sadece O'na aittir.

Aynı zamanda O Allah kendisinden başka İlah da olmayandır. Varlıkları üzerinde kendisinden başka söz sahibi, kendisinden başka etkili yetkili olmayandır. Kendisinden başka kendisine kulluk edilecek, çektiği yere gidilecek, yasaları uygulanacak varlık yoktur. Kendisinden başka hatırı kazanılacak, rızası peşinde koşturulacak varlık yoktur. Çünkü öldüren ve dirilten odur. Hayatın sahibi O'dur. Hayatı veren de alan da O'dur. Hayat sahibi, tüm varlığın hayatının sebebi O'dur ve sonunda ölümü tattıracak olan da O'dur. Göklerde ve yerlerde canlı cansız ne varsa hepsini yaratan, hepsini hayata getiren ve hepsinin hayatını düzenleyen O'dur.

Evet hem şu bildiğimiz hayatı ve ölümü yaratan O olduğu gibi, aynı zamanda gönderdiği vahyiyle insanlığı dirilten, vahyini insanlığın dirilişi için ruh yapan, vahyini insanlar için diriliş ve hayat kaynağı yapan, onunla ölüden diriyi çıkaran da Allah'tır. Başka bir yerden başka bir kaynaktan insanlığın bu iki mânâda ne diriliş ne de ölüm beklemeleri mümkün değildir. Çünkü imanın da küfrün de yaratıcısı Allah'tır. Küfür ölümdür iman da diriliştir. Kâfir ölüdür mü'min de diridir. Vahiyle tanışmayan, ruhla irtibatı olmayan kimse ölüdür. Ama Allah'ı tanıyan, hayatın kaynağı olan vahiyle tanışan kişi diridir. Bu konudaki diriliş ve ölüm Allah'a ait olduğu gibi şu bildiğimiz mânâda ki ölüm ve diriliş de yine sadece Allah'a aittir. Tüm kâinat birleşse yeryüzünde bir tek

hayat bile ortaya koyamayacakları gibi Allah'ın takdir buyurduğu eceli gelmediği müddetçe yine bir tek canlının hayatına son veremeyeceklerdir. Ne eceli gelmiş birini geriye bırakmaya nede eceli gelmemiş birisini yok etmeye Allah'tan başka hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

Öyleyse ey Allah'ın kulları! Ey Allah'ın mülkleri! Haddinizi bilin de Allah'a, Allah'ın istediği biçimde iman edin. Tüm hayatınızda söz sahibi olarak, hayatınızda egemen olarak Allah'a iman edin. Gönderdikleriyle hayatınızı düzenlemek üzere Allah'a iman edin. Boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucunu kendisine teslim etmek ve hayat programını uygulamak üzere Allah'a iman edin. Sizin adınıza seçimini seçim kabul edip iradelerinizi kendisine teslim etmek üzere Allah'a iman edin. Sizi yaratan, size hayat veren ve şu anda sahip olduğunuz her şeyi size bahşeden ama yaşadığınız bu hayatın sonunda size verdiği bu hayatı geri alıp verdiklerinin tümünden sizi hesaba çekecek olarak Allah'a iman edin.

Ve de O'nun Ümmî elçisine de iman edin. İmanlarınızın tam olabilmesi için o ümmî elçiye de iman edin. Çünkü o peygamber ken-disi de Allah'a iman ediyor. Allah'a ve Allah'ın kelimelerine, Allah'ın âyetlerine iman ediyor. Yâni onun getirdiklerinin tamamı Allah'tandır. Kendisinden hiçbir şey söylemez o. O peygamber Allah sözcüsüdür. Allah'ın yeryüzündekilerin hayatlarına karışma noktasında odak nokta seçtiği varlıktır. Onun getirdiklerinin tamamı, onun tüm hayatı sizi ilgilendirmektedir. Şâyet onun getirdikleri arasında sizi ilgilendirmeyip de sadece kendisini ilgilendiren bir şey varsa zaten onlar belirtilmiştir.

İman noktasında, İslâm noktasında, teslimiyet noktasında mü'minler, peygamberlerle aynı saftadır. Bakın Bakara sûresinde Rabbimiz bu hususu anlatırken şöyle buyurur:

"Peygamber Rabbinden kendisine ne indirildiyse ona iman etti. Mü'minlerin de hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler."

(Bakara 285)

Peygamber Rabbinden kendisine indirilenlerin tümüne iman etti. Çünkü peygamber kitabın ilk muhatabı, vahyin ilk münzili ve ilk muhbir-i sadığıdır. Onun için peygamber Rabbinden kendisine indirilenlerin tamamına iman etti. Ve onun inandıklarına mü'minler de iman ettiler.

Anlıyoruz ki peygamberin dâveti kendisine herhangi bir yükümlülük getirmeyen, kendisine herhangi bir sorumluluk yüklemeyen sırf başkalarına sorumluluk yükleyen bir çağrıdan tamamen uzak bir dâvettir. Nitekim pek çok dâvetçi çağırdığı dâvâsını bir ustalık ve görev bilirler. Kendileri çağırdıkları

dâvâya inanmamışlardır. İnsanları düşünceler ve sloganlarla harekete geçirdikleri halde, kendi çağırdıklarına inanmayan ve kendi dâvâlarını yaşamayan insanlardır onlar. Başkalarına yol budur diye yol gösterirlerken kendileri karanlıkta bocalayan insanlardır onlar. Böylece insanları sömürmeyi hedeflemişlerdir. Ve insanlar bu tür dâvetçilere hiçbir zaman inanmayacak, onların arkasından gitmeyecektir.

Ama peygamberler böyle değildir. Rabbimizin seçtiği, Rab-bimizin eğittiği ve insanlığa örnek olarak görevlendirdiği peygamberlerin tamamı insanları çağırdıkları kulluğa, insanları çağırdıkları peygamberlik misyonuna, insanları çağırdıkları iman ve teslimiyet dâvâsına herkesten önce inanan kişidir. İnsanları çağırdıkları mesaja herkesten önce inanan ve yaşayan insanlardır onlar. Allah bunun böyle olduğunu haber veriyor.

Böylece bize de diyor ki Rabbimiz bu âyetiyle: Dâvetçi başkalarını kendi mesajına çağırmadan önce, kendisi kendi mesajına köklü bir biçimde iman etmesi lâzımdır. Değilse o mesaj muallakta kalacak, o dâvete kimse inanıp güvenmeyecek ve o dâvâ asla icâbet görmeyecektir.

Evet Allah'a ve Allah'ın âyetlerine herkesten önce iman etmiş Allah'ın ümmî elçisine siz de inanın. O öyle bir elçi ki Allah'tan gelenlere iman etmiş, Allah'la diyalogu bir an kesilmemiş, Allah'ın kelimelerine tam bağlanıp teslim olmuş onun dışında hiç bir söz, hiç bir öğreti, hiç bir fikir kendisini ilgilendirmemiş sürekli Allah'tan gelenlere kulak vermiş gönül bağlamış bir elçidir. O öyle bir elçi ki hem habercidir-Allah'tan en doğru en gerçek haberleri getirendir- hem de ümmîdir. Yâni anadan doğma bir peygamber. Peygamber olacağı güne kadar anadan doğma özelliğini korumuş, Allah kontrolünde bir beşer olarak çevresi tarafından fıtratı bozulmamış, çevresi, kendisine hiç bir şey verememiş, ondan sonraki hayatı da zaten gün gibi açık ve tertemiz olan bir peygamber. İşte böyle bir peygamberi onu hayatınızda tek yasal örnek bilerek, onu kendinize imam bilerek ve tüm hayatınızda onun gibi olmak zorunda olduğunuzu bilerek inanın ve:

O peygambere tâbi olup, tüm hayatınızda onu izleyin. Onun peşini bırakmayın. Onun hayat tarzını, onun yaşam biçimini, onun mücâdele yöntemini, onun sünnetini çok iyi belleyip adım adım onu izleyin ki doğru yolu bulasınız, hidâyete eresiniz. Yolunuzu ona sorun, onun gösterdiği yoldan gidin ki sırat-ı müstakîmi ve cennet yolunu bulasınız, cehennem yollarından da sakınasınız. Çünkü bu yol üzerinde sapak noktaları vardır. Sırat-ı müstakîmden sağa sola sapan yollar vardır. Küfür yolları, şirk yolları nifak yolları gibi şeytanların yolları vardır ki bunların tamamı Rasulullah tarafından açıklanmıştır. Bu sapaklara düşmemek için sürekli Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetiyle birlikte olmak zorundayız.

159. “Mûsâ'nın milletinden bir topluluk hakkı gösterirler ve onunla hükmederlerdi.”

Evet ümmeti içinde hak olan gerçek olan bir söz vardır. Bu söz, hak olan Allah’ın hak sözüdür ki ümmeti Muhammed içinde hakka hidâyet eden, hakka irşad eden ve kendisi de hak üzere olan bir ümmet olacaktır, olmalıdır. Allah’ın nûr olan yol gösterici kitabı ve Onun pratiği mahiyetindeki Resûlünün sünnetiyle yol bulan ve yeryüzü insanlığına yol gösteren ve sadece onunla adâlet yapan, onunla yeryüzünde adâleti gerçekleştiren bir topluluk bulunacaktır. Ailede dengeyi, toplumda dengeyi, hukukta dengeyi, iktisatta dengeyi, her şeyde dengeyi kuracak ve tüm insanlığın sapma noktalarını yanılgı noktalarını kendisinde bulabilecekleri muvazene unsuru bir ümmet kıyâmete kadar mevcut olacaktır.

Aslında ümmet-i Muhammedin hepsi böyle olmalıdır, ama hiç olmazsa onların içinde böyle bir grup olacaktır. Âyet-i kerîmeyi bir böyle anlıyoruz, bir de: Mûsâ (a.s)’ın kavminden hidâyete erdirilmiş, hakka iletilmiş üstün bir cemaat vardı ki onlar hakla hükmediyorlar, kitabı biliyorlar ve kitapla amel ediyorlar ve gerek bireysel hayatlarında gerekse toplum hayatında bu kitabı uyguluyorlardı. Çünkü hak Allah’tan gelendir. Hukuk Allah’ın hukukudur. Hakla, hukukla adâlet yapmak demek de Allah’tan gelen kitabı uygulamak demektir.

Mûsâ ümmetinden hakla, kitapla amel eden bu insanların kimler olduğu konusunda muhtelif görüşler vardır. Anladığımız o ki Mûsâ (a.s)’ın toplumunun tamamı bu âyetlerde anlatıldığı gibi kötü karakterli insanlar değildir. Bunların içinde gerçekten Allah’a Allah’ın istediği biçimde iman eden, Allah’ın elçisi Hz. Mûsâ’ya Allah’ın istediği biçimde teslimiyet gösteren âdil kimselerde vardır. Bunlar gerek Hz. Mûsâ (a.s) döneminde onun getirdiği hak yasalara teslim olup adâletle hükmedenler gerekse Hz. Muhammed (a.s) döneminde onun getirdiği hakka, kitaba tâbi olup müslüman olan kimselerdir. Bunlar önceki saf ve temiz ecdatlarının yolunu izleyerek son elçiye de iman etmiş Mûsâ (a.s) toplumunun müslümanlarıdır. Abdullah İbni Selâm ve diğerleri gibi.

160. “ Biz İsrâil oğullarını oymaklar halinde on iki topluluğa ayırdık. Milleti, Mûsâ'dan su isteyince ona: "Asanla taşa vur" diye bidirdik; ondan on iki pınar fışkırdı. Herkes içeceği yeri öğrendi. Bulutla üzerlerine gölge yaptık, onlara kudret helvası ve bıldırcın indirdik, "Size verdiğimiz rızıkların temiz olanlarından yiyin" dedik. Onlar karşı gelmekle, Bize değil kendilerine zulmediyorlardı.”

Hz Mûsâ (a.s) İsrâil Oğullarını Firavunun zulmünden kurtardıktan sonra onları Sina çölüne götürmüş ve orada bir sayım yapmıştı. Hz. Mûsâ onları on iki oymaya, on iki boya ayırmıştı. Bunlar Yakub (a.s) on iki çocuğunun boylarıydı.

Kavmi çölde Hz. Mûsâ’dan istiska etmişler, su istemişlerdi de biz de Mûsâ’ya vahy ettik. Ey Mûsâ asanla taşa vur dedik. O taştan on iki pınar fışkırdı da her bir boy su içeceği yeri bildi. Sonra onları çölün kavurucu sıcağından bir bulutla gölgelendirip koruduk. Aynı zamanda onların yiyecek problemlerini de hallediverdik. Onların üzerlerine bıldırcın eti ve kudret helvası gönderdik. Tüm bu nimetleri onlara ihsan ettikten sonra onlara dedik ki size rızık olarak verdiğimiz şeylerin güzellerinden tayyip olanlarından yeyin. Ama onlar zulmedip bizim emirlerimizden dışarıya çıkarken asla bize zulmetmediler kendilerine zulmettiler. Onlar sadece kendi kendilerine yazık ettiler. Evet kavmi çölde Hz. Mûsâ’dan su istiyor ve Hz. Mûsâ da asasını taşa vuruyor ve on iki kaynak fışkırıyor.

Allah’ın şu nimetine bakın. Evet çöl ve su. Çöl ve içecek. Çölde en büyük problemdir bu. Evet Mûsâ kavmi için su istemişti, istiska yapmıştı da biz dedik ki ona: Ey Mûsâ asanla taşa vur. Şu bir zamanlar vurunca denizi yaran ve İsrâil oğullarının sağ salim karşı tarafa geçmelerini sağlayan asa. Şu evvelki gün Firavun ve sihirbazlar karşısında yılan haline gelip tüm sihirbazların iplerini ve değneklerini yutuveren asa. İşte bu asayı vurdu Mûsâ (a.s) ve ondan on iki pınar fış-kırıverdi. Ve onlardan her grup, her kabile, her fasile içeceklerini tanıdılar, bildiler. Şu nimete bakın çöl, asa, taş ve su.

Evet çölde su problemlerini halletti Rabbimiz. Sonra yine çölde en büyük problemlerden birisi de barınma problemiydi. Güneşin kavurucu sıcağından korunma problemiydi Allah onu da hallediverdi. Bakın diyor ki Rabbimiz:

Üzerlerini biz bulutla gölgeleyiverdik. Onlar için hazırlanan ve onların barınmalarını sağlayan bir bulut. Zaten orada korunmaydı, öyle odun lâzım, kömür lâzım, kalorifer mi? Orada öyle bir dert yok. Sadece sıkıntı hava şartlarından kişinin barınmasıydı, onu da Allah

bulutla sağlamıştı tamam. Mücahidin ifadesine göre bu bulut şu bizim bildiğimiz bulut değil. Allah’ın kıyâmet günü müminler için getireceği çok özel, çok güzel böyle serinlik veren bir bulut olduğunu söyler. İbni Abbas da bu bulutun Bedir günü müslümanların üzerlerine getirilen bulutun aynısı olduğunu söyler. Evet barınma ihtiyaçlarını da sağlayıverdi Rabbimiz. Sonra çöl ortamında bir de yiyecek dertleri kalmıştı:

Rabbimiz yiyecek problemlerini de halletmek üzere onların üzerlerine bıldırcın ve kudret helvası indiriverdi. Men ve Selva Cenâb-ı Hakkın çöl ortamında onları doyurmak için verdiği, indirdiği, ya da yarattığı iki ayrı nimetti. Satın almak için paraya gerek yoktu, elde etmek için zahmete ihtiyaç yoktu. Bedava Allah bu nimetleri kendilerine lütfediyordu. Eğer mü’min rızık endişesiyle kulluğu terk etmez, birinci planda Allah’a kulluğa koşarsa, bilelim ki Allah kesinlikle onu doyuracak, aç ve açıkta bırakmayacaktır.

Nitekim, köle olarak Nemrut'un mahiyetinde yaşamaktansa çölde aç kalsa da Allah'ın kulu olarak hür yaşamayı tercih eden İbrâhim (a.s)'a çölün ortasında Zemzemi lütfeden de Allah'tı. Şu anda yiyip içtiğimiz şeylerin tamamını da bize lütfeden Allah'tır.

Veya Firavun'un sarayında yağlı-ballı köle hayatı yaşamaktansa, çölde hür bir şekilde Allah'a kul olmayı tercih eden Hz. Mûsâ'yı da elbette aç ve açıkta bırakmayacaktı Rabbimiz.Onlara kudret helvası ve bıldırcın gönderdi. Men, yâni kudret helvası sütten daha beyaz, baldan daha tatlı imiş ve fecir vaktinden güneşin doğuşuna kadar ki zamanda böyle onların üzerlerine kar gibi yağıyormuş. Rivâyetlere göre saklama endişesi taşımamaları gerekiyordu. Eğer saklayıp yarın yiyelim derlerse kokuyormuş. İşe yaramıyormuş, bozuluyormuş.

İşte bütün bu nimetleri başkalarından değil direk kendisinden geldiğini ortaya koyar bir pozisyonda akıllarını erdirecek bir biçimde lütfettikten sonra Rabbimiz onlara buyurdu ki:

Size verdiklerimizin güzellerinden, tayyibatından yeyin için. Yâni onlar bütün bu nimetlerimiz karşısında serkeşlik edince, bize mi eziyet edebilecektiler? Hayır! Bize hiç bir şey yapamazlar! Kendilerine yazık ediyor onlar. Kim ki Allah'ın kendisine helâl kıldıklarından yer içerse o kişi Allah'a kulluk ediyor demektir. Çünkü unutmamalıyız ki yemek de bir kulluktur. Yediklerimizin tümünü Allah'tan bilerek ve Allah'ın helâl kıldıklarından yemek zorunda olduğumuzu bilerek yemek, böylece Rabbimize şükretmek zorundayız. Eğer insanlar Allah'ın kendilerine helâl kıldıklarını bırakıyorlar da haramlara yöneliyorlarsa kendi kendilerine yazık ediyorlar demektir. Yeme-içme konusunda her konuda Allah'ın yasalarını bozanlar, Allah'ın helâl haram sınırlarını çiğneyenler, kendi keyiflerine ve kafalarına göre hayat programı çizenler bilelim ki kendi kendilerine yazık ediyorlar demektir. Allah'ın bundan kesinlikle etkilenmesi söz konusu değildir.

Yâni insanların yaptıkları bu ahlâksızlıklardan dolayı Allah'ın mazlum konuma düşürülmesi kesinlikle mümkün değildir. İnsanlar ne yaparlarsa kendilerine yapmaktadırlar. Yâni Allah yasalarını çiğneyen insanlar hem zâlim hem de mazlum durumuna düşmektedirler. Kendilerine zulmedenler de, zulmedilenler de kendileridirler. Müslüman, ha-yat programını Allah'tan alan ve asla kendisinin zâlimi ve mazlumu konumuna düşmeyen insandır. Bu haliyle de müslüman hem dünyada hem de âhirette kendisini kurtaracaktır.

O halde nimetin güzelini çirkinini, haramını helâlini Allah'a bırakmak zorundayız. Allah'ın güzel dediklerini, helâl dediklerini öğrenip dünyada yine

Allah'ın istediği biçimde onlardan istifade ederek Allah'a kullukta kullanmak zorundayız. O zaman işte tertemiz nimetlerle birlikte tertemiz bir hayatımız olacaktır. Aklımız temiz, neslimiz temiz, sıhhatimiz temiz, ailemiz temiz, toplumumuz temiz, kalbimiz temiz, bedenimiz temiz, gücümüz kuvvetimiz temiz her şeyimiz temiz olacaktır. Değilse Allah korusun, Allah yasalarını görmezden gelerek bir hayat yaşamaya kalkışırsak şu anda olduğu gibi hasta bir toplum oluşacak, pis bir toplum oluşacak, adım başına eczanelerin, adım başına hasta hanelerin yükseldiği perişan bir toplum oluşacak ve dünyamızı da âhiretimizi de berbat edeceğiz demektir. Allah'ın istediği hayattan kaçan bir toplumun sonucu budur işte.

Aynı şeyi bizim için de düşünüyoruz şimdi. Biz size bu kadar nimet verdiğimiz halde, siz bütün bu nimetler karşılığında bana kulluk etmezseniz, etmeyecekseniz, bu asla bize eziyet olmaz, siz ancak kendi kendinize eziyet ediyorsunuz! olacaktır mânâ. Yâni ısrarla Kur'-an'da ki mantığı böyle yakalamaya çalışıyoruz tabii. Yâni her bir âyeti, ya ben! ya ben! ya ben! diye anlamamız gerekiyor. O ortamda ben! O ortamda ben! Bu âyet bana ne anlatıyor? Burada benden ne isteniyor diye âyetleri dinlemek ve anlamak zorundayız bunu unutmamalıyız.

Dikkat ediyor musunuz bu adamlar yıllar yılı Firavun sisteminin zulmü altında bir hayat yaşamışlar. Önceki âyetlerde anlattı Rab-bimiz. Şahsiyetleri silinmiş, ırzları, namusları kirletilmiş, en ağır işlerde çalıştırılmış, kanları emilmiş, hakları gasp edilmiş, Firavun oğullarını kölesi durumuna düşürülmüşlerdi. İşte böyle bir vaziyette iken Allah onları peygamberi aracılığıyla kurtarmış.

Çünkü Rabbimizin Kasas sûresinde ifade buyurduğu veçhile onları yeryüzünde imamlar kılmak murad ediyordu. Onları yeryüzünde egemen kılmak istiyordu. Zillete mahkum edilmiş bu mus'taz'afları Rabbimiz önderler yapmak istiyordu. Kendilerine zulmeden müstek-birleri yok edip onları, onların yerlerine varisler yapmak istiyordu. Pe-ki acaba bu iş nasıl mümkün olacaktı? Yâni kölelik iliklerine kadar iş-lemiş bu insanlar nasıl hürleştirilecekti? Bu adamlara hürriyetin ne demek olduğu nasıl anlatılacak ve sinelerine sinmiş olan kölelik psikozu nasıl temizlenecekti? Böyle perişan, karakteri silinmiş, kendilerine güvenleri kalmamış bir toplumdan önderler olur muydu?

İşte anlattı Rabbimiz önceki âyetlerde. Gözlerinin önünde Allah'ın izni ve yardımıyla Kızıl deniz yarılmış, kendileri sağ salim karşıya geçerken yeryüzünün en zâlim ve en güçlü ordusu yok edilmiş. Ama bu adamlar bunu gözleriyle göre göre karşıya geçince ne demişlerdi? Ey Mûsâ bak şu gördüğümüz toplumun putları var bize de bir put yapsana. Onların parlamentoları var bizim de olmalı değil mi? On-ların bayrakları var, onların

heykelleri var, onların laiklikleri var, onların demokrasileri var bizim de aynısından olmalı değil mi? diyen insanlardı bunlar. Sonra Hz. Mûsâ kısa bir süre onların hayatlarını düzenleyecek Rabbinden vahiy almaya gidince yanlarındaki mücevherleri eriyip put yapan ve hemen tapınmaya başlayıveren insanlardı bunlar. Peki yâni böyle bir toplumdan nasıl imamlar çıkarılacaktı? Nasıl önderler, örnekler çıkarılacaktı? Bu nasıl mümkün olacaktı?

Evet bu Allah için gâyet kolaydı. Allah için olmaz diye bir şey yoktu. Ölüden diriyi diriden ölüyü çıkarandı Rabbimiz. Onlar için de böyle oldu.

İşte anlıyoruz ki Rabbimiz onları çöle çekmiştir. Çünkü çöl or-tamı kölelerin en güzel eğitilebilecekleri bir ortamdır. Çünkü çölde ih-tiyaç maddeleri bellidir ve bunların tümünü de bedava Rabbimiz onlara yağdırıverdi. Orada kimsenin kimseye hükmetmesi, kimsenin kimseye egemen olması kesinlikle söz konusu değildi. Çünkü işte bu âyetlerde anlatıldığına göre tüm nimetler Allah'tandı ve herkese eşit miktarda gönderiliyordu, kimsenin kimseye eyvAllah'ı da söz konusu değildi.

161. "Onlara: "Şu şehirde oturun, dilediğiniz gibi yiyin için, 'Affet ' deyin ve secde ederek kapısından girin; Biz de yanılmalarınızı bağışlarız, iyi davrananlara daha da artıracağız" denmişti."

Evet onlara denmişti ki şu şehirde oturun. Oranın sakinleri olun ve orada dilediğiniz gibi, dilediğiniz kadar yeyin için. Rabbimiz onlara bir şehir, bir coğrafya, bir fetih nasip edecekti. Ama onlardan bunun karşılığında bir şey istiyordu.

O şehirden girerken ***"Hıttah"*** deyin ve de şehrin kapısından girerken secde ederek, Allah huzurunda eğilerek girin. Eğer böyle yaparsanız biz de sizin hatalarınızı, günahlarınızı affedeceğiz. İşte biz muhsinleri, Allah huzurunda olduğunu unutmayanları, yaptıklarının tümünü Allah'ın gördüğü şuuru içinde ve Allah'a lâyık biçimde yapan ihsan sahiplerini böylece mükafatlandırırız. Eğer bu işi yaparken, bütün yaptıklarınızı yaparken muhsinler olursanız, tüm hareketlerinizi Allah'ı görüyormuşçasına ayarlarsanız elbette size zaferlerimizi, size nimetlerimizi artıracağız diyor Rabbimiz.

Anlayabildiğimiz kadarıyla İsrâil oğulları Sina çölünde. Kendilerine Allah tarafından bir emir veriliyor. Bu emir çöl ortamından farklı bir ortama girmeyle ilgili bir emirdi. Kur'an'ın başka yerlerinde anlatıldığına göre Ya ısrarla kendileri bunu istedikleri için ya da Rabbimiz bunları böyle bir imtihana tâbi tutmak için istiyordu bunu onlardan. Tih sahrasından çıktıktan sonra bir şehre girmelerini bir şehri fethetmelerini istemişti Allah onlardan. Hangi karye bu? Burada adı verilmemiş. Allahu âlem Filistin'e doğru giderlerken o istikâmette bir şehirdi bu. Filistin yolu üzerinde bir karye. Arz-ı Mev'ûd'a gitmelerini sağlayacak bir şehrin girişi.

İşte bir şehir ki o şehre girmeleri istenmiş. O şehrin kapısından girerken de, şehre giriş eylemini gerçekleştirirken de secde ederek girin. Yâni bu nimetleri ve zaferi size nasip ettiğimden dolayı bana sücceden girin. Secdeyi biliyoruz. Meleklerin Hz. Adem'e secdeleri ni-teliğinde bir secde. Boyun eğmek anlamında, tamam ya Rabbi! Senin istediğin gibi ya Rabbi! Bu şehirde biz ancak senin istediklerini ister, senin istemediklerinden de biz nefret ederiz! şeklindeki bir gerçeği kabul ediyoruz! biçiminde bir secdeydi bu...

"Ve de hıtta deyin!"

Türkçe'si: Allah'ım bağışla! Allah'ım affet! Rabbim mağfiret et! Demektir. Yâni Arapça'daki estağfirullah anlamına bir kelime.

"Biz de sizin hatalarınızı siliverelim, mağfiret edelim."
"Bilin ki biz ihsan edenlere artırırız."

İhsan edip muhsince davrananlara artıracağız. Yâni daha çok nimet vereceğiz! Veya affedeceğiz. Af ile mağfiret kelimelerinin anlamları farklıdır.

Cenâb-ı Hakkın bunlara böyle bir yol gösterisi var. Yâni gelin hıtta deyin ki sizi affedelim, mağfiret edelim! diyordu Rabbimiz. Yâni biz sizi affedeceğiz, yeter ki siz Allah'a yönelin! Allah karşısında takınmanız gereken tavrı takının.

Birisi öyle diyordu: Meselâ daha yeni doğmuş bir bebek düşünün. Bu bebek acziyetinin küçüklüğünün doruk noktasındayken, yâni kimseye kafa tutamayacak bir dönemi yaşarken, gücünün iktidarının olmadığının farkında olan bu bebek daima el üstünde tutulur. Annesi babası, kim alıyorsa kucağına, aman, aman diye üzerine titrer. Ama çocuk biraz büyüyüp de ben de varım! Ben de yürüyebilirim! Ben de alabilir, ben de satabilirim! demeye başladı mı artık burnu bilmem ne-den kurtulmamaya başlar ya.

İşte aynen bunun gibi insan da Allah karşısında böyle bebek gibi bir sekînet, bir teslimiyet gösterirse. Ya Rabbi senin karşında ben bir hiçim! Ancak senin izninle yaparım! Senin yap dediğini yaparım! Senin bildirdiğini bilirim! diyerek Allah yolunda olursa, Allah da onu öylece koruma altına alıverir. Ama ben de bilirim! Ben de beceririm! demeye başlarsa ki tâğutluktur bu. Firavunun yaptığı da buydu zaten. O ortama kendini düşürüverdi mi Allah korusun, hepten helâk olup gitmiştir. Bunlardan da bu isteniyor: Gelin inat etmeyin! İsyan etmeyin! Deniyor. Ya Rabbi ben beceremedim! Ben bu kadarını yapabildim! Ötesinde beni affet dememizi istiyor. Affet! Sen büyüksün! dememizi istiyor. Ama bunda da samimi olmamızı istiyor.

Ama bakın bu adamlar Allah'ın dediklerini dinlemediler. Allah'tan af dileme ve ona secde etmeye yanaşmadılar.

162. "Onların zulmedenleri, kendilerine söylenen sözü başkasıyla değiştirdiler. Biz de o zâlimlere, zulümlerinden ötürü gökten azap indirdik."

Âyetin ifadesiyle söyleyecek olursak bu hainler bedel getirdiler. Allah'ın dediklerine bedel getirip alternatif ortaya koydular. Allah'ın sözlerini, Allah'ın emirlerini değiştirdiler. Allah'ın yasalarını değiştirip başkalarının yasalarını koydular. Allah tarafından kendilerine denenleri yamulttular, kendilerine göre Allah yasalarına bir şekil verdiler. Allah'ın âyetlerini Allah'ın istediği ve Allah elçisinin anladığı gibi değil de kendi anlamak istedikleri gibi anlamaya kalkıştılar. Allah'ın âyetlerini kendi keyiflerine, kendi zevklerine, kendi hevâ ve heveslerine göre yorumladılar. Kendileri dine uyacakları yerde, dini kendi hayatlarına uydurmaya kalkıştılar. Böylece kendi nanelerine, kendi pisliklerine bir çıkış yolu aradılar ve buldular da tabii.

"Ama o zâlimler kendilerine denilen sözü denilmeyene çevirdiler de."

Kendilerine denileni, denilmeyenle değiştirdiler. Yıllarca Firavun siteminin zulmü altında kalmış, Firavun eğitiminin etkisi altında her şeylerini kaybetmiş ezilmiş şahsiyetleri silinmiş, tarihleri kaybolmuş, kültürleri yok olmuş, hafıza kaybına uğramış bir toplum olarak bu insanlar Allah'ın emrini değiştiriverdiler. Yâni Allah'ın kendileri için çizdiği programın dışına çıkıverdiler.

Bunun bize şu mânâyı hatırlattığını unutmamalıyız: Allah bizden hangi lafızlarla, hangi stilde, hangi usulde bir kulluk istemişse aynen o şekilde uygulamak zorundayız. Bunu asla değiştirme hakkına sahip değiliz. Diyelim ki Allah bizden iki rek'at sabah namazı istiyor. Yahu iki rekat ne olur ki kılmışken dört kılalım, beş kılalım diyerek bunu fazlalaştırmaya kimsenin hakkı yoktur. İbadetlerdeki namazlardaki lafızları bir başka şekilde değiştirmeye kimsenin hakkı yoktur. Tesettür öyle, miras öyle, zekât öyle, kadın erkek ilişkileri öyledir.

Allah, bizden ne tür bir kulluk istemiş ve onu ne tür uygulama-mızı istemişse; onu aynen Allah'ın istediği biçimde uygulamak zorundayız. Bunları değiştirmeye ya da yeni yeni tapını biçimleri ihdas etmeye, yeni yeni hukuk modelleri geliştirmeye, yeni yeni yasalar belirlemeye hakkımız yoktur.

Ama bunlar değiştirdiler bakın. Bakara'da anlatıldığı şekliyle ***"Hıtta"*** yerine ***"Hınta"*** demek gibi. Yâni af ya Rabbi! Sübhanal-lah ya Rabbi! seni tüm noksan sıfatlardan tenzih ederim ya Rabbi! Demek gibi ***"Hıttah"*** yerine buğday demek mânâsına gelen ***"Hıntah"*** deyiverdiler. Ya da secde yerine arka kapıdan girmek gibi Allah'ın emirlerini değiştirdiler. Allah'ın istemediği bir eylemi gerçekleştirdiler. İnsanlar ne yaparlarsa yapsınlar. İsterlerse gökte yürüsünler Allah'ın kendilerinden istemediği bir kulluk türüyse bu yaptıkları boştur. Bakın Allah diyor ki onlar böyle yapıp Allah'ın âyetlerini değiştirince de:

Bunların üzerlerine gökten bir murdarlık bir pislik, bir azap ve gazap gönderdik. Bizim yasalarımıza bedel getiren, bizim âyetlerimize, bizim kanunlarımıza alternatif getirip onlarla hayatlarını düzen-leme cinnetine kapılan bu insanların üzerlerine gökten bir pislik indiriverdik diyor Rabbimiz. Önce ne demişti Rabbimiz? Onların üzerlerine gökten bıldırcın eti ve kudret helvası gönderdik demişti değil mi? Şimdi ne oldu? Allah yasalarını, Allah'ın gökten indirdiklerini değiştirenlere karşı Allah'ta indirdiklerini değiştiriverdi.

Elbette nimet isteyenlere nimetlerini artıran Rabbimiz pislikten hoşlananlara da pislik ve murdarlık gönderecektir. Çünkü onlar zâlim oldular. Allah'a karşı zulmettiler. Allah'ın âyetlerine karşı zulmettiler. Allah'ın âyetlerinin, Allah'ın yasalarının hakkını vermediler. Allah'ın âyetlerini gereken yerde kullanmadılar. Kendilerine de zulmettiler. Kendilerini olması gereken yerde tutmadılar. Kendilerini Allah'a kulluk makamından çıkarıp ona uydurdukları bedellerine, ona karşı uydurdukları yasalarına kulluk makamına indirgeyerek kendi kendilerine de zulmettiler. Allah'a kulluğu bıraktılar da Allah'tan başkalarının yasalarına itaat ederek onlara kulluk yaptılar.

Çünkü küfür ve şirk yeryüzünde zulümlerin en büyüğüdür. Estağfirullah diyecekleri yerde sen bize dünyalık ver de gerisine karışma dediler. Ver de bizden isteme dediler. Sen bize dünyada ver de bizden kulluk isteme dediler. Sen bize bolca ver de bizler dünyada keyfimize göre bir hayat yaşayalım dediler.

Yâni sana senin istediğin biçimde kulluk etmesek de, senin yasalarını çiğnesek de bize versen ne olur? dediler. Bizler içki içsek de, bizler zina etsek de, bizler senin hukukunu uygulamasak da versen ne olur? dediler. Bizler senin istediğin şekilde giyinmesek de versen ne olur dediler. Biz bu şirklerimize, bu zulümlerimize devam etsek de bize vermeye devam etsen ne olur dediler. Ne olur yâni versen? Neyin eksilir? dercesine hâşâ Allah'a kafa tutmaya kalktılar.

Evet Rabbimizin vermesi elbette kendisine kulluğa bağlıdır ama bezen de böyle gazabından veriverir ki zâlimler cehennemi boylasınlar diye.

Bundan sonra Rabbimiz yine İsrâil oğullarıyla alâkalı bir başka konuyu, İsrâil oğullarının Mûsâ toplumunun Yahudileşme sürecini, haktan sapma sürecini gündeme getirerek bize bu konuda çok önemli mesajlar sunmaktadır. İsrâil oğullarının bu Yahudileşme süreci bizim için gerçekten çok büyük önem arz etmektedir. İslâm ümmetinde de Yahudileşme eğilimlerine karşı üzerinde çok dikkatle durmamız gereken bir konudur bu. Rabbimiz bizim, İslâm toplumunun onların durumlarına düşmemizi istemediği için ısrarla bu konuda bizi uyarmaktadır. Bakın buyurur ki Rabbimiz:

163. "Ey Muhammed! Onlara deniz kıyısındaki kasabanın durumunu sor. Cumartesi yasaklarını tecavüz ediyorlardı. Cumartesileri balıklar sürüyle geliyor, başka günler gelmiyorlardı. Biz onları, yoldan çıkarmaları sebebiyle böylece deniyorduk."

Ey peygamberim! Onlara deniz kenarında, denize nazır, deniz nimetlerinden istifade eden bir liman kentinde oturanlardan da sor. Allah'ın yasalarını değiştiren, Allah'ın âyetlerini kendi naneleri istikâmetinde yorumlayan bu insanların başlarına neler gelmiş, yedikleri bu nanelerden sonra nasıl helâk olmuşlar sor onlara. Bu liman kentinin neresi olduğu konusunda çok çeşitli rivâyetler var. Ama anlayabildiğimiz kadarıyla Akabe körfeziyle Sina arasında bir bölgede yaşayan bir toplumdu bunlar. Bunlar cumartesi ile ilgili Allah'ın bir yasasını çiğniyorlardı. Cumartesi günü yasağına tecavüz ediyorlardı. Akın akın, ardı arkası kesilmeyecek biçimde balık geliyordu onlara cumartesi günü. Cumartesi günü geçtikten sonra da kendilerine hiç balık gelmiyordu. Allah diyor ki biz onları yoldan çıkarmak için böylece deniyorduk.

Bu adamlar Rablerine dua edip haftanın bir gününün kendilerine tahsis edilmesini istiyorlar. Diyorlar ki Rabbimiz bize bir gün tahsis buyursun, biz o gün asla başka şeyle meşgul olmayıp sadece Rabbimize kulluk edelim. O gün başka hiç kimseye kulluk etmeyecekler, başka şeylerle meşgul olmayacaklar, kendilerini kitabi yönde, Allah'a kulluk yönünde yetiştirecekler, geliştireceklerdi. Bunların bu istekleri üzerine Rabbimiz kendilerine cuma gününü tahsis buyurur. Ama işi gücü tahrif olan bu toplum cumayı, cumartesiye değiştirirler. Yahudiler bunu cumartesiye, Hıristiyanlar da pazara değiştirdiler.

Evet cumartesi günü hiç bir işle meşgul olmayacaklar ve sadece Rablerine kulluk edeceklerdi. Bu onların Rablerine verdikleri biz sözdü ve bir iman konusuydu. Ve kim hangi konuda bir iman gündeme getirmiş, bir iman iddiasında bulunmuşsa elbette ki o konuda kendisine bir denenme gelecektir. O konuda sağlam mı inanmış, cı-vık mı inanmış, samimi mi, gayri samimi mi bunu denemek üzere Rabbimiz ona mutlaka bir deneme gönderecektir. Hakkında iman iddiasında bulunduğumuz her konuda Rabbimiz mutlaka imkân yara

tacak, fırsat verecek ve o konuda bizi deneyecektir. Meselâ bir adam eğer Allah bana bolca para verirse ben onu Allah yolunda infak edeceğim mi diyor? Bu konuda bir iman iddiasında mı bulunuyor? Rabbimiz mutlaka ona bir zaman bolca bir para gönderecek ve onun bu konudaki imanında sadık mı değil mi olduğunu deneyecektir.

Veya meselâ bir kadın eğer Rabbim bana iyi bir çevre nasip etseydi ben mutlaka örtünürdüm mü diyor? Bu konuda bir iman iddiasında mı bulunuyor?

Allah günün birinde mutlaka ona bu konuda fırsat gönderecek ve onun imanında sadâkatini deneyecektir.

Veya meselâ bir adam eğer Rabbim bana bolca boş zaman verseydi ben mutlaka kitap ve sünneti tanımak üzere ciddi bir çalışmaya girerdim mi diyor? Allah ona mutlaka bolca boş zaman vere-cek ve onu deneyecektir. Çünkü ona bu konuda imkân verilmese sa-mimi mi değil mi olduğu açığa çıkarılmaz. Ama meselâ şu anda pek çok konuda iman iddiasında bulunuyoruz da Allah bize o konularda imkân ve fırsat vermiyorsa o zaman şu iki durumdan birisi söz konusudur. Ya önceden Rabbimiz o konularda bize imkân verdi, bizi denedi, denedi de biz hiç bir nane yemedik ve artık yeni fırsatları yarat-mıyor demektir. Ya da samimi olmadığımız için Allah bize fırsat gön-dermiyor demektir. Bu konuda kendimizi sorgulamak zorundayız.

İşte İsrâil oğulları da Allah'tan böyle bir istekte bulunmuşlar, bir iman iddiasında bulunmuşlar Rabbimiz de onların bu imanlarında samimi mi değil mi oldukları denemek ve açığa çıkarmak üzere onlara söz verdikleri günde bolca balık gönderiyor. Yâni meselâ düşünün ki tam ezan okunduğu ve Rabbimizin bizi namaza çağırdığı bir dönemde dükkana müşteriler yağmaya başlıyor. Ondan önce hiç müşteri gelmezken tam o esnada müşteriler cıvıl, cıvıl oynaşmaya baş-lıyorlar. Veya meselâ Hudeybiye'de olduğu gibi ihramlıyken, avlanmaları yasakken müslümanların sahabenin ayaklarının altına yığınlarla av hayvanları gönderiliveriyor. Bakın Rabbimiz Mâide de onu şöyle anlatır:

"Ey mü'minler! Allah gıyabında kendisinden korkanları açığa çıkarmak için sizi av gibi bir şeyle imtihan edecektir. (Bir av bolluğu ki isteyince) elleriniz de mızraklarınız da yetişebilecek. Ondan sonra kim de haddini aşarsa ona acıklı bir azap vardır."
(Mâide: 94)

Hudeybiye günü Allah sahâbe-i kirâmı da böyle bir imtihana tâbi tutmuştu. Sahabe ihramlıydı, bu durumda avlanma yasaktı kendilerine ve Allah bu esnada bolca av hayvanı göndermişti. Elleriyle yakalayabilecekleri, mızraklarıyla vurabilecekleri kadar av hayvanları onları yaklaştırılmış hattâ aralarında, ayaklarının altında dolaşmaya başlamışlardı. Niye yapmıştı Allah bunu?

Gıyabında kim Allah'tan korkuyor, kim korkmuyor bunu denemek istemişti Rabbimiz. Bolca bir av hayvanı gelmişti ama müminler ihramlıydı. O durumda av avlamak şöyle dursun kişinin üzerindeki pireyi bile öldürmesi yasaktı. Yasağa karşı ne kadar dayanacaklardı? Bunu denemek istemişti Rabbimiz. İçki necistir bellidir. Kişinin ona karşı sabretmesi kolaydır ama tab'an necis olmayan, pis olmayan av hayvanı gibi şeran yenmesi helâl olan bir şeyi

Allah geçici bir süre yasak kılıyordu. İşte böyle aslı helâl olan bir şey karşısında dayanabilmek gerçekten zordur. Müslümanlar hırslarını gıdıklayan, arzularını kamçılayan bir helâl karşısında, bir dünya nimeti karşısında ne derece saygı göstereceklerdi? İşte Allah'ın temizle pisi, korkanla korkmayanı ayırt edeceği bir imtihandı bu. Allah için mütedeyyin olanla dünya ve nefisleri için dindar olanların açığa çıkarılması için bir imtihandı bu.

Allah bir dönem müslümanları da böyle bir imtihana tâbi tuttu, av hayvanlarını yakınlaştırdı onlara; ama müslümanlar başardılar bu imtihanı. Bugün de aynı imtihanlarla Rabbimiz bizi de imtihan eder. Meselâ bir para kasasının başına getiriverir bazen Rabbimiz bizi, elimizi uzatıverince alıverecek kadar paraların başına getirir ve dener Allah bizi. Bazen bizi öyle bir konuma öyle bir makama getirir ki Rab-bimiz orada binlerce insanın namusu bizim elimizin altındadır. İfta makamındasınız farz edin, öğretici konumundasınız farz edin sizden din öğrenmeye gelen pek çoğunu size yaklaştırıverir Allah da sizin o konudaki ağırlığınızı takvanızı ölçüverir. Gıyabında kendisinden korkup korkmadığınızı ortaya çıkarıverir.

Veya bazen size, küçük küçük imkânlar verir. Meselâ belediyeler verir, muhtarlıklar verir ve sizi dener Allah. Buradaki ciddiyetinize samimiyetinize bakar da daha sonra size devlet idaresini teslim eder. Oralarda başaramamışsanız daha büyüklerini nasip etmez size.

Evet Allah İsrâil oğullarına cumartesi günü bolca balık göndererek onları imtihana tâbi tutar. İsrâil oğulları kendilerine yasaklanan bir durumla karşı karşıyaydılar. Bakın böyle bir durumda bu adamlar içinde bulundukları duruma Yahudi'ce bir yorum getiriyorlar. tâbi böyle bir imtihan karşısında onların kulluğunu bitirmek üzere fırsat kollayan şeytan da onlara gelir ve vesvese vermeye başlar. Yasağa bir yorum getirerek onlar nazarında yasağı yumuşatmaya çalışır şeytan. Der ki: Cumartesi günü balık tutmanın yasaklığını da nereden çıkardınız? Cumartesi balık tutmayın demedi ki Allah size. Cumartesi balık yemeyin dedi. Cumartesi tutarsınız bu balıkları pazar günü yersiniz, pazartesi yersiniz olur biter dedi.

şte bu şeytanın insanlara yaklaşma yöntemidir. Şeytan mü'-minlere böyle yaklaşır. Şeytan mü'minlere mü'minliklerini terk ettirmek üzere, açıktan açığa Allah'ın emirlerini çiğnemek üzere yaklaş-maz. Çünkü o zaman şeytanlığı anlaşılacak ve dinlenmeyecektir. Bunu çok iyi bilen şeytan onları küfre çağırmak yerine, kulluğu terk ettirmek yasaları çiğnetmek üzere yaklaşır.

Fıtratı çok iyi biliyor alçak. Kâfir olun, dinden çıkın, Allah'ı red-dedin diyerek yaklaştığı zaman müminlerin kendisini dinlemeyeceklerini çok iyi bildiği için onlara böyle yaklaşmaz. Haramlara yorum getirerek, haramları

mü'minler nazarında basitleştirerek yaklaşır. Hz. Adem'e ve Havva'ya da böyle yaklaşmıştı hain. Ey Adem ve ey Havva! Bu ağacın diğerlerinden bir farkı yoktur. Üstelik bu ağaçtan yerseniz bu size iki büyük fayda da sağlayacak, size hiç ölüm gelmeyecek ve sizler ikiniz iki melek olacaksınız diyerek yaklaşmış ve onları kulluktan çıkarmaya muvaffak olmuştu.

Bakıyoruz şu anda da mü'minlere aynı yöntemle yaklaşıyor. Yahu bu fâizin yasaklığını da nereden çıkardınız? Halbuki Allah ribayı yasaklamıştır. Riba ayrıdır, fâiz ayrıdır diyerek, yasağa bir yorum getirerek bugün pek çok müslümanın nazarında haramın ciddiyetini gevşetmeye muvaffak olmuştur. Veya meselâ açıverin kızım başınızı. Açık gezenle kapalının bir farkı yoktur. Üstelik başınızı açarsanız bu size iki büyük fayda da sağlayacaktır. Okul bitireceksiniz, sosyal statüler kazanıp filan falan mevkilere gelip İslâm'a hizmet imkânı bulacaksınız vs, vs. diyerek yasağı müslümanların nazarında basitleştiriverdi.

Bu konu İsrâil oğullarının Yahudileşme konusudur. Bu konu bizim için gerçekten çok önemlidir. Zaman zaman bizim karşımıza da bu tür imtihanlar çıkacaktır ve unutmayalım ki aynı şeytan bizi de vartaya düşürmeye ve imtihanı kaybettirmeye çalışacaktır. Meselâ karşımızda çok para kazanabileceğimiz bir iş var. Ama sonunda bizim haramlara düşmemiz ve Rabbimizin rızasını kaybetmemiz de söz konusudur. Bizi fâize veya harama düşürecek kârlı bir alışveriş veya İslâm'a göre bizim hakkımız olmayan ama düzenin hak tanıdığı bir miras paylaşımı veya dinimizin haram kıldığı çok karlı bir kredi imkânı vs.

Veya işte görüyoruz İslâm'a hizmet edip dikkat çekenlerin üzerlerine kadın kız salıyorlar. Tıpkı Mekke'de imânâ yönelen kimseleri bu kararından vaz geçirmek için Nadır bin Harisin cilveli güzel fahişelerinden birini gönderip tüm cilvelerini kullanarak bu adamı İslâm'dan vaz geçir diyerek fahişelerinden birini onun üzerine saldığı gibi. Bunlar bizim ilgimizi çekmeyecek, imanlarımızı namuslarımızı tartmayacak kadar az olursa bunlardan sarfı nazar edebiliriz. Ama imanlarımızı namuslarımızı sarsacak miktarda oldu mu bütün bunlar yâni o İsrâil oğullarına geldiği gibi ardı arkası kesilmeyecek miktarda meselâ milyarlar noktasına ulaştığı zaman acaba nasıl davranıyoruz? Müslü-manca bir hayat yaşadığımız için bir kısım nimetlerden mahrum bırakılmamız karşısında ne diyoruz acaba? Keşke müslümanca bir hayat yaşamasaydık, bunun sonunda başımıza şunlar şunlar gelmiştir, şu şu haklarımız elimizden alınmıştır diyerek müslümanlığımızdan pişmanlık mı duyuyoruz?

Veya meselâ Düzenin ve şeytanın karşımıza çıkardığı çok güzel bir fahişesi karşısında ne kadar dayanabiliyoruz? İşte görüyoruz, üstelik müslümanların liderliğine soyunmuş insanların bu kadınlar karşısında patır, patır döküldüklerini görüyoruz. Evet bu durumlarda nasıl davranıyoruz? Acaba dini,

imanı, namusu, iffeti bir tarafa bırakarak tıpkı İsrâil oğulları gibi yamukluk yaparak, çeşitli kılıflar ve yorumlar bularak yasağı çiğnemeye mi çalışıyoruz yoksa imanımızla dimdik ayakta durmaya mı çalışıyoruz? Buna çok dikkat etmeliyiz. Şeytanın karşımıza diktiği menfaatler karşısında Yahudileşmemeye, imanlarımızdan tavizler vermeye çalışmalıyız. Bu konuyu Rabbimiz sûrenin evvelki bölümlerinde anlatmıştı. Haramlar-helâller konusunda bizi şeytanın adımlarına uymayın diye uyarmıştı. Haram ve helâl belirleme hakkının sadece Allah'a ait olduğu konusunda bizi sıkı, sıkı uyarmıştı.

Evet İsrâil oğullarına da böyle yaklaştı Allah düşmanı. Zaten onlarda bu işe Yahudi'ce bir çözüm arıyorlardı Şeytan da onlara bu konuda yardımcı oldu. Bu manzara karşısında kasaba halkı iki gruba ayrılırlar. Bunlardan bir grup Allah'a daha önce verdikleri sözlerini unutup yasağı çiğneyerek balık tutmaya koşar. Şeytanın yorumları istikâmetinde balıkları cumartesi günü tutup kazdıkları kanallara, çukurlara düşürürler ve ertesi günü de onları tutmaya başlarlar. Böylece güya Allah'ın yasağını da çiğnememiş sayarlar kendilerini. Düpedüz Allah'ı kandırmaya çalışırlar. Müslümanlarda görüyoruz bu Yahudileşme ve Allah'ı kandırma eylemlerini.

Meselâ bir adam ölüyor, onun namaz borcunu, yemin borcunu filan hesap ediyorlar, üç beş fakiri çağırıyorlar ve o ölen kişi adına onların ellerine milyonları veriyorlar ve geri alıyorlar, öleni affettirmeye çalışıyorlar. Bu düpedüz Allah'ı kandırmaya ve Onunla alay etmeye çalışmadan başka bir şey değildir.

Veya fakirlere güya zekât veriyorlar ve sonra da onların ellerinden alıp filan ya da falan müesseselere intikal ettiriyorlar. Bunlar Allah'a, Allah'ın diniyle alaydan başka bir şey değildir. Yahudi'ce Allah'ın yasalarını değiştirmeden başka bir şey değildir Allah korusun.

Evet İsrâil oğullarından bir grup böyle yaptılar. Aynı toplumun içinde ikinci grup da: Yahu ne yapıyorsunuz siz? Hani cumartesi günü iş yapmayacağınıza dair Allah'a söz vermiştiniz! Yapmayın! Etmeyin! Bu yaptığınız yanlıştır! Allah'ın yasalarını çiğniyorsunuz! Allah'a verdiğiniz sözlerinizi bozuyorsunuz! Üzerinize azap yağacak, gazap gelecek! diyerek günaha giden insanları uyarmaya çalışanlar. Yâni müs-lümanlık özelliklerini koruyarak günahkârlarla mücâdeleye tutuşan, Allah'ın hukukunu korumaya çalışan, Allah'ın istediği biçimde emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l münker görevlerini yerine getirenler. Evet başlangıçta kasaba halkı böyle iki guruba ayrılıverdi. Bir süre bu iki grup arasında çatışma devam etti. Hattâ rivâyetlere göre bu ikinci müslüman grup onların işledikleri bu nanelerden ötürü Allah'ın gazabından korktukları için kendi evleriyle bu günahkârların evleri arasına bir set bile çekerek korunmaya çalıştılar.

Ama zaman uzayınca ve günaha gidenler uyaranları dinle-mez hale gelince bu uyaranlar da kendi aralarında ikiye ayrılıverdiler. Bir grup diyordu ki: Bizim vazifemiz bitmiştir artık! Elli kere uyardık, yüz kere uyardık bunların adam olmaları geçmiştir artık! Allah bunların kalplerine mührünü basmış, bunlar kesinlikle adam olmayacaklar diyerek evlerine çekiliverenler.

Öteki grup da baştaki heyecanlarından hiç bir şey kaybetmeden günaha gidenleri uyarmaya devam edenler. Böylece kaç grup oldu? Üç grup oldular.

1: Günah işleyenler. Allah'a verdikleri sözü bozup yasağı çiğneyenler.

2: Kendileri günah işlemeyen, ama başkalarını da uyarmaktan vazgeçip bizim vazifemiz bitmiştir artık diyerek evlerine çekiliverenler. Biz peygamber miyiz ki ümmet kayıracağız? diyerek günahkârlar karşısında sessiz kalıp evlerine çekiliverenler. Günaha gidenlerin yanlışta olduklarını bilen, kendileri onlar gibi günah işlemeyen ama ya bu günahkârlardan çekindiklerinden ya da nasıl olsa onlar bizi dinlemi-yorlar diyerek bu konuda onları yarmaktan vazgeçiverenler.

3: Ne pahasına olursa olsun günahkârlara engel olmaya onları uyarmaya devam edenler. Yapmayın! Etmeyin! Haramdır! Günahtır! diye çırpınmaya devam edenler. Hattâ bakın bu bizim vazifemiz bitmiştir, peygamber miyiz ki ümmet kayıracağız? Diyerek evlerine çekiliveren grup, o günahkârları uyarmaya devam edenlere şöyle diyor-lar:
164. "Aralarından bir topluluk: "Allah'ın yok edeceği veya şiddetli azaba uğratacağı bir millete niçin öğüt veri-yorsunuz?" dediler. Öğüt verenler: "Rabbimize hiç değilse bir özür beyan edebilmemiz içindir, belki Allah'a karşı gelmekten sakınırlar" dediler."

Evet bu iki grup arasındaki diyalog budur:
Allah'ın kendilerini helâk edeceği ve şiddetle azaba uğratacağı bu insanlara niçin nasihat ediyorsunuz? demişlerdi. Yâni bu Allah'ın kalplerini mühürlediği, Allah'ın kendilerine azap edeceği bu insanları neden uyarıyorsunuz? Niye yoruyorsunuz kendinizi? Niye vaaz ediyorsunuz bu adamlara? Bunlar adam olmaz! Bunlar yola gelmez! Boşuna niye uğraşıyorsunuz? Demişlerdi de bakın öteki müslümanlar şöyle diyorlardı:
Rabbinize karşı bir mâzeretimiz olsun diye, bir de belki sakınırlar diye biz onlara nasihat ediyoruz dediler.

Rabbimize karşı bir mâzeretimiz olsun diye bunu yapmaya devam ediyoruz! Yarın soracak Rabbimiz: Ey kullarım! Yanı başınızda günah işleyen insanları görüyordunuz da ne yaptınız? Onları uyardınız mı? Onlara hakkı

duyurdunuz mu? diye sorduğu zaman: Evet ya Rabbi sen şahitsin ki biz vazifelerimizi yaptık! diyebilelim diye bunu yapıyoruz bir, bir de bilmiyoruz ki belki bugün olmazsa yarın adam olurlar! Bugün dinlemezse yarın dinlerler diye bunu yapıyoruz! Diyor-lar. Evet elimizde bir liste yok ki! Kimler adam olacak, kimler olmayacak? Kimlerin kalbi mühürlenmiş asla yola gelmeyecek? Kimler de yarın dönecek? Bunu bilmiyoruz ki! Onun için belki adam olurlar diye bu görevi yapmaya devam ediyoruz dediler. Çünkü Rasûlullah'ı öldürmeye giden Ömer'in dirileceğini kim bilebilirdi? Nerden bilebilirsiniz ki Ebu Süfyan yirmi yıllık bir uğraşının sonunda müslüman olacaktı?

Öyleyse hele bir uğraşalım, hele bir çabalayalım belki adam olurlar diyorlardı. Biz uğraşalım belki de en zâlim, en kâfir insanların içinden samimi müslümanlar çıkacaktır diyorlardı. Bir de diyorlardı ki uğraştık, uğraştık farz edelim ki sonunda bunlar adam olmazlarsa bile biz kendimiz adam oluruz. Bugün yahu bırakıver bu vaz u nasihati! Senden başka adam yok mu? diyenlere bunu söylemek zorundayız işte. Bunlar adam olmasalar bile biz adam olmak için bu görevimize devam ediyoruz.

Çünkü eğer bir toplum içinde kötülükler işleniyorsa, zulümler, günahlar, ahlâksızlıklar işleniyorsa unutmayalım ki sadece o toplum içindeki günahkârları değil toplumun öteki üyelerini de hesaba çekecektir Rabbimiz. Birilerine niye bu günahları irtikap ettiniz diye, ötekilere de niye bu insanları uyarmadınız? Neden onlara Allah'ın âyetlerini duyurmadınız? Neden onları İslâm'la tanıştırmadınız? Neden onlara cenneti ve cehennemi anlatmadınız? diye hesap soracaktır. Rabbimizin bu suali ve sorgulaması karşısında ya Rabbi sen şahitsin ki ben bana düşeni yapmıştım, ben elimden geldiği kadar bu insanları uyarmıştım, becerebildiğim kadarıyla bu insanlara senin kitabını duyurmuştum diyebilecek duruma gelmek zorundayız. Rabbimiz huzurunda mazur hale gelmek zorundayız bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız.

Sonra şunu da unutmamalıyız ki bizim görevimiz zorla bu insanları müslümanlaştırmak, bu insanların kalplerine zorla İslâm'ı sokmak değildir. Bizim böyle bir sorumluluğumuz yoktur. Bizim gö-revimiz bildiğimiz Allah âyetlerini bu insanlara ulaştırmak ve bu in-sanları Allah'ın âyetleriyle uyarmaktır. Bu işi yaparken de evvel emir-de kendi sorumluluğumuzu yerine getirmektir. Bunun içindir ki dikkat ediyorsanız Rabbimiz âyet-i kerîmesinde bu mâzeret konusunu öne almıştır. Bu adamların yola gelmesi konusunu daha sonra zikretmiştir.

Evet biz, bize düşeni yaptığımız zaman Allah'ın yasalarına göre mazur olacağız. Çünkü biliyoruz Allah'ın nice kutlu elçileri vardır ama; yanında kendisine iman etmiş tek insan bile yoktur. Peygamber vardır 950 sene insanları hakka dâvet edip büyük eziyetlere göğüs gerdiği halde yine de çevresindekileri

müslüman edememiştir. Ama ne gam, onlar yapmaları gerekeni yapmışlar ve Rableri katında mazur sayılmışlardır.

165. "Kendilerine yapılan öğütleri unutunca, Biz fenalıktan menedenleri kurtardık ve zâlimleri, Allah'a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık."

Evet onlar, o günahkârlar kendilerini uyaranların uyarılarına aldırış etmez olunca, kendilerine vaaz etmek için emek tüketenlerin sözlerini kulak ardı edince, biz uyaranları kurtardık ve zâlimleri de çok şedit bir azapla yakalayıverdik diyor Rabbimiz. Azgınlıkları sebebiyle, haddi aşmaları, Allah'ın yasalarını çiğnemeleri, kendilerini Allah'a kulluk ortamından çıkarıp isyan etmeleri sebebiyle onları çok şedit bir azapla yakalayıverdik. Peki neyle yakalamış Allah onları? Nasıl bir azap gelmiş onlara?

166. "Kendilerine edilen yasakları aşınca, onlara: "Aşağılık birer maymun olun" dedik."

Onlara hor, hakir, aşağılık maymunlar olun dedik. Evet Allah bu zâlimlere maymunlar olun buyurmuş ve onlar da maymunlar olmuşlar. Bu adamların nasıl maymunlaştıkları, sîreta birer maymun mu? Yoksa sûreta maymunlar mı olmuşlar bu konuda gerek Kur'an-ı Kerîmde gerekse Rasûlullah'ın sünnetinde detaylı bir bilgi bize intikal etmemiş. Ama Rabbimizin ifadesinden anlaşılıyor ki bu adamlar maymunlar olmuştur.

Tabii maymunun aslında hayvan olarak bir aşağılığı ve sorumluluğu yoktur. Ama insan oldukları halde maymun olan bu insanlar aşağının aşağısı haline getirilmişlerdir. Zaten aslında yaşantıları itibariyle, hayatları, hayat tarzları itibariyle bu adamların fıtratları bozulmuş, zaten hayvanlaşmış, maymunlaşmış kimselerdi. Allah'ın yasalarını çiğneyerek, Allah'ın sistemine bedel getirerek, Allah'ın şeriatine alternatif getirerek, başkalarının yasalarını uygulayarak zaten karakterleri bozulmuş kimselerdi bunlar. Dünya milletleri gözünde böylece küçülen Yahudi asıllı Darvin de galiba bu aşağılık duygusundan kurtulabilmek için sadece biz mi maymun olacağız? Bu iş tarihte sadece bizimle mi ilgili olacak? Hep biz mi horlanacağız? demiş ve tüm insanlığı aynı duruma düşürüp kendilerini kurtarabilmek için tüm insanlığın maymundan geldiği tezini ortaya atıvermiş.

Tıpkı cehenneme yalnız gitmeyi göze alamayan İblisin yanına arkadaşlar bulmak için insanları saptırma çabası içine girdiği gibi Darvin de bu maymun olma işini tüm insanlığa mal edivermiş. Bizim beyinsizler de mal bulmuş mağribî gibi onun bu saçmalığına sahip çıkıvermişler.

Evet dikkat ederseniz âyet-i kerîmede Rabbimiz iki gruptan söz etmiş. Günahkârların Allah'ın yasalarını çiğneyenlerin maymunlaştırıldığını ve onları uyarma görevini yapan mü'minlerin de kurtulduklarını anlatmış ama o üçüncü gruptakilerin âkıbetleri konusunda hiç bir şey dememiştir. Yâni günahkârlara karşı uyarı görevi yapmayıp evlerine çekiliveren bizi sokmayan yılan bin yıl yaşasın mantığında olanların ne oldukları anlatılmamıştır. Bu adamlar ya ötekiler gibi dünyada cezalandırmış, ya da cezaları kıyâmet gününe ertelenmiştir. Ya da Rabbimiz bu insanların zikriyle kitabını kirletmek istememiştir diyoruz.

O halde unutmayalım ki böyle bir toplum içinde kurtulanlar emr-i bil'maruf ve nehy-i anil'münker görevlerini yapan müslüman-lardır. Öyleyse böyle bir toplum içinde kurtulanlardan olmak istiyor-sak, bizler de müslümanlar olarak bu görevimizi yapmak zorundayız.

Kur'an'ın değişik yerlerinde ve Rasulullah efendimizin hadislerinde görüyoruz ki bizim ümmetler içinde hayırlı bir ümmet oluşumuzun sebebi de işte budur. Eğer bugün bizler bizi diğer insanlardan üstün kılan bu özelliğimizi kaybeder ve İsrâil oğullarının durumuna düşersek unutmayalım ki bizi de aynı âkıbet bekliyor demektir. Ya müslümanlığımızı ortaya koyacak, küfre ve şirke rıza göstermeyeceğiz sonunda kurtulanlardan olacağız ya da kâfirlere, müşriklere rıza göstererek, onlarla kol kola pikniklere giderek, onlarla sarmaş dolaş bir hayat yaşayarak onların arasında kaybolup gideceğiz. Şahsiyeti silinmiş, kimliği kaybolmuş hayvanlar durumuna düşeceğiz demektir.

Bakıyorum şu bizim topluma ve inanın ne diyeceğimi unutuyorum. Allah'ın yasalarını bırakıp da başkalarının yasalarını uygulama noktasında yarış eden bu insanların maymundan ne farkları kalmış da? Maymundan daha aşağılık mukallitler oluvermişler. Kâh onun sözünü alıyorlar kâh berikinin sözünü alıyorlar. Kâh filanın kulu oluyorlar, kâh falanın arkasına düşüyorlar. Sürekli yasa değiştiriyorlar. Güvenip bel bağladıklarının yasaları üç ay bile dayanmıyor. Tamam şimdi iyisini bulduk diyorlar bir kaç ay sonra değiştirmek zorunda kalıyorlar. Her an bir değişiklik yaşıyorlar. Bunu ancak maymunlar yapar.

Bir yerde duran bir maymunun karşısından o anda yüz insan geçse o maymun o anda yüz insanın yaptığını taklid etmeye çalışır. Bizim de başımızdan yüzlerce insan geçiyor, sırtımıza yüzlercesi biniyor bizler de tıpkı o maymunlar gibi onların sözlerini taklid etmeye çalışıyoruz. Günde yüz kere değişmek zorunda kalıyoruz. Lâkin de-ğişmez bir yasa olarak Allah yasalarını tanımaya ve onlarla mutlu ol-maya bir türlü yanaşmıyoruz. Bu maymunluk hevesi bu topluma nereden gelip çattı bir türlü anlayamıyorum. Yâni bu toplum Yahudileşme sürecine nasıl girdi bunu anlamak gerçekten mümkün değil. Bizler

de aşağılık maymunlar olmuşuz çoktan da, farkında değiliz. İşte Allah yasalarını terk eden toplumun âkıbeti budur.

167. "Rabbin, kıyâmet gününe kadar, onları, kötü azaba uğratacak kimseleri üzerlerine göndereceğini bildirmişti. Doğrusu Rabbin, cezayı çabuk verir. Doğrusu O bağışlar ve merhamet eder."

Evet Allah yasalarını tanımaya onlarla hayatlarını düzenlemeye yanaşmayan insanlara kıyâmete kadar Rabbimiz kendilerine azapların en kötüsünü tattıracak kimseleri Mûsâllat edeceğini, kıyâmete kadar onların üzerlerine bu tip insanları göndereceğini haber veriyor. Allah'la çatışmaya giren insanlar kim olurlarsa olsunlar, ne olurlarsa olsunlar, ister Yahudi olsunlar, ister Hıristiyan, isterse müslüman olsunlar fark etmez aynı duruma düşmüş insanlara Rabbimiz azabın en kötüsünü reva görecek kimseleri musallat edecektir. Onlara zulmedecek, onları ezecek, onlara haddini bildirecek, onların burunlarını sürtecek kimseler gönderecektir Rabbimiz.

Evet diyor ki Rabbimiz hani Rabbin ilân etmişti. Her an da ilân edilmektedir. Zaten bu âyetler bu yasalar Kur'an içinde gelmekle kıyâmete kadar bunu tüm insanlığa Rabbimizin ilân buyurduğu anlaşılmaktadır. Ama elbette ki ancak bu kitabı okuyanlar, bu kitapla ilgi kuranlar bu ilândan haberdar olabileceklerdir. Değilse Allah'ın bu son kitabından habersiz yaşayanlar bu ilândan mahrum olacaklardır. Kıyâmete kadar o kötülere, o kitaplarının emirlerini yerine getirmeyen, kitaplarındaki Allah yasalarını değiştiren, Allah yasalarını çiğneyen insanlara kötüleri Mûsâllat kılacağım diyor Rabbimiz. Hem de tekid üstüne tekidle haber veriyor bunu. Âyet-i kerîmedeki **lam** da, **nun** da birer tekid ifadesidir. İnsanların bu konuya dikkatleri çekilsin diye Rabbimiz yemin ve tekidlerle bu konuyu ortaya koyuyor.

Rabbimiz bu ifadelerle buyuruyor ki; ey insanlar kesinlikle bilesiniz ki bu yasalardan kurtuluş yoktur. Hiç bir güç, hiç bir kuvvet Allah'ın bu yasalarına engel olamaz. Kıyâmete kadar Allah'ın bu yasaları geçerlidir. Allah'a karşı gelenlere, Allah'ın göndereceği bu kullar, onlara azapların en kötüsünü peyleyecek ve onlardan intikam alacaktır.

İşte bu Yahudilerin tarihleri gözümüzün önündedir. Hz. Süleyman ve Dâvûd (a.s) dan sonra hemen hemen tüm tarihleri yıkımla geçmiştir. Tarihin her bir döneminde bunların üzerlerine bu acı azabın insanlar eliyle geldiği görüyoruz. Bu adamlar önce İsrâil oğulları, Yakup çocukları olma özelliklerini kaybetmişler, Allah'ın şerefli kulları olma şerefini yitirmişler. Her bir dönemde Allah da onların başlarına birilerini Mûsâllat etmiş ve sürekli aşağılanmaya ve rezil bir hayat ya-şamaya mahkum etmiştir onları. Bazen müslümanlar eliyle Rabbimiz onlar üzerinde bu yasayı gerçekleştirmiş, bazen da başkaları eliyle bu yasanın onlar üzerinde gerçekleşmesini sağlamıştır.

Her asırda bunlara ayrı bir devleti Mûsâllat etmiş, kimi zaman kılıçtan geçirilmişler, kimi zaman sürgüne maruz kalmışlar, kimi zaman zillet ve meskeneti yudumlamışlar. Bir dönem Buhtunnasırı, bir dönem Babil kralını, başka bir dönem Romalıları, başka bir dönem İranı onlara Mûsâllat etmiş tarih boyunca hiç bir zaman rahat bir nefes alma imkânı bulamamışlardır.

Şu anda da başka bir belâyı bekliyorlar ve asla oturdukları yerlerde rahat değiller. Güya Filistin'de galip gibi görünseler de iğneli döşeklerde yatıp kalmaktadırlar. Evlerinin altı köstebek yuvası gibi dehlizlerle doludur. Günün birinde kanlarını emdikleri kemiklerini kırdıkları insanlar üzerlerine yürüyecek de kaçacağız diye uyku durak bilmeden bir hayat yaşamak zorunda kalacaklar. Elbette Allah'la çatışma içine giren bir toplumun âkıbeti böyle olacaktı. Bakın Rabbimiz En'âm sûresinde de şöyle buyuruyordu:
"Bunun gibi, her kasabanın bir takım ileri gelenlerini orada hile yapan suçlular kıldık. Oysa yalnız kendilerine hile yaparlar da farkına varmazlar."
(En'âm 123)

İşte böylece biz her bir karye, her bir kasaba her bir şehir ve her bir kent için o şehrin mücrimlerini yarattık. Her bir şehre mücrimlerin büyüklerini egemen kıldık. Her memleketin ekabirlerini mücrimlerden kıldık. Her bir beldenin ileri gelenlerini zulmedenler kılarız. Orada hile yapıp dümenlerle kirli işler çevirsinler diye. Her bir belde de kendilerinde renk gören, kendilerini bir nane zanneden, ben de biz de biliriz! Biz de yaparız! Bizimde fikrimiz var! Bizim de egemenliğimiz var! Egemenlik bizdedir! Hâkimiyet bizdedir! Biz istediğimizi yaparız! diyen azgınları kelek kesenler kılarız. Orada tuzak kursunlar diye, orada insanlara zulmetsinler diye, onlara zarar versinler diye, onları taciz etsinler diye müsaade ettik onlara diyor Rabbimiz.

Garip değil mi? Bugün tüm köylerde, tüm kasabalarda, tüm şehirlerde, tüm yerleşim birimlerinde bu tür mücrimleri görürsünüz. Demek ki bunları egemen konuma getiren, onlara bu imkânı veren de yine Allah'tır. Onların suçluluklarını, onların tüm zulüm ve yolsuzluklarını onaylayan da Allah'tır. Allah bunlara dokunmuyor ki böylece bu mücrimler diğer insanlar içim bir imtihan konusu, bir denenme vesilesi olsunlar. Böylece anlıyoruz ki hem bu mücrimler hem de onların zulümlerine maruz kalan diğer insanlar imtihan edilmektedirler.

Ama âyetin ifadesiyle söyleyelim. Hem bu Allah'ın kendilerine imkân verip güçlü konuma getirdiği mücrimler, hem de onların zulümlerini sineye çekmiş, onların zulümlerini bertaraf etmeyi hatırlarından bile geçiremeyecek kadar onlara boyun bükmüş zavallı insanlar her iki taraf da kendi kuyularını kazıyorlar. Her iki taraf da kendilerine tuzak hazırlıyorlar. Her iki taraf da

kendilerine yazık ediyorlar. Her iki taraf da kendilerine zarar veriyorlar, zulmediyorlar. Her iki tarafta sonunda kendilerine ediyorlar ama bunu bilmiyorlar. Zulmeden zâlimler de zâlimlerin zulümlerine boyun büküp bunu sineye çeken mazlumlar da kendi kendilerine zulmediyorlar. Ama şuurları da olmadığı için bunu anlayamıyorlar.

Öyle değil mi? Bir memleket insanı Allah'tan, Allah'ın kitabından, Allah'ın elçisinden ve Allah'ın kendileri için gönderdiği hayat programından uzaklaşarak zâlim durumuna gelirlerse elbette Cenâb-ı Hak zulme hak kazanan bu insanlara bu zâlimleri görevlendirir. Düşünün ki filan adam Konya'da insanlara zulmediyor, insanların haklarını gasp ediyor, nefes aldırmıyor, yoldan geçirtmiyor. Peki nedenmiş bu? Neden var o adamlar? Neden zulmedebiliyor bu adamlar bu insanlara? Zira bu insanlar onları büyük görüyorlar da ondan. Onları takmayıverseler, onları saymayıverseler onların üzerlerinde en küçük tasallutları olmayacak. Ama berikiler onları adam yerine koydukları için hattâ adam yerine koymaktan da öte onları yasa koyucu tanrılar bilip Allah'ı ikinci plana attıkları için Allah da onları bunlara mûsâllat etmektedir.

Hani Rasûlullah'a ait olduğunu söyledikleri bir hadis vardı. Zâlim Allah'ın kılıcıdır, Allah onun vasıtasıyla kullarından intikam alır. Ama sonunda iş kılıcın yâni zâlimin kendisine gelir ve bizzat Allah da ondan intikam alır.

Bilhassa şirk sistemlerinde, ülkelerinde Allah'ın hâkimiyetini reddedip, Allah'ın kanunlarını reddedip Allah'tan başkalarının kanunlarını yasallaştıran ve bu tanrılara kulluk etmeye çalışan tüm demokratik ülkelerde onların büyüklerini, mücrimlerden kılıyor Rabbimiz. Allah'ı hayatlarından kovmaya çalışan bu ülke insanlarının başına bu tür zâlimleri mûsâllat ediyor. Şirk toplumlarının vaz geçilmez özelliğidir bu. Allah'ın hâkim olmadığı devletlerinin en üst kademelerinde bu tür mücrimler vardır. Hep zâlim insanlardır onların reisleri. Çalan, çır-pan, soyan, sömüren, zulmeden insan tipleridir onların tepelerindekiler. Ama hem bu adamlar hem de bu tür insanlara egemenlik hakkı tanıyarak onları tanrılaştıranlar zavallı insanlar kendi kendilerine tuzak kurmaktadırlar diyor Rabbimiz.

Evet Allah böyle insanlardan intikamını alacak zâlimleri onlara mûsâllat eder. İşte tıpkı İsrâil oğulları gibi, hayatlarından Allah'ın sistemini kovup başkalarının yasalarını uygulayan şu bizim toplumun derbederliğinin sebebi de budur.

Yahudilerin durumu budur. Tarihte kendilerine pek çok peygamberler gönderilmiş, pek çok kitaplar gönderilmişti. Allah'ın hak ki-tapları Tevrat, Zebur ve İncil hep bu topluma gönderilmişti. Allah ısrarla her bir dönemde kendilerini sürekli uyarmıştı. Ama bu toplum peygamber bilgisine, vahiy

bilgisine, kitap bilgisine sahip oldukları halde kendilerine gönderilmiş kitapları hep arkalarına atmış, Allah'ı unutmuş, Allah'ın gönderdiği peygamberleri yalanlamış veya şehid etmiş hep böyle bir karakter sergilemişlerdi.

Ellerinde kitapları olmasına rağmen kitapla ilgisiz bir hayat yaşamayı yeğlediklerinden dolayı, karakterlerinin bozukluğundan ötürü, bilhassa kölelik psikozuna düşmeleri sebebiyle hayatları boyunca böyle rezil, zelil ve köle bir hayat yaşamak bunların vazgeçilmez kaderleri olmuştu.

Burada hemen bu sünnetullahtan hareketle şunu söylemek isterim: Hemen hemen bugün tıpkı İsrâil oğullarının karakterini sergileyen İslâm ümmeti de ellerinde Allah'ın kendilerine gönderdiği Kur'an olduğu halde, önlerinde şanlı bir Nebînin hayat düsturları durduğu halde kitabı ve peygamberlerini bir tarafa bırakıp şeytanların uydurduğu sihirlere, demokrasi gibi beşerî sitemlere bel bağlayıp onunla uyuşturabilmek içinde kitaplarını kendilerine göre yorumlama bedbahtlığına düşen, peygamberin yolunu sünnetini öldürerek, onun günlük hayattaki örnekliliğini bitirerek, onunla ilgilenmeyerek ilgisizlikleri sebebiyle peygamberlerini öldüren bugünkü İslâm ümmetinin de aynen onların durumuna düşeceğini, düştüğünü anlatıyor Rabbimiz bu âyetlerinde.

İşte İsrâil oğulları ve işte İsmail oğulları. Ne farkımız kalmış bunlardan? Onlar kitaplarını arkalarına atmışlar, onlar peygamberle ilgilenmemişler, hayat programlarını kitaba peygambere sormamışlar, kitaba ve peygambere rağmen farklı bir hayat yaşamışlar ve sonunda rezil bir hayatın adamı olmuşlar. Kitabım Kur'an, peygamberim Hz. Muhammed (a.s) diyen İslâm ümmeti de eğer bugün kitabı ve peygamberi tanımadan bir hayat yaşamaya devam ederse onların da aynı âkıbete düşmeleri kaçınılmazdır.

Bakın bundan sonraki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz Yahudilerin hayatlarındaki bu çözülmenin ulaştığı zirve noktasını da şöyle anlatıyor.

168. "Biz onları yeryüzünde iyiler ve aşağılıklar olarak bölük bölük ayırdık; iyiliğe dönerler diye onları güzellikler ve kötülüklerle sınadık."

Ve bir de biz onları yeryüzünde ümmetlere böldük, grup grup, hizip, hizip, bölük bölük yaptık onları. Dâvûd ve Süleyman (a.s) lar döneminde yeryüzünde izzetin zirvesini yaşayan bu insanlar, yeryüzünde İslâm sancağını taşımaya lâyık oldukları için Allah'ın en büyük ikramlarına ulaşan bu insanlar, daha sonra kitaplarına karşı takındıkları bu bozuk tavırlarından ötürü Allah'ın yasaları gereği yeryüzünde dağılıyorlar, parçalanıyorlar, parça parça hale geliyorlar. Her bireri değişik birer siyasî otoritelerin altında yaşamak zorunda kalıyorlar. Değişik değişik gruplar halinde yeryüzünün her tarafına dağılıyorlar

ve kendilerinden olmayan insanların egemenliği altında bir hayatın mahkumu olmak zorunda kalıyorlar.

Elbette İslâm'dan, Allah yasalarından uzaklaşan bir toplumun âkıbeti budur. İslâm'dan uzaklaşan toplum parça, parça olmak, bölük bölük olmak zorundadır. Çünkü İslâm düzeninde, İslâm toplumunda olduğu gibi hepsinin ortaklaşa kabul ettikleri, hepsinin birlikte baş vurdukları tek bir ölçü yoktur hayatlarında. Tüm kullarını aynı ölçüde ve aynı değerde kabul eden yaratıcı bir Rab tarafından konulmuş ve toplumda herkesin iman edip uymak zorunda olduğu değişmez kurallar yoktur onların hayatlarında. Yâni toplumda herkesin emrine boyun eğeceği, herkesin arzularına teslim olacağı bir İlahları yoktur onların. Aksine çok çeşitli İlahları çok fazla Rableri vardır onların. Hâkimiyetin, ulûhiyetin ve teşri hakkının kendilerinde olduğunu iddia eden bu sahte ilahlar, bu yapay tanrılar ve tanrıçalar insanları bölük, bölük bölmüşler ve her bir bölüğü kendi peşlerine takmışlar birbirleriyle savaştırmaktadırlar.

İşte böyle bölük bölük olan müslümanlar birbirlerini yemekle meşguller. Onlar birbirlerini yemekle meşgul olunca da düzen yaşama imkânı buluyor ve böylece bir oyun devam edip gidiyor.

Evet bu tür demokratik toplumlarda insanlar bölük bölüktür. Kimileri Rab kimileri kul, kimileri kanun koyucu, kimileri bunlara itaat edici, kimileri idare edici, kimileri idare edilen böyle Rabler ve kullar haline gelmişlerdir. İşte böyle hepsi insan oldukları halde, hepsi de kul oldukları halde, hepsi de birbirlerinden farksız âciz varlıklar oldukları halde kimilerinin Rab, kimilerinin kul konumunda olmaları toplumda fertlerin birbirlerine karşı kin, nefret, düşmanlık ve haset duyguları devam edip gitmektedir. Bir grup diğerine hükmetmekte bir grup diğerini ezmekte bir grup sürekli diğer bir gurubun acısını tatmakta, biri diğeri yüzünden azap çekmektedir. Elbette Allah'ın kitabını terk edip kendi hevâ ve heveslerine tâbi olan bir toplumun sonu işte böyle olacaktır.

Ama Allah diyor ki; biz elbette ki onları iyiliklerle de kötülüklerle de denedik. Onlara zaman zaman iyilikler ve kötülükler göndererek onları biledik. Sık sık imtihanlardan geçirdik onları belki kitaplarına

dönerler diye. Belki akıllarını başlarına alırlar da Rablerine kulluğa dönerler diye.

Bakın şu anda bizler de parça parçayız. Bizler de şu anda bölük pörçük olmuşuz. Ümmet olarak parçalanmamız bir yana aynı ülkede, hattâ aynı şehirde yaşayanlar olarak bile parça parça olmuşuz. Bu parçalardan kimilerine iyilikler kimilerine de şu anda kötü-lükler gelmektedir. Bir bölgede oturan müslümanlar kendi durum-larının iyiliğine bakarak biz daha iyiyiz diyerek öteki kardeşlerini

unu-tacak duruma gelmişlerdir. Halbuki bu durumda bizim yapmamız gereken şudur. Bizden daha kötü durumda olan coğrafyalardaki kardeşlerimizin yardımına koşmak zorundayız. Kendi coğrafyamızdaki kardeşlerimizin daha iyi müslüman olmaları, öteki coğrafyalardaki kardeşlerimizin de en azından bizim seviyemize gelmeleri için elimizden geleni yapmaya koşmamız gerekmektedir.

Bunların içinden sâlihler de çıkmış. Allah'ın kitabına, Allah'ın dinine sahip çıkan ve hayat programı olarak onların uygulanması gerektiğine inanmış ve bu uğurda mücâdelelerini sürdürenler de çıkmış. Bir kısmı da az sâlihlerden olmuş. İnanmış ama bu imanlarını gündeme getirecek kadar salah ehli olamamışlar. Dilleriyle Allah'ın yasalarına iman ettiklerini söylemişler ama hayatlarıyla içinde bulundukları toplumun anlayışına karşı çıkamamış insanlar da çıkmış onların içinden. Ve işte böylece biz onları çeşitli dönemlerde tüm insanlığa yaptığımız gibi bazen iyilikler göndererek bazen da kötülükler göndererek imtihanlara tâbi tuttuk. Bu gönderilenler sayesinde belki dönerler Rablerine kulluk yaparlar diye.

169. "Artlarından yerlerine gelen bir takım kötüler, kitaba mirasçı oldular. "Biz nasıl olsa affedileceğiz" diyerek kitabın hükümlerini değiştirme karşılığı bu değersiz dünyanın mallarını alırlar: Yine ona benzer geçici bir şey kendilerine gelince onu da kabul ederlerdi. Onlardan, Allah'a karşı ancak gerçeği söyleyeceklerine dair Kitab üzerine söz alınmamış mıydı? Kitapta onları okumamışlar mıydı? Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için, âhiret yurdu daha hayırlıdır."

Bunlardan sonra onların yerlerine, onlardan daha kötülerini vâris kıldık. Bunlar kendilerinden öncekilerin yerine kitaba vâris oldular. Ama buradaki "*arkada kalanlar*" ifadesi sadece onlardan sonra gelenler anlamına değil aynı zamanda geride kalan, gerileyen, gittikçe gerileyen bir topluluk haline geldiler ve bu durumda onlar kitaba vâris oldular anlamınadır. Onlar tıpkı kendilerinden öncekiler gibi kitap ehliydiler, hayatlarını düzenleyebilecekleri müracaat edebilecekleri el-lerinde kitapları vardı. Kitabı biliyorlardı, kitabı tanıyorlardı, kitabı okuyorlardı. Ellerindeki kitabın varlık gayesini, fonksiyonunu bildikleri halde kitaplarını arkalarına attılar. Ellerindeki kitabı bir kenara bıraktılar. Biz nasıl olsa affedileceğiz diyerek kitabın hükümlerini değiştirdiler ve kitaplarıyla ilgiyi alâkayı kestiler. Çok kötü bir konumda olmalarına rağmen Allah'ın rahmetine bel bağladılar.

Halbuki ancak müslümanca bir hayat yaşayan insanların Allah'ın rahmetine ümit bağlamaları mümkündür. Böyle insanların rahmete bel bağlamaları caizdir. Kitaplarını okuyorlar, kitabın emirlerini yaşamaya çalışıyorlar, peygamberlerinin sünnetiyle ilgi kurup onu an-lamaya ve yaşamaya

çalışıyorlarken ufak tefek kusurları konusunda Allah'ın rahmetine bel bağlamaları şer'idir.

Ama bir topluluk düşünün ki kitaplarından habersiz yaşıyor, kitaplarıyla ilgiyi kesmişler, kitaplarının içindekilerle amel etmeye çalış-mıyor, Allah'ın sınırlarını çiğneyerek elde edeceklerini elde etmeye çalışıyor ve de diyor ki nasıl olsa bizler müslümanız ve bize mağfiret edilecektir, nasıl olsa bizler müslüman bir babadan ve anadan doğduk Allah bize elbette mağfiret edecektir diyor. İşte bu gerçekten çok kötü bir durumdur. Hem kitaplarını arkalarına atıyorlar hem de Allah'ın mağfiretini umuyorlar.

Kitabın arkaya atılması demek kitabın önüne başka şeylerin geçirilmesi demektir. Kitabın önüne başkalarının kitaplarını veya kendi düşüncelerini, şahsî kanaatlerini onun önüne almak anlamına gelmektedir. Ya da kitaptan yüz çevirmek, kitapla ilgiyi alâkayı kesmek, hayat programını kitaba danışmadan hazırlamak, böyle bir kitap var mı yok mu bundan habersiz yaşamak anlamına gelmektedir. Kitabın emirlerine ve yasaklarına karşı kayıtsız, vurdum duymaz bir hava içine girmek, kitabı ona ihtiyaç duyulmadığı için arkaya almak ve onu kendisine az bakılacak bir konuma getirmek demektir. Veya kitaba, onu sonra okuruz! Hele önce şunları, şunları bir okuyalım da ondan sonra sıra ona gelsin diyerek, onu ikinci, üçüncü plana atmak demektir.

Evet kitaplarını arkalaya attılar, kitaplarıyla ilgiyi alâkayı kestiler, kitaplarının emirlerini değiştirdiler. Peki niye yapmışlar bunu?

Şu edna, şu deni, şu alçak dünyanın geçici menfaatlerine meyledip yapıştılar da ondan. Şu Allah katında sineğin kanadı kadar değeri olmayan, sadece imtihan için yaratılmış olan dünyayı kıble edindiler. Dünyayı ve dünyalık şeyleri kazanmayı hedef bildiler. Onsuz olmaz dediler. Tüm zamanlarını tüm mesailerini onu kazanmaya teksif ettiler. Tüm plan ve programlarını onun adına yaptılar, dünyayı cennetleştirme ya da cennetlerini dünyada arama cinnetine kapıldılar da kitaplarına ayıracak zamanları kalmadı. Dünya onların gözünde o kadar değerliydi ki onun yanında değersiz olan kitapla ilgilenmeye zamanları kalmadı. Kitaplarından habersiz yaşadıkları için, ya da kitaplarından haberdar oldukları halde, kitaplarının farkına vardıkları halde yine de haram helâl demeden ne geliyorsa onu almaya çalışıyorlardı.

Peki acaba bu adamlar kitaplarını arkalarına atarlarken, kitaplarının hükümlerini değiştirip kendi hevâ ve heveslerine göre hareket ederlerken bu cesareti nereden almışlar?

Nasıl olsa bizler affedileceğiz diye düşünüyorlarmış. Durumlarından, gidişlerinden mutmain oluyorlarmış. Bizim şu anda yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır. Bizler cennetin ta ortasına lâyık insanlarız diyorlarmış. Allah kerim be! Allah ğafururrahimdir! diyerek kendi kendilerini affetmeye, kendi

kendilerine bir kuruntuya kapılmaya çalışıyorlarmış. Kendilerine cennetin sahibi tarafından böyle bir garanti verilmediği halde Allah bizi koymayacak da cennetine sığırları mı koyacak? diyerek garanti veriyorlarmış. Allah nasıl olsa bizi affedecektir diyerek Allah'ı şartlandırmaya ve Allah'a akıl vermeye çalışıyorlarmış.

Böyle iken onlara bunun gibi bir dünya metaı, bir dünya menfaati, bir haksız para, bir rüşvet sunulsa onu da alırlar. Rablerinin kitabıyla ilgileri olmadığı için, hayatlarını, hayata bakışlarını, mala bakışlarını kitap kaynaklı sünnet kaynaklı yapmadıkları için bu adamlar hayata karşı, mala karşı o kadar hırslılar ki ona ulaşmak için haram helâl tanımadan her yolu meşru görmektedirler. Allah'ın Resûlü bir hadislerinde insan oğlunun bir vadi dolusu malı olsa bununla yetinmeyip ikincisini ister, onun gözünü ancak torak doyurur hadisi bunu anlatmaktadır her halde.

Ama Allah'ın kitabını tanıyan, Allah'ın kitabı vasıtasıyla bu dünyanın mânâsını anlayan bir müslüman asla böyle değildir. O tüm plan ve programını âhiret hesabına bina eden bunun için çırpınan insandır. Dünyada Allah'ın kendisinden istediği kulluğu icra edebil-mesi için kendisine lâzım olan kadarıyla dünyalıkla yetinip gerisiyle ilgilenmeyen kimsedir mü'min. Dünyayla ilgileneceğim diye kitabıyla diyalogunu koparan, dünyası için âhiretini satan kişi değildir mü'min.

Ama bunlar öyle yapmıyorlardı. Kitaplarını gözden geçirmişler, kitaplarının farkına varmışlar ama yine de haram helâl dinlemeden gelen her şeyi almaya çalışıyorlardı. Evet kitabımızda fâiz haramdır ama günümüzde başka çaresi kalmamıştır diyerek, helâlin peşine düşmeden içinde bulunduğu şartları değiştirmeye yönelmeden ne yapalım bu devirde başkası mümkün değildir diyerek harama yönelmekteydiler.

Eğer bugün müslümanlar da tıpkı bu Yahudiler gibi kitaba vâris oldukları halde, bizim de kitabımız var, bizler de kitaplıyız dedikleri halde kitaplarını bir kenara bırakırlar, kitaplarının kendilerine belirlediği kıblelerini değiştirirler, Allah'ın rızasını ve âhiret hesabını unutarak alçak dünyanın geçici menfaatlerine, yarına intikal etmeyecek mallarına mülklerine yapışıp kalırlar ve koskoca bir ömrü bunun için harcamaya kalkışırlarsa ve de nasıl olsa Allah kerimdir bizi affedecektir mantığına kapılırlarsa Allah korusun o zaman onların da Yahudilerden hiç bir farkları kalmayacak demektir. Üstelik:

Bu adamlardan kitapları konusunda mîsâk da alınmamış mıydı? Daha önce kendilerinden kitabın mîsâkını almamış mıydık? Allah'a karşı haktan başka hiç bir şey söylememeleri konusunda kitapla onlardan mîsâk alınmamış mıydı? Hani onlar sadece hak söyleyeceklerdi. Hani Allah'tan gelen hakla, Allah'ın gönderdiği hukukla amel edeceklerdi. Hani Allah'tan gelenin dışında hak ve hukuk kabul etmeyeceklerdi. Hani onlar sadece kitaba göre hareket

edeceklerine kitabın dışına çıkmayacaklarına dair Allah'a söz vermişlerdi. Ben mü'-minim derlerken, ben de iman ettim derlerken, kelime-i şehadeti ve tevhidi söylerlerken hani bu konuda ahitte bulunmuşlardı. Biz müs-lüman olduk, biz iradelerimizi Allah'a teslim ettik, biz Allah'ın seçimini, kendimiz için seçim kabul ettik, boyunlarımızdaki kulluk ipinin ucunu Allah'a teslim ettik, artık O bizi ne tarafa çekerse biz o tarafa gideceğiz, O bizim adımıza nasıl bir hayat programı belirlerse biz onu yapacak ve yaşayacağız diyerek kitapla Allah'a söz vermemişler miydi? Üstelik de:

Bu adamlar kitabın dersini de biliyorlardı. Kitabın dirasetin-den, kitabın içindeki Allah'ın emir ve yasaklarından da haberdardılar. Allah'ın kitabı kendilerine duyuruluyordu. Kitaba yabancı değillerdi. Ama buna rağmen kitapla tanışık olmalarına rağmen, kitaplarının kendilerinden nasıl bir hayat programı istediğini bildikleri halde, kitaplarını her gün okudukları halde yine de bu adamlar değişmiyorlar. Kitap kendilerini ha uyarmış ha uyarmamış fark etmez; yaşıyorlar. Kitap ne derse desin onlar yine bildiklerini okumaya devam ediyorlar. Bildikleri, tanıdıkları, duydukları, okudukları kitabın âyetleri onların hayatlarını değiştirmiyor. Kitaba rağmen kendilerine hayat programı yapıyorlar, kitabın uyarılarına rağmen yine dünyanın peşine takılıp dünyalık menfaatler kazanacağız diye bir ömür çırpınıp duruyorlar. Ama unutmayın ki:

Muttakiler için, Allah'la yol bulanlar için, yollarını Allah'a, Allah'ın kitabına ve Onun elçisine sorarak bulan ve Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayanlar için elbette âhiret yurdu çok daha hayırlı çok daha güzeldir. Bunu akıl etmiyor musunuz? Hâlâ bunu anlamayacak ve akıllanmayacak mısınız? hâlâ akıllarınızı kullanmayacak mısınız?

170. "Kitaba sımsıkı sarılanlar ve namaz kılanlar için ecir vardır, düşünmüyor musunuz? Biz, iyiliğe çalışanların ecrini elbette zâyi etmeyiz."

Evet Allah'ın kitabına sım sıkı sarılanlar ve insanların da ona sarılmasını sağlayıp öğütleyenler ve namazı ayağa kaldırıp hayatlarını namazla özdeşleştirenler, çevrelerine namaz eğitimi verenler, na-maz konusunda emri bil'maruf yapanlar var ya işte biz o ıslahçıların, o kendileri sâlih olup aynı zamanda çevrelerini de ıslah etmeye çalışan muslihînin amellerini, ecirlerini zâyi etmeyeceğiz.

Evet kitaba sımsıkı sarılanlar. Kitaba sarılmak kitabın şu cismine sarılıp, onu bağrına basıp onunla yatıp kalkmak değildir. Kitabın âyetlerini ve o âyetlerin ortaya koyduğu mânâyı hiç kaybetmeden hayatta uygulamaya çalışarak onu muhafaza etmek demektir. Ben bunsuz hayatıma çeki düzen veremem, ben bunsuz yol bulamam, ben bu kitapsız hayat programı yapamam, ben bunsuz hayat programı yapıp cennete ulaşamam diyerek kitabın âyetlerine sarılıp, sürekli onlar kılavuzluğunda yol bulmak, yolunu onlara sormak ve onlarla bir hayat yaşamak demektir.

Evet kitaba sarılanlar, Hz. Mûsâ (a.s) gibi Yed-i Beyzaya sa-rılanlar veya Yedi Beyzayı ortaya koyanlar, Hz. Yahya gibi kitabı elin-den hiç bırakmayan, kitaba sım sıkı sarılıp hayatına kitapla yön veren, kitabın istediği hayatı yaşayan, kitapsız bir adım bile atmayan veya Allah'ın Resûlü gibi tüm hareketlerinde kitabı istinat noktası kabul edip sağ elime güneşi, sol elime de ayı verseler, dünyanın tüm nimetlerini üzerime yağdırsalar da yine bu kitaptan ve bu kitabın yol gösterisinden vazgeçmeyeceğim diyerek yemin edenler, gibi kitaba sım sıkı tutunanlar.

Bir de namazı ikâme edenler. Yâni kitapla beraberliklerinin, kitaba sarılmalarının ispatı olarak, kitaptan mesaj almalarının pratikteki ilk eylemi olarak namazı ikâme edenler. Salat aslında yöneliş demektir. İnsanın bütün varlığıyla, içiyle dışıyla Rabbine yönelişinin adıdır namaz. İşte hayatımızda bunu gerçekleştirmemizi istiyor Rab-bimiz. Tüm hayatımızla kendisine yönelmemizi istiyor. Bunun için na-mazı ikâme etmemizi istiyor. İkame doğrultmak, ayağa kaldırmak de-mektir. Namazın ikâmesi de hayatın namazla doğrultulması demektir. Kişinin imanıyla doğrulması imanını ayağa kaldırması hayatını, iman kaynaklı yaşamaya karar vermesi demektir. Kâbe'nin avlusunda namazla doğrulan Allah'ın Resûlü etrafındakilere bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Namazıyla hayatı şekillendirmeye ve o hayatta putları devirip onların yerine Allah'ın egemenliğini kurmaya çalışıyordu. Öy-leyse namaz hayata hâkim olmalıdır.

İşte böylece kitaba sımsıkı sarılıp bunun gereği olarak da namazı ikâme edenlerin yâni muslihînin ecirlerini zâyi etmeyeceğiz diyor Rabbimiz. Demek ki bundan da anlıyoruz ki namaz ıslahmış ve namazı ikâme edenler ıslahçılarmış. İnsan kendisini ıslah etmekle beraber aynı zamanda muslıh da olması gerekmektedir. Yâni kendisi sâlih olmakla birlikte başkalarını ıslah etmesi de gerekmektedir. Yâni namazla Rabbinden aldığı mesajı çevresindeki Allah kullarına ulaştırması gerekmektedir.

Namaz Allah'la buluşmak demektir. Namaz Allah'la konuşmak, Allah'la sözleşmek demektir. Onun kelâmıyla, bizzat onunla sözleşmek demektir. O sözlere göre bir hayat yaşayacağına söz ver-mek demektir. Namazla özdeş bir hayat yaşamaya, namaza endeksli bir hayat yaşamaya, hayatı düzenleyecek bir namaz kılmaya sözleş-mek demektir. Hukuka etkili, eğitime etkili, ekonomiye etkili, kazanmaya-harcamaya ve tüm hayat birimlerine etkili bir namaz kılmaya ve bunun gereği olarak da namazda alınan mesajla hayatı düzenlemeye sözleşmek demektir.

Elbette böyle bir namaz kılabilmek için de kitaba sımsıkı sarılmak gerekmektedir. Kitabı bir an bile elimizden düşürmememiz, onunla oturup onunla kalkmamız, onu hayata tatbik etmemiz gerekmektedir. Biz kendimiz böyle sürekli onunla beraberliğimizi sürdürdüğümüz gibi, etrafımızdaki insanlara da onu ulaştırma çabası içinde olmamız gerekmektedir. Şereflilerin en

şereflisi olan Allah elçilerinin mesleğidir bu. Tüm Allah elçileri hayatları boyunca bunu yapmışlar. Kendileri Allah'ın kitabına sımsıkı sarılmışlar, onu kendilerinden kendilerini ondan ayırmamışlar, hayatlarını onunla düzenlemişler ve çevrelerindeki insanlara da sürekli onu duyurmuşlardır.
171.“Tur dağını, gölgelik gibi onların üzerlerine yükseltmiştik, onlar tepelerine düşeceğini sanmışlardı. Onlara: "Size verdiğimiz Kitaba sıkıca sarılın, içinde olanları düşünün ki sakınanlardan olasınız" demiştik.”

Rabbimiz bu bölümde İsrâil oğullarından aldığı ahdi ve bu ahdi onlardan alış şeklini anlatıyor. Biz onların üzerlerine dağı kaldırmıştık. Allah'ın sonsuz güç ve kudreti karşısında dağ da kim oluyormuş? Dağı kaldırmış onların başları üzerinde tıpkı yağmurdan korunmak isteyen kimsenin şemsiyeyi başının üzerinde kaldırdığı gibi. Anlıyoruz ki bu adamlar öyle kolay, kolay Allah'a söz vermeye yanaşmayan bir toplum. Allah böyle bir dağı üzerlerine kaldırarak zor altında kendilerinden mîsâk alıyordu. Kendilerine vereceği ahdin ve kendilerinden alacağı sözün ciddiyetini kendilerine göstermek için Rabbimiz böyle bir yol takip ediyor.

Dağı kaldırıyor onların üzerlerine ve onlar yattıkları yerden bakıyorlar acaba Allah bizimle dalga mı geçiyor diye. Ama onlar bu işin bir dalga geçme olmadığını, bilâkis neredeyse o dağın üzerlerine düşeceğini başlarına kapaklanacağını zannediyorlar, anlıyorlar. Yâni işin ciddiyetini kavrıyorlar.

Peki acaba böyle ciddi bir ortamda Allah'ın onlardan aldığı ahid neydi? Hangi konuda söz almıştı Rabbimiz onlardan?

Size verdiğimiz kitabı alın ve ona kuvvetlice tutunun. Kitaba sımsıkı sarılın. Kitaba bütün ciddiyetinizle, bütün gayretiniz ve himmetinizle sarılın. Kitaba böyle yarım elle değil, işin bir ucundan değil tümüyle sarılın, tüm hayatınızla sarılın. Gecenizle gündüzünüzle, işi-nizle aşınızla, kadınınızla erkeğinizle, çoluğunuzla çocuğunuzla her şeyinizle kitaba sarılın. Onda olanları zikredin. Kitabın içindekileri gündem edinin. Kitabı gündem maddesi olarak alın ve algılayın. Gündeminizi onunla belirleyin. Onu program yapın. Hayat programınızı ondan alın. Yaşadığınız hayatın temel ölçüsü yapın kitabı. Kitabı sadece mücerret sevap maksadıyla okunan bir kitap durumuna düşürmeyin. Onu anlamak ve onunla hayatınızı düzenlemek üzere onunla ilişki kurun. Kitapla böylece bir ilişki gerçekleştirin ki muttakilerden olasınız, takvaya ulaşasınız.

Evet sadece İsrâil oğullarına değildir bu hitap. Bize de verilmiştir kitap. Öyleyse biz de kitaba böylece sarılacağız. Demek ki biz de Allah'ın bize gönderdiği kitaba sımsıkı, kuvvetlice tutunmak zorundayız. Bunun birinci boyutunu budur. İkinci boyutu da kuvvetli mü'minler olarak kitaba tutunun demektir bunun mânâsı. Kavî mü'-minler olarak, kuvvetli mü'minler olarak

kitaba sarılın. Yâni iman kuvvetini, amel kuvvetini, ahlâk kuvvetini gündeme getirerek bu kitaba sarılın.

Çünkü imanla, amelle, ahlâkla desteklenmeyen bir tutuş kuvvetli bir tutuş değildir. Hayatta tatbik gerçeğiyle desteklenmeyen bir tutuş ciddi bir tutuş değildir. Hayatta tatbik edilmeyen, hayatta yaşanmayan bir kitap, kitap olarak korunma özelliğini kaybedecektir. Bireysel hayatla, aile hayatıyla, toplum hayatıyla, ekonomik hayatla, siyasal hayatla hukukla ve tüm hayat programlarıyla desteklenmeyen bir tutuş gerçek bir tutuş değildir.

Meselâ düşünün ki şu anda toplum olarak, müslümanlar olarak kitapla diyalog kursak, gece gündüz kitabın âyetlerini okuyup anlasak ama anladığımız bildiğimiz bu âyetleri bireysel hayatımızda, aile hayatımızda, hukuk hayatımızda, ekonomik hayatımızda, toplum hayatımızda uygulamıyorsak, bu âyetlerin istediği bir hayatı yaşamıyor ve hayatımızı onlarla düzenlemiyorsak o zaman biz ne o kitaba inanmış sayılırız ne de o kitaba kuvvetlice tutunmuş sayılırız.

Yâni inandığımız, okuduğumuz, anladığımız kitabın âyetleri hayatımızda görüntülenmiyorsa, hukukumuzda bu kitabın etkisi gö-rülmüyorsa, kılık-kıyafet konusunda bu kitap kendini hissettirmiyorsa, ekonomide etkili değilse, kılık-kıyafet bu kitabın âyetlerine göre şekillenmiyorsa, kazanmamız harcamamız bu kitabın istediği biçimde şe-killenmiyorsa, evimiz, eğitimimiz, amellerimiz bu kitaba göre şekillen-miyorsa, yâni ortada kitaba dayalı görünür bir hayat yoksa, bir görün-tü, bir eylem, bir amel bir aksiyon yoksa bu iman Allah'ın istediği bir kitap imanı olmadığı gibi bu tutuş da Allah'ın istediği bir tutuş değildir.

Çünkü Allah'ın istediği tutuş kuvvetle, iman kuvvetiyle, amel kuvvetiyle, uygulama kuvvetiyle bir tutuştur. İşte Rabbimiz bu âyetinde bizlerden kitabına böyle bir tutuş istemektedir.

Allah'ın kitabına işte böyle bir tutuşla tutunup onu zikir haline getirmek zorundayız. O zaman müttakılerden olma imkânını elde etmiş olacağız. Yâni o zaman kitapla yol bulma imkânını veya kitabın kendilerine fayda verdiği insanlardan olma imkânını elde etmiş, yâni buna hak kazanmış olacağız. Bu kitabı zikir demek onu sürekli hatırımızda tutmamız ve onunla hayatı düzenlememiz anlamına gelmektedir. Kitabın âyetlerinin hayatta gündeme gelmesi demektir. Evet zikir kişinin hem kendi kendine hatırlaması, kendi kendine gündem oluşturması, kitap üzerinde kafa yorması hem de onu başkalarına duyurmaya çalışarak başkalarının hayatında kitapla gündem oluşturma, başkalarının da onun üzerinde düşünmeleri sağlamasıdır.

İsrâil oğullarından aldığı bu mîsâkı anlattıktan sonra Rabbimiz bundan sonraki âyetinde insan oğullarından aldığı ilk mîsâkı günde-me getiriyor. Bakın şöyle buyuruyor:

172. " Rabbin, insanoğlunun sulbünden soyunu alıp devam ettirmiş, onlara: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim" demiş ve buna kendilerini şahit tutmuştu. Onlar da: "Evet şahidiz" demişlerdi. Bu, kıyâmet günü, "Bizim bundan haberimiz yoktu" dersiniz, diyedir"

Hani Adem oğullarından ve onların sırtlarından bütün zürriyetleri çıkarılıp kendi nefislerine şahit tutarak şöyle demiştik:

Ben sizin Rabbiniz değil miyim? diye sorulması ve onların da:

Belâ ya Rabbi! Biz şahit olduk dedikleri bir mîsâktı.

Hadislerde anlatıldığına göre, ruhlar âleminde Rabbimiz herkesi konuşturuyor. Efendimiz hadislerinde böyle bir mîsâktan söz ediyor. Bunun sembolik bir şey olduğunu, aslında böyle bir sözleşmenin olmadığını, ama Rabbimizin konuyu böyle bir diyalog halinde bize anlattığını söyleyenler olmuşsa da bu doğru değildir. Bunun nasıl gerçekleştirildiğini bilmesek de, künhünü anlayamamış olsak da iman ediyoruz ki bu hadise olmuştur. İşte Kur'an'ın da anlattığına göre Rabbimiz onları kendi nefislerine şahit tutarak, onlardan böyle bir ahid almıştır. Daha önce sizleri yaratmadan ya da cisimlerinizi yaratmadan önce sizden mîsâk almıştık. O mîsâkı hatırlayın diyor Rabbimiz. Rabbinize verdiğiniz sözlerinizi hatırlayın da hayatınızı bu mîsâka göre ayarlayın diyor.

Hatırlayın hele bir. Gündeme getirin. Hayatınızı bununla düzenlemek üzere bu mîsâkı gündeminize alın. Hayatımızda çok lüzumsuz şeyleri gündeme alıp onlar üzerinde kafa yoracağımıza Rabbimizin bu âyetlerini gündeme almak ve onlar üzerinde düşünmek zorundayız. Bizim hayatımız için, bizim geleceğimiz için ne kadar büyük bir olay, ne kadar azîm bir konu değil mi?

Bir dönem Rabbimiz bizi bize şahit tutarak, bizi nefislerimize şahit tutarak ***"Ben sizin Rabbiniz değil miyim"*** demişti. Sizi yaratan, sizi yoktan var eden, sizi doyurup besleyen, size sizin sahip olduğunuz her şeyi veren, sizi koruyup gözeten, sizin üzerinize yegâne hâkimiyet egemenlik sahibi olan, sizin hayat programınızı belirleyen, sizin nerede, nasıl hareket edeceğinizi, nasıl bir hayat yaşayacağınızı, hayatınızda nasıl bir hukuk, nasıl bir ekonomi uygulayacağınızı, nasıl giyineceğinizi, neyi nasıl düzenleyeceğinizi belirleyen ben değil miyim? Sizin boyunlarınızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, sizin adınıza kulluk maddesi alan ben değil miyim? Yalnız kendisine itaat edeceğiniz yalnız kendisini dinleyeceğiniz yalnız kendi yasalarını uygulayacağınız Rabbiniz ben değil miyim? buyurmuştu da bizler de kendi kendimizin şahitleri olarak:

“Belâ ya Rabbi! Sen bizim Rabbimizsin, biz buna şahit olduk”

Bizim hayat programımızı, bizim yaşam biçimimizi belirleyen, bizim hayatımıza kulluk maddesi alan, boyunlarımızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, seçimini seçim kabul edeceğimiz, çektiği yere gideceğimiz, yasalarını uygulayacağımız Rabbimiz sensin ya Rabbi. Bizler senden başkalarını Rab tanımayacağız, senden başkalarının hayat programlarını uygulayıp onlara kulluk etmeyeceğiz, senden başkalarının hatırına hareket etmeyeceğiz diyerek ona bu konuda söz vermiştik.

Öyleyse hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki bizler tüm hayatımızda Rabbimize verdiğimiz bu ahid üzere yaşarsak o zaman bizler bu ahidlerimize sadık kalmışız demektir. Hayatımızın tümünde yalnız Onu Rab kabul edip, yalnız onun yasalarını uygulayıp, sadece Ona kulluk edip sadece Onun istediği biçimde yaşarsak sözümüze sadık kalmış olacağız demektir. Aksi takdirde bunun dışında bir hayat yaşarsak, Allah’tan başkalarını Rab bilir, Allah’tan başkalarının yasalarını uygular, Allah’tan başkalarının çektiği yere gider ya da kendi hevâ ve heveslerimizin istediği bir hayatı yaşamaya kalkışırsak o zaman da bu ahidlerimizi bozmuş ve yoldan çıkmış oluruz Allah korusun.

Eğer bir kimse Allah’a verdiği bu söze riâyet etmiyorsa bu adamın insanlara verdiği sözlerine riâyeti de düşünülemez. Rabbiyle ahdine sadık davranmayan bir kimseden insanlara karşı sadâkat beklenebilir mi? Şair Sadi Şirazi öyle der. Namaz kılmayan birisine sakın borç para vermeyin. Çünkü namazı terk ederek Rabbine karşı borcunu düşünmeyen bir adamın sizin borcunuza sadâkatini düşünmeniz aptallıktır.

Peki hani bunu hatırlayan var mı içimizde? Bunu hatırlamamak, böyle bir olayın olmadığı anlamına gelmez. Çünkü meselâ şu anda bizler çocukluğumuzda yaptığımız pek çok şeyleri de hatırlaya-mıyoruz ama onları hatırlamayışımız, onları yapmadığımız anlamına gelmediği gibi âkıl bâliğ olduğumuz dönemden itibaren yaptıklarımız-dan sorumlu olmadığımız anlamına da gelmemektedir. Bizler o dönemlerde yaptıklarımızı hatırlamasak da anamız babamız tarafından işte sen şöyle yapardın böyle yapardın gibi bizim hakkımızdaki sözlerinden beyan ve şehadetlerinden bunu anlıyoruz. İşte aynen bunun gibi biz Rabbimizle gerçekleştirdiğimiz bu ahdi hatırlamıyor olsak da Rabbimizin haber vermesinden bunu anlıyoruz.

Veya fıtrattan, fıtratımızdan anlıyoruz bunu. İnsan olarak bizim fıtratımız ortaya koyuyor ki Rabbimizle aramızda böyle bir sözleşme gerçekleşmiştir. Nasıl? Meselâ bakın darda kaldığımız zaman, zorda kaldığımız zaman çok ciddi bir tehlike anında ister mü'min olsun ister kâfir herkes Allah’a yalvarmaktadır.

Bundan anlıyoruz ki tüm insanlarda fıtrat tevhiddir, öz cevher tevhiddir, şirk ise sonradan ona arız olmuş bir kabuktur. İşte böyle çok ciddi bir tehlike anında insan fıtratı açığa çıkmaktadır. Fıtratın üzerini örtmüş olan kabuk o anda dökülüveriyor ve insanın fıtratı açığa çıkıveriyor. Evet fıtratımız da ispat ediyor ki biz Rabbimizle böyle bir sözleşme gerçekleştirmişiz. Zaten Allah bize kitap göndermekle, kitabından bundan söz etmekle bizden ahid almaktadır.

Peki neden böyle yapıyordu Rabbimiz?
Kıyâmet günü ya Rabbi biz bundan gafildik, böyle bir şeyden haberimiz yoktu, senden de, senin Rabliğinden da, hayat programı belirlediğinden de, din gönderdiğinden de, yarın bizi tüm yaptıklarımızdan sorumlu tutacağından da haberimiz yoktu diyerek bir mâzeret ileri sürmemeniz için, böyle bir itiraz hakkınız kalmasın diye bunu yaptık diyor Rabbimiz. Senin bizim Rabbimiz olduğunu bilmiyorduk, onun içindir ki biz kendimize yasa belirleyen başka Rabler bulmuştuk. Senin hayat programı belirleyici olduğunu bilmediğimiz için, içimizden birilerinin yasalarını uygulamaya çalıştık. Hayatımızı onlara göre düzenledik, onların istediği gibi giyinip kuşandık, onların istediği gibi hukuk yaptık, onların istediği gibi bir hayat yaşadık, kulluğu sadece sana yapacağımız yerde onlara yaptık diye yarın bir mazeretle benim huzuruma gelmeyesiniz diye biz bunu yaptık diyor Allah. Ya da sizler yarın şöyle demeyesiniz diye:

173. "Veya" Daha önce babalarımız Allah'a ortak koşmuşlardı, biz de onlardan sonra gelen bir soyuz, bizi, boşa çalışanların yaptıklarından ötürü yok eder misin? " dersiniz, diyedir."

Yahut da bizim atalarımız şirk koşmuştur. Bizler de onlardan sonra gelen nesiller idik. Onlardan sonra geldiğimiz için onların dinlerini din zannetmişiz, onların yollarını yol zannetmişiz, onların hayat anlayışlarını biz de benimsemiş ve böylece hata etmişiz, yanlışa düş-müşüz. Onları doğru yolda zannedip onların peşinden giderek sapmış ve sapıtmışız diyerek yarın Rabbiniz huzurunda bir mâzeret ileri sürmeyesiniz diye bunu yaptık diyor Allah.

Evet ya Rabbi! Bizler atalarımızdan sonra gelen nesillerdik. Onların hayatlarını kabullendik. Onların hayatlarını, onların yollarını ve dinlerini hiçbir zaman sorgulama gereği duymadık. Çünkü onlar bizim büyüklerimizdi. Onlar elbette her şeyin en güzelini, her şeyin en doğrusunu biliyorlardı ve hiçbir zaman onlara ve onların düşüncelerine karşı gelecek gücümüz de yoktu. Çünkü onlar bizim için kutsadığımız kutsal varlıklardı. Ne yapalım onların yoluna tâbi olmuştuk demeyesiniz diye bunu yaptık diyor Rabbimiz.

Evet demek ki bu mantık yanlıştır. Atalara teslimiyet kesinlikle onların doğruluğuna ve yanılmazlığına itimat mantığı yanlıştır. Aksine geçmişin kitap ve sünnet doğrultusunda sorgulanması gerekmektedir. Ve unutmayalım ki

geçmişteki yanlışların tekrarlanması onların üzerine bir yanlışın daha konulması demektir ki bu yanlışın daha da pekiştirilmesi ve ondan dönüşün artık zorlaşması demektir. Ancak geçmişi sorgulayalım derken kimilerinin iddia ettiği gibi geçmiştekilerin anlayışı kesinlikle bizi bağlamaz, onların yaptıklarının tamamı yanlıştır, onların tümünü silmemiz gerekir, demek istediğimiz anlaşılmasın. İnanıyorum ki geçmiştekilerin yaptıklarının pek çoğu doğrudur. Ama insan olmaları hasebiyle bu doğrularının yanın da yanlışları da vardır ve ola-caktır.

Öyleyse elimizdeki kitap ve sünnetle bunlar yargılanmalı ve doğruları alınıp baş tacı yapılırken yanlışları da doğruymuş gibi tekrar edilmemelidir. Ama en çok bozulduğum konu da insan olmaları hasebiyle yaptıkları yanlışlardan ötürü de selefimize sövmeye kalkışılmamalıdır. Bugün bizim hata yaptığımız gibi insan olmaları sebebiyle on-lar da hata yapabilmişlerdir, bunu göz ardı etmemeliyiz. En güzeli ha-tada ısrar etmemek ve hata olduğunu anladığı andan itibaren ondan dönüp vaz geçebilmektir.

Evet yarın böyle bir mâzerette bulunmamanız için ve yine Rabbiniz huzurunda mâzeretler ileri sürerek şöyle demeyesiniz diye:

Ya Rabbi bâtılların, bâtıl ehlinin, bâtılcıların yaptıklarından ötürü bizi de helâk eder misin? Bizi saptıran bizden önceki babalarımız yüzünden, onların bize bıraktıkları bozuk mirası yaşamamızdan ötürü bizi de helâk eder misin? diyerek kendinizi temize çıkarma gayreti içine girmemeniz için bunu yaptık diyor. Elbette helâk eder Rabbimiz. Eğer ataları sapıklık içinde diye kendileri de onların yollarını sorgulamadan onlara tâbi olup aynı sapıklıkları yaşamaya kalkışırlarsa, elbette bu yüzden onları da helâk edecektir Allah. Onları da onların sapıklıklarını bilgisizce taklid edenleri de helâk edecektir.

Bakıyoruz bugün de bu fıtratın açığa çıktığını görüyoruz. Yâni kör bir taklidin peşine takılıp, dinlerinin aslını araştırma gereği duymadan atalarından intikal edenin doğruluğuna güvenerek onların iz-lerini takip eden insanların çoğunlukta olduğunu görüyoruz. Ya da uy-dum cemaate diyerek çoğunluğun yaptıklarının doğruluğuna itikad eden ve hiç düşünmeden onların peşine takılan insanlar görüyoruz.

Onların ne amel edecek kitapları var, ne kitaptan haberleri var, ne dayandıkları bir delilleri vardır. Onlar sadece cahil babalarının yoluna tâbi oluyorlar. Diyorlar ki biz atalarımızı bir sebil üzere bir yol üzere, bir mezhep üzere, bir tarz üzere bir hayat programı üzere bulduk biz de onların izleri üzerinde gitmekteyiz. Atalar dini. Atalar yolu. Bunların işi gücü kör taklittir. Dinin temel kaynakları olan kitap ve sün-neti tanıma ve amellerini onlara dayandırma zahmetinden kaçan bu taklitçiler, atalarının sünnetine tâbi olarak kolay yoldan doğru yolu bu-labileceklerini zanneden zavallılardır. Ataları da

aynı şekilde davrandıkları, yâni melekleri mâbud edinip onlara tapındıkları için bunlar da aynı naneyi yiyerek doğru yolda olduklarını iddia etmeye çalışıyorlar.

Halbuki Rabbimiz bizden bunu istemiyor. Rabbimiz bizden dinimizin temel kaynakları olan kitap ve sünnetle tanışmamızı ve dinimizi yolumuzu onlara dayandırmamızı istemektedir. Bizden önceki-lerden bize intikal edenleri bu iki kaynakla yargılamamızı ve doğru-larını alıp yanlışlarını atmamızı istemektedir.

Bizim kendilerini örnek alacağımız seleflerimizden birisi bakın bu konuda gerçekten bize örnek olacak çok hoş bir söz söyler. Seleflerimizden İmam Mâlik Rasulullah efendimizin mübârek kabrinin başında der ki: İşte şurada yatan zat var ya bu zatın dışındaki insanlardan her ne sadır olmuşsa bunlar alınır da atılır da. Kabul da edilir, red de edilir. Ama sözleri reddelimeyecek bir tek zat var oda işte burada yatandır der. Ne hoş bir söz değil mi? İşte kitap ve sünnet bilgisine sahip gerçekten örnek alınacak bir insanın sözü.

Öyleyse hiç bir zaman birileri Allah adına, din adına bir şeyler söyledi diye, hem de bu sözünün doğruluğunu ispat sadedinde Allah adına yemin de etti diye her söyleyenin sözünü din kabul etmeyeceğiz. Bunu bu zat söylediğine göre öyleyse vardır bir hikmeti diyerek alıp kabul etmeyeceğiz. Olur olmaz kitaplardan meselâ takvim yapraklarından din öğrenmeye kalkışmayacağız. Dinimizi menkıbelerden, menkıbe kitaplarından almaya kalkışmayacağız. İnsanlara hiç bir sorumluluk yüklemeyen sadece hoş hikâyelerle, filanların falanların sergüzeşti hayatlarıyla imanımızı itikadımızı oluşturmaya kalkışmayacağız. Çünkü bu tür şeylerle uğraşan insanların imanları, itikatları bunlarla oluşmaya başlayıveriyor. Dinimizi, itikadımızı dininin temel kaynaklarıyla oluşturmaya çalışacağız.

Ve yarın; ya Rabbi bu bâtıl ehlinin yaptıklarından ötürü bizi de helâk eder misin diyenlerden olmayalım. Zaten böyle diyerek mâzeretler sürmeyesiniz diye Rabbimiz bunları anlatmaktadır. Ben babamın yolunu izledim, ben hocamın yolunu izledim ne yapayım hakkı bulamadım suç onlarındır, demeye hakkımız olmayacaktır.

174. "Belki doğru yola dönerler diye âyetleri böyle uzun uzadıya açıklıyoruz".

Evet işte böylece âyetlerimizi tafsil ettik. Fâsılalı, fâsılalı, ya da tafsilatlı bir biçimde âyetlerimizi ortaya koyduk ki belki dönerler. Tüm âyetlerimizi ortaya koyduk. İşitsel dediğimiz kitabın âyetleri, görsel dediğimiz kâinat âyetleri, fıtrat âyetleri, içimizde ki dışımızdaki âyetleri Rabbimiz böylece ortaya koyuyor ki belki insanlar gerçeği anlarlar da kendisine kulluğa dönerler diye. Belki kitabın kendilerinden istediği hayatı yaşamaya yönelirler diye. Belki yegâne Rab ve İlahları olarak Allah'ı tanırlar da onun dediğine dönerler diye.

Evet görüyoruz ki Rabbimiz kullarından böyle bir ahid alıyor. İnsanlar henüz yaratılmadan önce Rabbimiz kendilerinden böyle bir söz alıyor. Ama şurasını da hiç bir zaman göz ardı edemeyiz ki Rab-bimiz insanları sadece bu mîsâkla yargılamıyor, sadece bu sözle so-rumlu tutmuyor. İnsanlardan ezelde böyle bir söz almakla birlikte da-ha sonra her bir dönemde onlara bu mîsâklarını bu ahidlerini hatırlatacak kitaplar ve peygamberler gönderiyor. İşte bakın bu mîsâktan çok sonra Rabbimizin bize gönderdiği bu kitapta bundan söz etmesi bir hatırlatmadır. Onun içindir ki bu kitabın bir adı da zikirdir, zikradır. Kitabın gelişi de, peygamberlerin gelişi de, kâinattaki âyetlerin sunuluşu da bizim için bu mîsâkı anlatan hatırlatan birer uyarıdan, birer hatırlatmadan başka bir şey değildir. Nitekim yine Kur'an'da Rab-bimiz:

"***Biz hiç bir topluma peygamber göndermeden o topluma azap etmeyiz,*** (o toplumu muaheze etmeyiz)***"***

(İsrâ 15)

Buyurmaktadır. Demek ki her topluma Rabbimiz elçilerini gönderip onları uyarmıştır.

175. "Ey Muhammed! Onlara, şeytanın peşine taktığı ve kendisine verdiğimiz âyetlerden sıyrılarak azgınlardan olan kişinin olayını anlat."

Rabbimiz Allah'ın âyetleri kendisine verilmiş, Allah'ın âyetlerine ulaşmış, âyet bilgisine, kitap bilgisine ulaşmış bir insan tipini anlatıyor. Kendisine âyetlerimiz ulaşmış bir kimsenin haberini de anlat peygamberim. Onun haberini de oku, onun durumunu da anlat insanlara. Bu oku emri Rasûlullah'a vahyen gelen Kur'an'ın peygamber ta-rafından tebliğini emreden bir ifadedir. Rasûlullah'a emredilen bu husun aynı zamanda onun şahsında bizim için de bir emirdir. Öyleyse peygamber tarafından bize nakledilen bu kitabın âyetlerini biz de hem kendimize hem de çevremize okumakla, duyurmakla mükellefiz. Hele hele şu anda haber peşinde koşan, haber meraklılarına daha çok du-yurmak zorundayız.

Evet bir adam ki Allah'ın âyetleri kendisine ulaşmış, âyetlerle ilgi kurmuş, anlamış ama ne yazık ki bu insan bildiği, tanıdığı o Allah âyetlerinden sıyrılmış. Bu adam âyetlere sahipti. Allah'ın afaki ve enfüsi âyetlerini çok iyi biliyordu. Ama ne yazık ki bu adam bildiği âyetleri terk etti, âyetlerden sıyrılıp çıktı da şeytana tâbi oldu. Şeytan da onu peşine taktı ve o kimse sonunda azgınlardan oluverdi. Demek ki burada çok önemli bir haber var.

Çünkü ***"Nebe"*** çok büyük bir haber demektir. Rabbimizin bu konuyu anlatmak için seçtiği bu kelimenin yapısından da anlıyoruz ki demek ki bu konu sürekli hafızalarımızda canlı tutmamız gereken, ciddi ciddi kulak vermemiz ve sürekli kendisiyle meşgul olmamız gereken bir haberdir. Kendimiz bu haberi okuyacağız, bu haberden haberdar olacağız ve sürekli çevremizi bu haberden

haberdar edeceğiz. Karımıza, kızımıza, eşimize dostumuza bu haberi götürecek ve onların gündemlerini de bu haberle oluşturmaya çalışacağız. Çünkü bizim her anımızı ilgilendiren bu büyük haber yanında gazete haberlerinin, kanalizasyon haberlerinin hiç bir önemi yoktur.

Eğer biz, bize düşmanlığa soyunmuş bu şeytan vahiylerinin haberlerine zaman ayıracak olursak bilelim ki Rabbimizin bu haberlerini tanımaya zamanımız da kalmayacaktır gücümüzde. Halbuki direk bizim imanlarımızla, bizim cennetimizle, bizim dünya ve ukba saadetimizle ilgili olan bu haberleri öğrenmeden başka haberlerin peşinde koşmak caiz de değildir.

Bir adam ki Allah'ın âyetleri kendisine ulaşmış, âyet bilgisini elde etmiş, kitabı tanımış, sünneti tanımış ama o âyetlerin içinden sıyrılıp çıkmış. Bu kimse için Bel'am denilmiş. Bel'am bin Baura Hz. Mûsâ (a.s) ümmetinden, İsrâil oğullarından âlim bir kimseydi. Kitap bilgisine, Tevrat bilgisine sahip bir kimse olmasına rağmen kendisini düzene angaje ettiği için, sırtını düzene dayadığı için düzenin keyfine göre ya da kendi hevâ ve heveslerine göre, dünyevî menfaatlerine göre Allah âyetlerini istediği gibi, ya da düzenin istediği gibi yorumlama ve âyetlerin içinden sıyrılıp çıkma cinnetine kapılmış bir adam.

Kimileri de burada anlatılan kişinin Ümeyyetübnü Ebi Salt olduğunu söylemişler. Bu adam da Rasulullah döneminde yaşamış bir adamdı. Bu adam da Rasûlullah'ı tanıyordu, bekliyordu, hattâ peygamberimizin özellikleri konusunda şiirler yazarak nerede kaldı? Beklenen Nebî geç kaldı diyerek onun özlemini terennüm ediyordu. Nihâyet Allah'ın Resûlü Mekke'de Kureyş içinden zuhur edince de Ra-sulullah hakkındaki tüm bu bilgilerinden sıyrılarak gurura, kibre kapılarak ona imandan vaz geçiverdi. Hattâ bu kimse hakkında Rasulul-lah efendimizin: ***"Şiiri iman eden ama kendisi iman etmeyen adam"*** diye söz ettiğini biliyoruz.

Bakın dikkat ediyorsanız âyet-i kerîmede ***"Seleha, inse-leha"*** kelimesi kullanılmış. Seleha kelimesi aslında derinin vücuttan yüzülmesi sıyrılıp çıkarılması anlamına gelmektedir. Bu mânâ içinde düşündüğümüz zaman adam böyle bildiği Allah âyetlerinden top ye-kün sıyrılıp çıkıyor. Tıpkı derisi yüzülen beden gibi. Derisi yüzülmüş, kendisini dış etkenlerden koruyacak deri desteğini kaybetmiş bir vücut gibi Allah âyetlerinden sıyrılıp çıkmış.

Öyle değil mi? Derisi yüzülmüş bir vücut dış etkenlere karşı kendisini koruyabilme özelliğini kaybetmiş demektir. İşte tıpkı böyle bir vücut gibi kendisini tehdit eden tüm tehlikelere karşı, tüm şerlere karşı kendisini koruyacak âyetlerin desteğini kaybetmiştir. Kendisini azaptan, ateşten ve cehennemden koruyacak olan âyetlerin içinden sıyrılıp çıkmış, âyetlerin korumasını kaybetmiştir.

Tabii adam böyle yapınca da, bildiği tanıdığı Allah âyetlerinden soyutlanınca da, hayatını Allah âyetleriyle düzenlemekten vazgeçip âyetlerden habersiz bir hayat yaşamaya yönelince, Allah yasalarını bir kenara bırakıp kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir program izlemeye başlayınca da şeytan onu ayartıp peşine takıverdi ve azgınlardan oluverdi. Elbette böyle bir adamın başka yapabileceği bir şey yoktu. Hani bir söz vardır; şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır diye. Birileri bunu hadis diye kendi sistematiklerinde kullanmaya çalışsalar da hadis değil sadece bir söz, ama şöyle anlarsak yerinde bir sözdür her halde: Yâni şeyh olarak, mürşid olarak, kılavuz olarak Allah'ın ki-tabıyla tanışamamış birisinin şeytana tâbi olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktur.

Bakın Rabbimiz kitabının başka bir yerinde bunu şöyle anlatır:
"Rahmân olan Allah'ı anmayı görmezlikten gelene, ya-nından ayrılmayacak bir şeytanı arkadaş veririz."
(Zuhruf 36)

Kim Rahmânın zikrinden yüz çevirir, Rahmânın zikrine karşı kör davranırsa. Kim Rahmânın zikrine karşı körlük ederse. Rahmânın zikri Kur'an demektir, Rahmânın zikri Rahmânın hayatın her bir kademesinde bizden istediği kulluk demektir. Evet kim Rahmânın hayatın her bir kademesinde kendisinden istediği kulluğa karşı kör ve ilgisiz davranırsa vahye karşı Kur'an'a karşı körlük ederse. "Âşa" Esasen gözde meydana gelen bir çeşit zayıflık ve hastalık demektir. Bir çeşit görme bozukluğu demektir. Kim ki Rahmânın zikri olan kitabını görmezlikten gelir, gözünü ona karşı kör yapar ve kitaptan habersiz bir hayat yaşamaya kalkışırsa, Kur'an'a göz yumar Kur'an'ı göz ardı ederse.

Ya da kitaba karşı gözünü bozar, bakışını bozarsa. Biz kim bu kitabı anlamak kim! Biz nerede bu kitabı anlamak nerede? Bu kitabı ancak büyük zatlar anlar! Onu anlamak şöyle dursun onu elimize almaya bile lâyık değiliz! diyerek kim ki kitaba karşı bakışını bozarsa biz de ona bitişik, ona yapışık, onun yanından hiç bir zaman ayrılmayan bir şeytanı arkadaş yaparız diyor Rabbimiz.

Ona bir şeytanı mûsâllat kılarız ki o ondan asla ayrılmaz. Bu şeytan onun ayrılmaz arkadaşı oluverir. Hem de böyle ***"Nukay-yız"*** yaparız. Yâni ona bitişik, ona yapışık olarak o şeytanı onun üzerine kabuk bağlatırız. Âdeta şeytan bir kabuk gibi onu çepeçevre sarıverir. Hani tohumlar, yavrular kendilerini çepeçevre saran kabuğu yırtarak, bu esaretten kurtularak dünyaya gelirler ya işte bu adamlar da böyle kendilerini şeytana esir ediyorlar, onun esiri olarak sıkıntılı bir hayata razı oluyorlar sonunda. Yâni şeytan onların etraflarını sararak onları esir ediyor, onlar üzerinde sulta kuruyor, onları hâkimiyetleri altına alıyor.

Allah'la beraber olmayan, Rahmânın zikrinden i'raz eden, vah-ye karşı kör davranan, vahiyle hareket etmeyen kişinin sonucu budur işte. Yâni

Kur'an'ın, vahyin alternatifi budur. Rahmânın vahyiyle beraber olmayan kişi elbette şeytanın esiri olacaktır. Çünkü o kişi Allah'la beraber olmamayı istemiştir. Allah'ın âyetleriyle beraber olmak istememiştir. Rahmânın zikrinden yüz çevirmiştir. Rahmânın rahmetinin gereği kendisi için açtığı rahmet kapısını örtmüş, vahyi örtmüş, güneşe karşı körlük etmiş kişidir. Basîreti kapanmış artık böylece Kur'an'-dan uzaklaşan bir kişinin şeytana yaklaşması da kaçınılmaz olacaktır.

Kur'an'ı tanımayan Kur'an'la beraber olmayan bir adam ne yapar da başka? Hayatında amel edecek kitabı olmayan bir adam ne yapar? Ya bizzat şeytanın ya da yeryüzündeki iki ayakları şeytanların kulu kölesi olur. Nisa sûresinde bu husus şöyle anlatılır:

"Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, Peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir dönüş yeridir!"

(Nisâ 115)

Yine bakın Sâf sûresinde:

"Onlar yoldan sapınca, Allah da onların kalplerini saptırmıştı. Allah, yoldan çıkan milleti doğru yola eriştir-mez."

(Sâf 5)

Fussilet sûresinde de bu saptıranların sadece şeytanlar olmadığını, iki ayaklı şeytanların da insanlara mûsâllat kılınıp onları hak yoldan saptırdıkları anlatılır.

(Fussilet 25)

Evet Allah âyetlerini bildiği halde onlarla ilgilenmeyip onlardan sıyrılıp, onlardan habersiz bir hayat yaşamaya çalışan bu adam üzerinde şeytan hâkimiyet kurdu. Boşlukta yakaladığı bu adamın boğazına bir ip takıp onu gemledi. Boynundaki kulluk ipinin ucunu Allah'a vermeyen kişi elbette onu birilerine vermek zorunda kalacaktı. Allah'a kulluktan kaçan kişi elbette birilerinin kucağına düşecekti. Allah vahyine teslim olup hayatını onlarla düzenlemeye yanaşmayan kişi elbette birilerinin âyetlerine teslim olmak zorunda kalacaktı. Evet Allah'tan kaçan kişi mutlaka ya cin şeytanlarının ya da insan şeytanlarının ağına düşmek zorunda kalacaktır. İşte Allah âyetlerinden sıyrılan, Allah âyetlerinin desteğini kaybeden bu adam sonunda ipinin ucunu şeytanlara kaptırarak, azgınlaşarak onların gideceği yere doğru, ateşe doğru, cehenneme doğru hızla ilerlemeye başladı. Allah diyor ki:

176. "Dileseydik, onu âyetlerimizle üstün kılardık; fakat o, dünyaya meyletti ve hevesine uydu. Durumu, üstüne varsan da, kendi haline bıraksan da, dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir. İşte âyetlerimizi yalan sayan

kimselerin hali böyledir. Sen onlara bu kıssayı anlat, belki üzerinde düşünürler."

Biz dilemiş olsaydık, o kişi kendisi adına bunu dilemiş ve tercih etmiş olsaydı, adam gibi ilgi kurduğu, tanıdığı âyetlerle yükselmeyi düşünseydi biz hem bu dünyada hem öbür tarafta onun derecelerini ve şanını şerefini yüceltirdik. Eğer o Allah âyetlerine yapışıp, hayatını onlarla düzenleseydi biz de onu onlarla yüceltirdik.

Demek âyetin ifadesinden anlıyoruz ki; bu kitabın âyetleri yükselme sebebidir, rif'at sebebidir. Yeryüzünde insanlara yükseklik kazandıran, insanları yücelten, insanlara incelik ve yücelik kazandıran Allah'ın kitabıdır. Allah'ın kitabını tanıyan en yücedir, Allah'ın kitabından haberdar olan en şereflidir. Allah'ın Resûlü de bu hususta şöyle buyurur:

" Oku ve yüksel! Oku ve yücel!"

Evet kitabı okuyan, kitabı tanıyan, kitapla hareket eden, kitap-la hayatını düzenlemeye çalışan kişi yeryüzünün en üstünü, en şereflisi ve en izzetlisidir. Evet işte bu adam da dileseydi, isteseydi, bildiği, tanıdığı kitabın âyetleriyle yücelecekti, şeref kazanacaktı ama ne yazık ki bu adam:

Lâkin o arza çakılıp kalmayı, yere çakılıp kalmayı, arzla bütünleşmeyi, toprakla öpüşüp yerlerde sürünmeyi, izzetini, şerefini, değerini ayaklar altına düşürmeyi tercih etti. Kendini yere atmayı tercih etti. Hem dünyada hem de ukba'da şeref ve haysiyetini ayaklar altına düşürmeyi yeğledi. Çünkü onun tüm derdi, tüm arzusu, tüm hemmi ve kıblesi dünya idi. Tüm plan ve programı dünya ve dünyalık üzerine kurulmuştu. Dünya malına mülküne tamah ederek dinini, dünyasına fedâ ediverdi. Dünyası adına dinini satıverdi. Allah âyetleriyle yücelmeyi terk etti de dünyaya çakılı kalıverdi. Dünyaya kazık çakma sevdasına kapıldı da Allah âyetlerinin kendisinden istediği kulluktan vazgeçiverdi. Elbette gözünde dünya kıble olmuş bir adamın Allah dinine de, Allah âyetlerine de ayıracak zamanı kalmayacaktı. Evet dünyayı kıble edindi de ona ulaşabilmek için dinini de, izzetini de şerefini de satıverdi.

Hevâsına tâbi oldu. Hevâ ve heveslerini putlaştırdı. Allah'ın âyetlerinin içinden sıyrılıp çıktığı için, Allah'ın âyetlerinin korumasından mahrum kaldığı için, sap gibi ortada ve boşlukta kaldığı için, hayatını düzenleyecek Allah âyetleri güdümlü vahiy kaynaklı bir programı kalmadığı için elbette artık onun yapabileceği başka bir şey yoktur. Artık böyle bir adam Şeytanların maskarası olmaktan, hevâsına takılmaktan kurtulamayacaktır. Alçak dünyanın, alçak makamlarını elde edeceğim diye, filanlar bana biraz makam verecekler diye, zengin olacağım diye, şöhrete ulaşacağım diye, toprakla bütünleşeceğim di-ye, evim, apartmanım, arsam, dükkanım tezgahım olacak diye bir ö-mür boyu çırpınıp duracaktır artık. Arzusu, hevesi, hevâsı, keyfi kendisine neyi

fısıldamışsa, nefsi neyi istemişse onların peşinde kendi kendisini helâk edecek bir hayatın içinde yuvarlanıp gidecektir artık cehenneme kadar. Allah diyor ki:

İşte böylelerinin meseli, misali köpek misali gibidir. Bunlar tıp-kı köpek gibidirler. Üzerine gitsen de üstüne varsan da, kendi haline bıraksan da, dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir. İşte âyetlerimizi yalan sayan kimselerin hali böyledir. Sen onlara bu kıssayı anlat, belki üzerinde düşünürler.

Evet bunlar köpek tabiatlı insanlardır. Burada Rabbimizin bu tip insanları köpeğe benzetmesini bir kaç vecihte anlamaya çalışıyoruz:

1: Bildiğimiz gibi köpek hiç bir zaman doyuma ulaşamayan, bir türlü doyma bilmeyen, sürekli ciğeri açlıkla yanan bir hayvandır. Doyumsuzluğu simgeleyen bir hayvan tipidir köpek. Şehvetine ve boğazına düşkünlüğü yüzünden başına gelmedik kalmaz köpeğin. Bu doyumsuzluğundan ötürü onun üzerine bir taş atsanız bile acaba yiyecek bir şey mi atıldı diye onun peşinde koşturur.

“Yel hes” diyor Rabbimiz. Yâni böyle nasıl desem, zirve noktasında zilletin ve sıfırı tüketmenin ifadesi. Üzerine varsan da so-lur, serbest bıraksan da. Üzerine gidilip zor durumda bırakıldıklarında da solurlar, kendilerine her hangi bir baskı yapılmayıp serbest bırakıldıkları zaman da solurlar. Yâni o kadar hoş anlatıyor ki Rabbimiz, zamanımızda Allah’ın âyetlerini bilen, kitabın âyetlerini tanıyan, dinden diyanetten haberdar olan kimi prof, kimi doktor, kimi doçent, kimi müdür ve amirler görüyoruz ki bugün tıpkı burada anlatılan köpek gibi din adına türlü türlü naneler yemektedirler. Allah’ın lütfu keremiyle kitap ve sünnet bilgisine ulaştıkları halde kitabın âyetlerinden sıyrılarak köpekliğe özenmektedirler. Üzerlerine varsan da solurlar, varmasan da solurlar. Üzerlerine gidilip baskı yapılsa da pes ifadesi gösterirler, kendi kendilerine iken de.

Yâni zorlanmadıkları zaman da aynı tavrı sergilerler. Yâni mecbur değillerken bile teslimiyet izhâr edip el kaldırırlar. Hani bir soruşturma, bir sıkıştırma söz konusu olduğu zaman neyse de hiç bir baskıya maruz değillerken bile yine düzen adına, yine güçlüler adına dini yamultmadan yana, dini zâlimler lehine bozmadan yana bir tavır sergiliyorlar. Dinlerini, dünyaları adına satmış, üç kuruşluk dünya menfaati için dinlerini dünyaları haline getirmiş, dinlerini dünyalarına yama yapmış, dünyalık bir kısım makamlar adına Allah âyetlerinden uzaklaşmış, konumlarımız sarsılacak endişesiyle Allah âyetlerini her yerde gündeme getirmekten korkan, bu korkularından ötürü gündeme getirmedikleri âyetlerden kopmuş, uzaklaşmış, Allah âyetlerini kendileri için işlemez hale getirmiş bu insan tiplerinin böylece köpekleştiklerine şahit oluyoruz bugün.

Ne atarsan kendilerine onu yiyecek bir şey zannederler. Daima kendi çıkarlarını düşünürler. Herhangi bir kapıdan kendilerine bir şeyler geldi mi belki ileride bunun devamı gelecektir diye o kapıya sadık kalmaya özen gösterirler. Başka bir kapıdan biraz fazlası geldiği zaman önceki kapıyı unutup bu defa da oraya sadık kalırlar. İşte Allah kapısını unutmuş, Allah âyetlerinden uzaklaşmış başka kapılarda kemik arayan materyalist insan tipleri. Hangi kapıdan ne atılacak diye o kapılar hatırına dini gündeme getirmeyerek ya da o kapıların istediği biçimde Allah'ın âyetlerini yorumlayarak bekleşip dururlar. Devletten bir makam koparabilme hatırına Allah'ın dinini eğip bükerler. Zâlim iktidarların bozuk düzen düşüncelerine, İslâm dışı hayat-larına Kur'an'dan ve sünnetten destekler bulmaya çalışırlar. Allah âyetleriyle zâlimleri desteklemeye çalışıyorlar.

Bu köpeklerin bir özelliği de Allah'ın dini gündeme geldiği za-man, Allah'ın yüce âyetleri okunduğu zaman, Allah'ın sistemi ortaya konulduğu zaman, sistem için bir tehlike söz konusu olduğu zaman her birinin bir inden ulumaya, ürmeye başladığını görürsünüz. Birisi çıkıp Allah âyetlerini gündeme getirdiği zaman buna tepki olarak bu köpeklerden bir tanesinin ürmesiyle ötekilerin de hep bir ağızdan onu takip ettiklerini ve o müslümanın sesini soluğunu boğmaya ve meydana getirdiği tesiri silmeye çalıştıklarını görüyoruz.

İşte bizim âyetlerimizi yalanlayan bir toplumun misali budur. Evet Allah'ın âyetlerinin bilgisine sahip oldukları halde, kitap sünnet bilgisini elde etmiş oldukları halde onları bir kenara bırakıp, onları yalan sayıp, yok farz edip, onların defterini dürüp kendi hevâ ve hevesleriyle bir hayat yaşayan insanların durumu budur. Hayatlarını Allah'a ve peygambere sormadan yaşayan insanların durumu budur.

Allah için bu âyetlerle kendimizi bir sorgulayalım. Eğer şu anda müslümanız diyen bizler Allah'ın kitabıyla ve Resûlünün sünnetiyle ilgisiz bir hayatın içindeysek, hayatımızı kitap ve sünnete sormadan yaşıyorsak veya kitabı bildiğimiz tanıdığımız halde, Allah'ın âyetlerinin bilgisine sahip olduğumuz halde yine de kitap kaynaklı bir hayata yanaşmıyorsak o zaman bilelim ki bizler de bildiğimiz o âyetlerle yücelmek yerine, dünya ve âhirette şerefli bir hayata talip olmak yerine dünya ve âhirette rezil bir hayatın mahkumu olanlardan olacağız demektir. Allah âyetlerini bırakır da hevâ ve heveslerimiz istikâmetinde bir hayat yaşamaya kalkışırsak o zaman bilelim ki biz de köpekliğe razıyız demektir.

177. "Âyetlerimizi yalan sayan, kendine zulmeden millet ne kötü bir misaldir!"

Bizim âyetlerimizi yalanlayan, yalana çıkaran, boşa çıkaran, âyetleri yok farz eden, âyetlerimizi geçersiz hale getiren, işlemez hale getiren âyetlerimizden habersiz bir hayat yaşayan böylece nefislerine zulmeden, kendi kendilerine

yazık eden, kendi kendilerini boşa harcayan kimselerin ne kötü bir misali vardır. Bunlar kendi kendilerine yazık eden insanlardır. Kendilerini olmamaları gereken makamda tutan ve cehenneme götürüp atan insanlardır bunlar. Kendi kendilerini götürüp uçuruma atan insanlardır.

178. "Allah'ın doğru yola sevk ettiği kimse doğru yolda olur. Saptırdığı kimseler ise, işte onlar mahvolanlardır."

Evet kim hidâyette olmayı dilemiş, tercihini hidâyete kullanmış, Allah da ona hidâyet etmişse onu hidâyete erdirmiş, kim de dalâleti, sapıklığı tercih etmiş Allah da onu saptırmışsa işte onlar kaybedenler mahvolanlardır, hüsrana mahkum olanlardır.

Rabbimiz önce henüz onları yaratmadan onlardan söz alıyor sonra onları semî ve basîr kılıyor, hidâyeti anlamaya ve kabule hazır hale getiriyor, mayalarını hidâyetle yoğuruyor, sonra onlara yaratılış öncesi verdikleri mîsâklarını hatırlatıcı kitaplar ve peygamberler gönderiyor. Kâinatta kendilerine Allah'a verdikleri bu mîsâklarını ilân edi

ci, onları kulluğa teşvik edici binlerce görsel âyet yaratıyor. Bu âyetlere intikal edebilecek göz, kulak, kalp, akıl veriyor. Âdeta onları bu mî-sâklarına zorluyor, kul olmaları için lehlerinde bu kadar imkânları ha-zırlıyor. Bütün bu hazırlanmış imkânlara rağmen yine de onlar hidâyeti değil de sapıklığı tercih etmişlerse o zaman da hem dünyada hem de âhirette hüsrana uğrayanlardan olduklarını, kaybedenlerden olduklarını, kendilerini boşa harcadıklarını haber veriyor Rabbimiz.

Evet Allah kime hidâyet edip yol göstermişse onu hidâyete erdirmiştir. Allah Hadîdir. Allah yol göstericidir. Kitaplar ve peygamberler de yol göstericidirler bu mânâda. Cenâb-ı Hak kitaplar ve peygamberler göndererek kullarına hidâyetini ulaştırır. Rabbimizin kulların gönderdiği kitap ve peygamberler Onun kullarına açtığı rahmet kapılarıdır. Bu anlamda hidâyet herkese açıktır. Yâni Allah'ın kullarına gönderdiği kitapları ***" Hüden lin nas"*** Bütün insanlık için hidâyet kaynağıdır. Aslında Kur'an herkese genel mânâda hidâyeti göstermek için inmiştir. Ama herkes bu kitabın hidâyetini kabul etmede, is-teyerek bunun hidâyetini seçmede eşit olmayacaktır. Kimileri bununla hiç ilgilenmeyecek, bunu anlamaya yanaşmayacaktır.

Bakıyoruz Hâdî kelimesi, hüden kelimesi Kur'an'da on beş ayrı mânâda kullanılmıştır. Allah hüdendir, Tevrat hüdendir, Kur'an hü-dendir, Kâbe hüdendir, Peygamberimiz hüdendir, başka hüdenler de vardır Kur'an'da. Buna göre hüden olarak ne peygamberimizin, ne Kâbenin ne de Kur'an'ın bizzat kendisi birinin elinden tutup dini kabul ettirici olma derecesine vardıramaz meseleyi.

Yâni gerek Kur'an ve gerekse Peygamberimiz bizzat insanların kalplerine imanı sokmakla değil bu imanı insanlara tanıtmakla mükelleftirler. Öyleyse kimse Kur'an'a yanaşmadı mı Kur'an kimseye hidâyet edemez. Kur'an'a yaklaşan kişi eğer onunla yol bulmak isterse ancak o, o zaman hidâyet edebilir. Çünkü ***"Hüden lin nas"*** dır, Kur'an. Ama ***"Hüden lil müttakin"*** dir de aynı zamanda. Ne demek o? Yâni herkese yol gösterecek kapasitede değil. Yâni herkes bununla yol bulmak istemez, herkes buna yol sormaya gelmezse o zaman, o sadece takvalılara yol gösterecek, sadece onlara hidâyet edecektir. Ötekiler için hattâ yine Kur'an'ın ifadesiyle bu kitap kimilerinin zararını, ziyanını artıracaktır.

"Kur'an zâlimlerin ancak zararını artırır."

(İsrâ 82)

Evet demek ki Allah hidâyeti isteyenlere kitapları, peygamberleri ve diğer hidâyet vesileleriyle hidâyet eder. Allah kullarının kalplerine hidâyete yönelik İnşirâh verir, hidâyetine karşı onların kalplerini, zihinlerini açar, onların ellerinden tutar, küfre ve kâfirlere karşı gönüllerine tiksinti yerleştirir, şeytan ve ordularına karşı onların kalplerindeki korkuyu kaldırıp onun yerine cesaret koyar, cenneti sevdirir, cehennemden nefret ettirir, rızasıyla hoşnut eder, razı olduklarını sevdirir, namazı, orucu, zekâtı, helâlleri sevdiklerini sevdirir sevmediklerine karşı kalplerine tiksinti verir. Bütün bu tasarruflar da Rabbimizin hidâyet cümlelerindendir.

İşte kendileri kendi özgür iradeleriyle hidâyeti istemiş olan kullarına böylece hidâyetini ulaştırır Rabbimiz. Ama ötekilere, yâni sıfırı tüketenlere, iflas edenlere gelince bunlar iradelerini sapıklıktan yana kullanan kimselerdir. Allah'ın kendilerine açtığı kitap ve peygamberler gibi hidâyet kapılarından girmek istemeyen, rahmet kapılarından istifade etmek istemeyenler, kitapla beraber olmayanlar, peygamberle tanışmak istemeyenler, Allah'ın hidâyet vesileleriyle ilgi kurmayanlar kendi fiilleriyle, kendi iradeleriyle sapıklığı tercih ettikleri için Allah da onlar için tüm dalâlet yollarını açıvermiş ve artık böyleleri şeytanların, hevâ ve heveslerinin peşine takılıp dünyada da ukba'da da kaybedenlerden olmuştur.

179. "Andolsun ki, cehennem için de birçok cin ve insan yarattık; onların kalpleri vardır ama anlamazlar; gözleri vardır ama görmezler; kulakları vardır ama işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibi, hattâ daha da sapıktırlar. İşte bunlar gafillerdir."

Evet biz insanlardan ve cinlerden pek çoğunu cehennemlik ettik, cehennemlik kıldık diyor Rabbimiz. Gerek cinlerden gerek in-sanlardan nicelerini cehennem için yarattık diyor. Bu ifade Rabbimi-zin insanlar ve cinlerden pek çoğunu zorla cehenneme sokacağı anlamına gelmemektedir. Aksine önceki âyetlerde insanlar ve cinleri cennete zorladığını görmüştük. Daha

yaratılış öncesi kendilerinden mîsâk alarak, sonra fıtratlarını bu mîsâka zorlayacak biçimde yoğurarak, sonra bu mîsâkı hatırlatıcı yığınlarla görsel ve işitsel âyetler göndererek kullarının cennetinden yana olduğunu anlatmıştı Rabbimiz.

Ama bakın burada biz onların pek çoğunu cehennem için ektik diyor. Bunun mânâsı bütün lehlerinde hazırlanmış şartlara rağmen bu insanlardan ve cinlerden pek çoğunun cehennemi tercih edecekleri anlatılıyor. Pek çoğunun iradelerini ve seçimlerini cehennemden yana kullanacakları anlatılıyor. Bu ifade tıpkı sûrenin önceki bölümlerinde geçti.
“Onların çoğunda ahde bağlılık görmedik, çoğunu fâsık kimseler olarak bulduk.”
(A’râf 102)

Evet daha önce helâk edilen toplumları anlatırken Rabbimiz biz onların ekserisini bir ahd üzerine bulamadık buyurmaktadır. Yâni onları o ilk mîsâklarına riâyet eder bulamadık diyordu. Onların ilk mîsâk ahdini unutup yalanladıklarını anlatıyordu. Yâni az önce ifade edilen *Galu belâdaki* o ilk mîsâk ahdine pek çoğunun sadık kalmadıklarını ekserisini bu konuda fâsık bulduk diyor Rabbimiz. Söze sadâkatleri yok adamların. O Rablerine ilk verdikleri sözlerine sadâkatleri yok. Gerek Rablerinin kendileri için kâinatta yarattığı meşhûd âyetleri, gerek peygamberleri vasıtasıyla kendilerine gönderdiği âyetler, gerekse kendi içlerinde kendi enfüslerinde Cenâb-ı Hakkın kendilerine gösterdiği âyetler onları hakka dâvet ediyordu. Tüm bu âyetler onların hayatlarının yanlışlığını ortaya koyuyordu. Ama onların çoğunu fâsık-lardan bulduk diyor Rabbimiz.

Peki acaba bunun sebebi neymiş? Niye bu insanların pek çoğu fâsıkmış? Veya niye bunların pek çoğu cehenneme gidecekmiş? Bakın bunun sebebini şöyle anlatıyor Rabbimiz.

Onların kalpleri vardır onunla fıkıh etmezler, anlamak, kavramak istemezler. Kalplerini kullanmak istemiyorlar. Kalplerinin fonksiyonuna izin vermiyorlar, kalplerini çalıştırmak ve kullanmak istemiyorlar. Allah’ın kendilerine anlamak kavramak ve değişmek için verdiği kalpleri üzerinde baskı kurmaya çalışıyorlar. Kalplerinin Allah âyetleriyle karşı karşıya gelmesine izin vermiyorlar. Kalplerinin dışa açılan iki penceresi olan gözlerini ve kulaklarını Allah âyetlerinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Kalplerini Allah âyetlerinden saklamaya uzak tutmaya çalışıyorlar. Allah âyetlerinin üzerlerini örterek kalplerinden saklamaya çalışıyorlar. Allah âyetlerini gündemlerinden düşürerek kalpleriyle temasını engellemeye çalışıyorlar.

Hasbel kader eğer istemedikleri halde günün birinde kalpleri Allah'ın görsel ve işitsel âyetleriyle karşı karşıya gelmişse o zaman da kalplerinin o âyetlerle değişmesine, o âyetlerden etkilenip tavır almasına izin vermiyorlar. Halbuki o kalplerini onlara bunun için vermişti Allah. Onları da herkes gibi insan yaratmıştı. Herkes gibi onlara da kalp vermişti Allah. Kalpleri vardı onların.

Kalp değişme özelliği demektir. İnkılap da oradan gelir. Değişerek altüst olan demektir. Kalp değişen, değişme özelliğine sahip olan demektir. Evet Allah onlara böyle bir potansiyele sahip kalpler vermişti. Ama bunlar bu kalplerini kullanmak istememişlerdir. Âdeta kalplerine baskı uygulamışlar, kalplerinin anlamasına, kavramasına ve değişmesine izin vermemişlerdir.

Meselâ İslâm tarihinde anlatılır Allah'ın kendilerine kalp verdiği kâfirler, müşrikler Mekke'de zaman zaman gelip Rasûlullah'ı dinli-yorlar, dinledikleri Allah âyetleriyle kalpleri etkileniyor ama onu ber-taraf etmeye kalplerinin etkilenmesi üzerine âdeta baskı uygulamaya çalışıyorlardı. Kalplerinin sesini duymamaya, bastırmaya çalışıyor-lardı. Hem kendilerini tutamayarak inkar ettikleri peygamberi din-lemeye gidiyorlardı hem de dinledikleri Allah âyetleri karşısında etki-lenen kalplerini bastırmaya bu etkinin devamına izin vermemeye ça-lışıyorlardı. Allah âyetlerinin kalplerinde meydana getirdiği etkiyi sile-bilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorlardı. Kalple-rinin sesine rağmen avazlarının çıktığı kadar ağızlarıyla küfrediyorlar, ağızlarıyla, tavırlarıyla, hayatlarıyla kalplerinin sesini bastırmaya çalışıyorlardı.

Meselâ onların en büyüğü olan Velid bin Muğîre bir gün gelip Allah'ın Resûlünü dinler. Karşı karşıya geldiği Kur'an âyetlerinden kalbi o kadar etkilenir ki bu âyetler karşısında ne diyeceğini şaşırır. Vallahi bu ne sihirdir, ne şiirdir, ne kehanettir ne de başka biri der. İş-te bu sözler onun kalbinin sesleriydi ve imanın ilk kıvılcımlarıydı. Kalbi bu etkinin ilk ışıklarını dışa yansıtmaya başlarken Ebu cehil devreye girer ve ey Velid kavmini düşün, bizleri düşün, sana vereceğimiz hediyeleri düşün, paracıkları düşün diyerek Kur'an âyetlerinin onun kalbinde meydana getirdiği etkiyi silmeye ve kalbinin sesini bastırmaya çalışınca o da kalbinin sesine muhalefet ederek veya kalbinin üzerine baskı uygulayarak diliyle Kur'an'ın bir beşer sözü olduğunu söyleyiveriyor.

İşte bu adam âyetlerle etkilenen, âyetlerle değişmeye başlayan kalbinin sesini duymayarak, kalbinin bu fonksiyonuna izin vermeyerek onun üzerinde baskı uygulamaya en güzel bir örnektir. Bırakıverseydi kalbini mutlaka iman edecekti. Çünkü o kalbin böyle bir potansiyel özelliği vardı. Çünkü kalp fıtratıyla ilgi kurduğu andan itibaren bundan başka bir şey yapmayacaktır yapamayacaktır. Hattâ yeryüzünün en büyük tâğutlarından birisi olan Firavun

bile huzurunda Mûsâ (a.s)'ın gösterdiği iki âyet karşısında kalbinin etkilenip imânâ hazırlanırken çevresindekilerin buna engel olduğunu biliyoruz.

Evet demek ki bunların cehenneme gidişlerinin sebebi buymuş. Değilse Allah'ın kimseye bir kastı bir düşmanlığı yoktur. Adamlar Allah'ın kendilerine verdiği kalplerini kullanmak istemiyorlarmış. Halbuki Kur'an'ı anlamanın merkeziydi bu kalpler. Bu kalplerini kullanacaklar, onunla fıkhedecekler, anlayacaklar ve beyinsizler gibi olmayacaklardı. Akılsız ve beyinsizler gibi sadece atalarını taklid etmeyeceklerdi. Kitap sünnet bilgisinden mahrum bir vaziyette hep atalarının, şeytanların ve hevâlarının peşine takılmayacaklardı. Hep onların şirkleri üzerine, onların yanlışları üzerine hayatlarını bina etmeye kalkışmayacaklardı. Atalarımızı bir demokratik sistem üzerinde bulduk. Nasıl olsa onlar kesin doğrudur diyerek bunun tartışılmasını bile caiz görmeyerek onların izi üzerinde gitmeyeceklerdi. Halbuki onları insan yaratmıştı Allah. Akıl ve kalp vermişti onlara ama onlar bunu kullanmak istememişler. Başka?

Onların gözleri vardır, ama görmezler. Gözleri vardır ama onunla hakkı görmezler, hakikati görmezler, Allah'ın âyetlerini görmezler. Allah'ın enfüs ve afakta yarattığı âyetlerini görmezler. Meşhud ve metluv âyetleri görmezler. Lâkin Allah'ın mü'minlere verdiği gözler bunlarda da vardır. İnsan olarak gözlerden bunlar da mahrum değildirler. Ama onlar mü'minler gibi onlarla o gözlerle basîr değiller. Onlarla basîret yapmıyorlar, etraflarında cereyan eden hadiseleri, eşyanın hakikatini ve kâinattaki Rahmânın âyetlerini görmek istemiyorlar. Gözlerini Allah'ın âyetleri üzerine teksif etmiyorlar, Allah'ın âyetlerinin üzerini örtüp gözlerinden saklamaya çalışıyorlar. İşaret levhalarını örtüp öyle yaşamaya gayret ediyorlar.

Meselâ Mekke'de yanı başlarında zuhur eden İslâm gerçeğini, aralarında, gözlerinin önünde dolaşan peygamber gerçeğini görmek istemiyorlar. Gözlerinin önünde sırtlanları sırtlanlıkta bin misli geride bırakmış, bilgisiz ve barbar insanların tanıştıkları İslâm sayesinde bir anda nasıl melekleştiklerini görmek istemiyorlar.

Veya meselâ yeryüzü zâlimlerinin müstekbirlerinin başkalarının malını yiyebilmek için kan emmeye koştukları, doyumsuz mideleri için binlerce insanın kanına girdikleri şu günlerde mü'minlerin kendi mallarına kendi yiyeceklerine bile el uzatmayarak oruç tutmalarını görmek istemiyorlar. Görüyorlar belki ama gözlerine baskı uygulu-yorlar. Gözlerinin fonksiyonuna izin vermiyorlar. Gözleriyle gördüklerini dilleriyle inkar etmeye çalışıyorlar. Neden yapıyorlar bunu? Çünkü hayatlarının değişmesini istemiyorlar, rahatlarının kaçmasını istemi-yorlar.

İstiyorlar ki bir kısım gerçeklerle yüz yüze gelip rahatları bozulmasın. İstiyorlar ki hevâ ve heveslerine göre bir hayat yaşasınlar. İstiyorlar ki

hayatlarında bir sınır, bir kayıt olmasın. Kendileri Allah'ı hatırlatacak, kulluğu hatırlatacak, Allah'a verdikleri mîsâkı hatırlatacak, huzurlarını kaçıracak hiç bir âyeti görmek istemiyorlar.

Kulakları vardır ama onlarla duymuyorlar. Allah kendilerine kulaklar vermiştir ama onlar bu kulaklarını hakkı duymada, Allah'ın âyetlerini duyup dinlemede, etraflarında kendilerini uyaran yığınlarca âyetlerin uyarılarına kulak vermede kullanmıyorlar. Kendilerini cenne

te götürecek kendi lehlerinde sonuçlar doğuracak uyarıcıları duymuyorlar. Kulaklarını kendi lehlerinde kullanmıyorlar. Kulaklarını kul-lanmayarak cehennemlerini hazırlıyorlar. Aslında diğer insanlar gibi mü'minler gibi bunlar da duyuyorlar ama duymazdan geliyorlar. İnkar ettikleri için, reddettikleri için sanki hiç duymamış gibi bir tavır takı-nıyorlar. Hani "aklı namazda olmayanın kulağı ezanda olmaz" diye bir söz vardır. Bunların da akılları imanda olmadığı için akılları gereğini yapma niyetinde olmadığı için duyuyorlar ama sanki duymuyorlar. Allah'ın kendilerine verdiği bu işitme nimetine de baskı uyguluyorlar.

İşte bunlar hayvanlar gibidirler. Belki hayvanlardan daha aşağı bir konumdadırlar. Hidâyet açısından, yola ulaşma açısından, yol bulma açısından, cennete ulaşma açısından bunlar belki hayvanlardan daha aşağı ve daha sapıklık içindedirler. Çünkü hayvanlar insanlar gibi yaratılmamışlardır. Allah hayvanlara akıl fikir vermemiştir. Hayvanlar kendilerine verilen iç güdüleri vasıtasıyla yollarını bulabiliyorlar, iç güdüleri sayesinde ne yapacaklarını, nasıl hareket edeceklerini bilebiliyorlar ve hareketlerini ona göre ayarlıyorlar. İradeleri de olmadığı için Rabbimiz kendilerine nasıl bir fonksiyon, nasıl bir görev yüklemişse mutlaka onun dışına çıkamıyor ve onu yerine getiriyorlar.

Halbuki bu insanlar hayvanlar gibi yaratılmamışlardır. Allah hayvanlardan farklı olarak kendilerine akıl vermiş, irade vermiştir. Ama bunlar Allah'ın kendilerine verdiği bu nimetleri kullanmadıkları için bunlar hayvanların da aşağısına yuvarlanmışlardır. Çünkü Rab-bimizin kendilerine verdiği bu özellikler onları hayvanlardan ayıran özelliklerdi. Kendilerini hayvanlardan ayıran bu özelliklerini kullan-madıkları için insanlıklarını kaybedip hayvanlardan daha aşağı bir noktaya düşmüşlerdir.

Evet onlar hayvanlar gibidirler hattâ bilâkis yolca onlardan daha aşağıdırlar diyor Rabbimiz. İlk bakışta bunların hayvanlardan hiç

bir farklarının olmadığını görürsünüz. Çünkü hayvanlar yerler, onlar da yerler. Hayvanlar içerler, onlarda içerler. Hayvanların cinsel ilişkileri vardır, onların da vardır. Onlar da gelirler giderler, bunlar da gelip giderler. Onlar da yatar uyurlar, bunlar da yatıp uyurlar, hayvanlar nasıl doyduklarını bilmeden yerler içerlerse

bunlar da tıpkı hayvanlar gibi doyumsuzdurlar. Hayvanlar belli bir miktar yerler bitirirler ama bu kâfirler kendilerini sonu gelmez bir doyumsuzluğa kaptırmış insan-lardırlar. Milyonlar yetmez, milyarlar yetmez, trilyonlar yetmez bunlara. Tüm dünyayı verseniz yine de doyumsuzdur adamlar.

Bu insanlar üzerinde Kur'an'ın beyanları ışığında biraz daha derin düşündüğümüz zaman hayvanlardan daha şaşkın, hayvanlardan daha ne yapacaklarını bilmez bir durumda olduklarını görürüz. Çünkü az evvel de ifade ettiğimiz gibi hayvanlar Allah'ın kendilerine yerleştirdiği fıtrî yasalar yardımıyla bazı şeyleri bilebilmektedirler. Meselâ her hayvan kendi cinsiyle çiftleşmesi gerektiğini bilmektedir. Hiç bir hayvanın kendi cinsinin dışında başka bir hayvanla çiftleştiği görülmemiştir.

Meselâ Rabbimiz Nahl sûresinde anlatıyor arıya vahy etmiştir de arı nasıl bal yapacağını bilmektedir. Hangi yollardan çiçeklere gideceğini, balı nereye getirip yerleştireceğini bilmektedir. Hayvanlar pek çok konuda ne yapacaklarını bildikleri halde bu kâfirler onlar ka-dar ne yapacaklarını, nasıl hareket edeceklerini, Allah'ın kendilerini ne için yarattığını, kendilerine nasıl bir görev verdiğini, hayatlarını na-sıl düzenleyeceklerini bilmemektedirler.

Onun içindir ki her gün kâfirlerin hayatları değişmektedir. Hayatlarında değişmez Allah yasaları olmadığı için bugün iyi gördüklerini yarın kötü görmekte ve her an değiştirmektedirler. Ne yapacaklarını bilmemekte ve büyük bir sapıklık ve şaşkınlık içinde bocalayıp dur-maktadırlar.

180. "En güzel isimler Allah'ındır. O'na o isimlerle dua edin. O'nun isimleri konusunda eğriliğe sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını göreceklerdir."

En güzel isimler sadece Allah'ındır. En güzel isimler sadece Allah'a aittir. O halde onlarla Onu çağırın. O isimlerle Rabbinize dua edin. Rabbinizin en güzel isimleriyle Onunla iletişim içine girip Ona seslenin. Rabbinizin en güzel isimlerini çağrıştırarak, Rabbinizin en güzel isimlerinin muhtevalarını hayatınızda canlı tutarak o isimlerin gereklerini yerine getirin.

Bu hususu ortaya koyan bir Hadis-i Şerîflerinde Allah'ın Resûlü buyurur ki:

"Allah'ın 99 esmâsı vardır, kim onları ıhsa ederse muhakkak cennete girecektir"

Evet Rabbimizin bu en güzel isimlerini ıhsa edenin cennete gideceğini anlatıyor Rasulullah. Peki madem ki sonunda cennet var, o halde bu isimleri ihsanın ne demek olduğunu tanımak zorundayız. Ne demektir ıhsa? Ihsa bir şeyi bir şeyin içinden çıkarmak, ayırmak ve saymak demektir. O halde Allah'ın en güzel isimlerini ıhsa onları başkalarından ayırmak, onları Allah'tan başkalarına vermemek onları saymak hayatta onları hatırda canlı tutmak, onların muhtevalarına göre bir hayat yaşamak hâsılı onların hakkını vermek demektir.

Evet elbette ki Rabbimizin bu en güzel isimlerini Rabbimizin kendisini bize anlattığı kitabından ve elçisinin sünnetinden öğrenmek zorundayız. Allah kitabında ve elçisinin beyanlarında kendisini bize nasıl tanıtmışsa, hangi isimlerin, hangi sıfatların sahibi olarak bildirmişse Rabbimizi öylece tanıyacak, öylece o simlerin sahibi olarak Ona iman edecek ve bu en güzel isimlerin çağrıştırdığı biçimde kendisine yönelecek, bu isimlerin muhtevalarına uygun bir biçimde kendisine karşı nasıl bir tavır takınmamızı istemişse öylece yapmaya çalışacağız. Bu isimleri bizden nasıl bir kulluk istiyorsa öylece Ona kulluk yapacağız. İşte âyet-i kerîme bizden bunu istiyor.

Yâni Rabbimize dua ederken, bir derdimizi, bir sıkıntımızı Rabbimize arz eder ve Ondan yardım talep ederken bu isimlerle çağıracağız, bu en güzel isimlerle Onunla ilgi ve iletişim kurarak Ona iltica edeceğiz. Yâni Rabbimizin bu en güzel isimleriyle tevessül ederek Ona dua edeceğiz. Çünkü bunu bize anlatan, bunu bize tarif ve teşvik eden Rabbimizin bizzat kendisidir. İşte bu âyet-i kerîmesinde Rabbi-miz en güzel isimlerin sadece kendisine ait olduğunu ve bu isimlerle kendisine dua etmemiz gerektiğini anlatıyor.

Dikkat ederseniz burada âyet-i kerîmede ***"El Esmâ'ul Hüsnâ lillahi"*** denmiyor da ***"Ve lillah'il esmâ ül Hüsnâ"*** deniliyor. Bu ifade bu isimlerin, bu en güzel isimlerin sadece Allah'a mahsus olduğunu vurgulamak içindir, Arapça'da kelimenin bu şekilde kullanılmasından anlıyoruz bunu. Anlıyoruz ki bu en güzel isimler sadece Rabbimize aittir. Anlıyoruz ki bu en güzel isimleri açısından kendisine ortak olacak hiç bir varlık yoktur. Bazen Kur'an-ı Kerîm içinde Rabbimizin bu en güzel isimleriyle başka varlıklara da tesmiye olunduğunu, yâni onlara da bu isimlerin verildiğini görüyoruz.

Meselâ Rabbimizin Kur'an'daki isimlerinden birisi olan Raûf Rahîm gibi isimlerinin Rasulullah efendimiz için de kullanıldığına şahit oluyoruz. Veya meselâ Allah'ın Hâdî isminin Rasulullah efendimize ve Kur'an'a da verildiğine şahit oluyoruz.

Veya meselâ Rasulullah efendimiz için de Kur'an-ı Kerîm için de Azîz isminin kullanıldığın biliyoruz. Ancak bu isimlerin onlar hakkında da

kullanılmış olması kesinlikle o varlıkların Allah’a denk oldukları, Allah’a benzer oldukları anlamına gelmez. Yâni ne kitabın ne de Rasulullah efendimizin Allah’ın izzetine benzer bir izzetle aziz olduklarını düşünmemiz caiz değildir. Sadece şu kadarını söyleyebiliyoruz ki Azîz olan ve tümüyle izzet kendisinden olan, izzetin sahibi olan Allah, izzeti peygamberinde yaratmıştır, kitabını izzetinden şereflendirmiştir. Onların izzeti Allah’tandır, ama Rabbimizin izzeti başkalarından değil kendisindendir diyoruz.

Evet en güzel isimler sadece Allah’a aittir ve bizler o isimlerle Rabbimize dua edeceğiz. Yâni onunla iletişimimizi bu isimleriyle kuracağız. Yâni dua edeceğimiz konu neyse, hangi konuda ona dua edeceksek o konuyla alâkalı ismini gündeme getirerek, o ismin çağrıştırdığı mânâyı, o ismin istediği tavrı takınarak dua edeceğiz. Eğer isteyeceğimiz konu affımızsa o zaman ya Rahmân, ya Rahîm bizi affe-dip mağfiret buyur diyeceğiz. Eğer ayıplarımızın kusurlarımızın ör-tülmesi konusuysa ya Ğaffar, ya Settar diyerek, eğer konu rızık ko-nusuysa ya Rezzak diyerek, eğer şifa konusuysa ya Şafi diyerek, eğer bir tehlikeden korunma konusuysa ya Hafız gibi isimlerle Rab-bimize dua edip Onu imdadımıza çağıracağız ve de bu konuya etkin ve yetkin sadece Onun olduğuna iman edeceğiz. Yâni bu isimleri konusunda, gökler ve yeryüzünde asla kendisine ortakların olmadığına, benzerlerin olmadığına iman edeceğiz.

Bir anlamda Rabbimizi bu isimleriyle tanıyacak ve Ona bu şekilde iman edeceğiz. Sadece Allah’a ait olduğu haber verilen bu isimleri bu sıfatları Allah’tan başkalarına vermeyeceğiz. Allah’tan başkalarını bu isimlerle muttasıf bilerek onlara da dua ederek, onları da çağırarak, çağrıştırarak şirke düşmeyeceğiz. Meselâ âlim sadece Allah’tır. İlim tümüyle Allah’tandır ama ilminden bir kısmını bize açmıştır O Rabbimiz. Kitapları peygamberleri aracılığıyla ilminden bir kısım bize indirmiştir. İşte gerçek âlim olarak Allah’ı bilmeli gerçek ilim olarak Allah bilgisini bilmemiz ve dışındakileri ise zandan ibaret, bâtıldan ibaret bilmeliyiz. İşte Rabbimizin Alîm ismi bizde bunu çağrıştırmalı, Onunla ilişkimizi bu şekilde ayarlamalı, bizim bu konuda böyle bir tavır sergilememizi gerçekleştirmelidir.

Yâni ilme ulaşmak, izzet ve şerefe ulaşmak isterken de sadece Ona ve Onun kitabına müracaat biçiminde dua etmeliyiz. Çünkü gerçek ilim sadece Allah’ın ilmidir, gerçek âlim sadece Allah’tır ve ilim sahibi olan kimse de Allah’ın kitabının bilgisine sahip olan kimsedir. Allah’tan başkalarını âlim görmek, ilmi Allah’ın vahyinin dışında aramak, ilim konusunda Allah’tan başkalarını çağırmak ve çağrıştırmak ise şirktir.

Evet bu konuda sadece Allah’ı çağıracak, Allah’ı çağrıştıracak ve Allah’a dua edeceğiz. Allah’tan başka âlim, Allah’tan başka Azîz, Allah’tan başkalarında ilim ve izzet aramaya çıkmayacağız. Tüm isimleri böyledir.

Allah'tan başka Rab, Allah'tan başka Şafi, Allah'tan başka Hadi, Allah'tan başka Razzak, Allah'tan başka Mâlik, Melik yoktur.

Allah'ın kendisine ait en güzel isimlerini öğrenmenin, bu isimlerin istediği biçimde bir tavır sergilemenin, yâni Allah'ı Allah olarak tanıyarak Onunla Onun istediği biçimde bir iletişim kurmanın yolu, Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini tanımadan geçer. Öyleyse bu konularda şirke düşmek, yanlışlara düşmek istemiyorsak sürekli kitap ve sünnetle birlikte olmak zorundayız, bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız.

Allah'ın isimleri konusunda ilhada düşen, sapan, sapıtan kimseleri de bırakıverin. Onlar yakında yaptıklarının cezasını çekeceklerdir. Evet Allah'ın isimleri konusunda, Allah'ın esmâsı konusunda, Allah'ın sıfatları konusunda ilhada düşen, yâni onları ezen bozan, Allah'ın isim ve sıfatlarını tahrif eden, sadece Allah'a ait olan bu isim ve sıfatları Allah'tan başkalarına da vermeye çalışan ve yeryüzünde Allah isimlerine Allah sıfatlarına haiz bir kısım varlıklar kabul ederek şirke düşen insanları bırakıverin. Onlar bu konuda nasıl bir anlayış içine girerlerse girsinler, nasıl bir tavır sergilerlerse sergilesinler, kendi şirk anlayışlarının ürünü olarak size nasıl bir anlayış sunarlarsa sunsunlar onları terk ederek onların anlayış ve inanışlarını reddedin. Onların şirk anlayışlarının ürünü olan eğitimlerini reddedin kılık-kı-yafet anlayışlarını reddedin, parlamento anlayışlarını reddedin, hukuk anlayışlarını reddedin, ekonomi anlayışlarını reddedin. Çünkü bunların her bireri Allah'ın belli bir ismini nefiy eden şirk anlayışlarından kaynaklanmaktadır ve Rabbimiz onları terk etmemizi bizden istemektedir.

Allah'ın esmâsı konusunda ilhada düşenleri terk edin. Onları dinlemeyin, onları kendinize velî ve dost edinmeyin, hayatınızı onların yasalarına bina etmeyin, hayatınızı onlara sormayın, onlarla istişare etmeyin. Tabii bu ifade onlarla görüşmeyin, onlara karışmayın, onları kendi hallerine bırakıverin, onlara din duyurmayın, onlara doğruyu anlatmayın, onların hayatlarını ve inanışlarını sorgulamayın, onları oldukları gibi kabullenin demek değildir. Bütün bunları yapmakla beraber onlarla dostça bir ilişki içine girip hayatınızı onlar kaynaklı düzenlemeyin demektir.

Peki acaba Allah'ın isimleri konusunda ilhadı nasıl anlayacağız? Bu gerçekten çok önemli bir konudur üzerinde biraz biraz duralım. Yâni bu insanlar Allah'ın isimleri konusunda acaba nasıl ilhada düşüyorlar? Meselâ az evvel de ifade ettiğimiz gibi Allah kitabında diyor ki her konuda en bilen benim, tek bilen benim, ilim bendendir diyor. Ama kimileri Allah'ın bu ismini nefyederek, bilme konusunda Allah'ı diskalifiye ederek içinde bulunduğumuz Nemrutların, Firavunların, Ebu Cehillerin tekrar hortlatılmaya çalışıldığı bu çağı ilim çağı olarak empoze etmeye, ilim çağı olarak sunmaya çalışıyorlar.

Bu çağda artık Allah bilgisine, vahiy bilgisine ihtiyacımız kal-mamıştır, artık o bilgiler eski çağlarda kalmıştır, eskilerde kalmıştır, mazide ve çölde kalmıştır. Artık bugün orta çağa ait bir kısım Allah bilgileriyle, Allah yasalarıyla hayatımızı düzenlememiz mümkün de-ğildir. Çünkü bu devirde onların uygulanmaları da bizim problemle-rimize çözüm getirmeleri de mümkün değildir. Zira çağımız değiş-miştir, çağ ilim çağıdır diyorlar. İşte bu iddia Allah'ın Alîm ism-i şerifi açısından bir ilhaddır bir sapmadır ve şirktir, küfürdür. Çünkü Âlim sadece Allahken, bu isim sadece Allah'a aitken onu Allah'tan nef-yedip başkalarına vermek ilhaddır ve küfürdür.

Veya meselâ Allah kitabında diyor ki Rab sadece benim. Kullarımı yaratan, onları doyurup besleyen, görüp gözeten ve onların hayat programlarını belirleme hakkına onların hayatlarına yasa koyma hakkına sahip olan sadece benim. Benden başka Rab, benden başka İlah, Melik ve Mâlik yoktur diyor. Benden başka kullarımın hayatında söz sahibi yoktur.

Ama gelin görün ki kimi mülhitler hayır artık devir değişti, bizim hayatımıza karışacak, bizim hayatımıza program yapacak, yasa belirleyecek başka Rablerimiz de vardır. Tamam Allah büyüktür, Allah yücedir, gökleri yaratan odur, bizleri yaratan odur ama hayatımıza karışmaz O Allah. Bize isteklerini arzularını bildirmez O Allah. Bizim hayatımızı kendi yasalarıyla düzenleyeceğimiz başka tanrılarımız var. Bizim hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, kılık-kıyafet tanrılarımız, siyasal tanrılarımız, şifa tanrılarımız var. Onlar bizim işlerimizi düzen-liyorlar. Allah bizim işlerimize karışmamalıdır. Çünkü bizim pis işlerimiz var, mafya işlerimiz var, Allah bu işlere karışmamalı. Şimdi bu Al-lah bizim bu işlerimize karışır ve arzularını bize duyurursa o zaman biz onunkileri mi dinleyeceğiz? Yoksa öteki tanrılarımızın kilerini mi dinleyeceğiz? En iyisi mi hayatımızda böyle bir kaos yaşamaktansa Allah'ınkileri duymamak daha iyidir diyorlar.

Onun için Allah'ı ve onun elçilerini dinlememeye çalışıyorlar. Tamam Allah'a da kulluk yapalım ama başka ilahları da dinleyelim diyorlar. Yeri gelince, işleri düşünce, başları daralınca Allah'a kulluk yapıyorlar ama işleri bitince de başka ilahlara kulluk ediyorlar. Toplumun benimsediği, kimsenin ayıplamadığı bir takım kulluk türleri yerine getirilsin ama hayatın tümünü bu kulluk kapsamasın diyorlar.

Meselâ Kureyş müşriklerinin yaptığı gibi kendilerine servet sağlayan hac gibi ibadetlere şu anda bizimkilerin de yaptıkları gibi tamam diyorlardı ama hayatlarının geri kalan bölümüne Allah'ı karış-tırmıyorlar. Yâni hayatı parçalıyorlar. Hayatımızın ibadet bölümüne Allah karışsın ama öteki bölümlerine başka Rablerimiz karışsın di-yorlar. İşte bu Cenâb-ı Hakkın Rab ismi, rubûbiyet sıfatı konusunda ilhaddır, küfürdür, şirktir.

Allah Azîzdir. İzzet ve şeref sadece Ona aittir ama bugün iz-zeti başkalarında ve başka şeylerde arayan insanlar vardır. Malda, parada, makamda, mansıpta, diplomada, doktorada statüde izzet ve şeref arayanlar vardır. Veya sadece Allah'a ait olan bu izzeti ken-dilerinde görenler vardır. İzzet bizdedir, şeref bizdedir, hâkimiyet bizdedir, bizim istediğimiz biçimde yaşamak zorundasınız, bizim istediğimiz şekilde giyinmek zorundasınız, bizim yasalarımıza itaat etmek zorundasınız, biz olmadan yaşayamazsınız. Bizim dediğimiz gibi olun ki size izzet ve şeref verelim, bizin sözümüzden çıkmayın ki size dereceler verelim diyen insanların bu tavırları da Allah'ın Azîz ismi konusunda bir ilhaddır ve şirktir. Şafi sadece Allah olduğu halde şifa veren biziz diyenler, Razzak sadece Allah olduğu halde rızık dağıtan biziz diyenler, bizim dediklerimizden çıkarsanız maaşlarınızı keseriz, sizi aç bırakırız diyenler, kendilerini hacet kapısı görenler, şu devlet kapısına girmişseniz artık sizin için rızık garantidir diyenler, halbuki herkes için rızkı garanti eden Allah'tır.

Yeryüzünde debelenen hareket eden hiç bir canlı varlık yoktur ki onların rızıkları Allah'ın üzerine olmasın. Halbuki rızık başkaları değil sadece Allah kaynaklıdır. Yaratan, yaşatan, hayat veren Allah-tır. Hâlık sadece Allah'tır. Hayat Allah kaynaklıdır, Allah sigortalıdır. Ama birileri gelin hayatınızı sigorta edelim diyorlar ve Allah esmâsı konusunda ilhada gidiyorlar. Allah'tan başka birilerinin insanların ha-yatlarını, hattâ kendi hayatlarını bile sigorta etmeleri mümkün değildir. Allah bu dünyada ne kadar kalmamızı istemişse, ne kadar ömür takdir etmişse ancak o kadar yaşayabiliriz. Kimsenin bunu değiştirmesi mümkün değildir. Hâdî sadece Allah olduğu halde hidâyeti ken-dilerinde görenler hepsi de Allah'ın esmâsı konusunda ilhad içindedirler.

Veya Allah Ragıyb'dir. Murakabe ve kontrol edendir. Yâni insanların nerede ve nasıl olduklarını, hangi durumda bulunduklarını bilebilen ve murakabe edebilen sadece Allah'tır. Çünkü O kişiye şah damarından daha yakındır. Siz neredeyseniz O sizinle beraberdir. Allah'ın bu sıfatı, bu ismi konusunda da insanların ilhada düştüklerini görüyoruz. Allah'tan başka; insanların, insanları kontrol ettiklerine, insanların ne yapıp ettiklerine muttali olduklarına inananları görüyoruz. Veya kendilerini murakıp olarak insanlara takdim edenlere şahit oluyoruz.

Veya Allah'a ait bu sıfatı K.G.B. ye, Mossad'a veya başkalarına verenler görüyoruz. İnsanların yatak odalarına kadar girip, onların durumlarına muttali olanları duyuyoruz. Halbuki bu sıfatlar sadece Allah'a ait olan sıfatlardır bunu böyle bilmeyenler Allah'ın bu sıfat ve esmâları konusunda ilhada düşmüş insanlardır. Onun içindir ki bizler de ilhada düşmemek için Rabbimizin isimlerini ve sıfatlarını çok iyi bilmek zorundayız. Bunun için de Kur'an'ı ve sünneti çok iyi tanımak zorunda olduğumuzu unutmayacağız.

Ve Allah diyor ki ey mü'minler! siz onları terk edin. Onları hayatınızdan, zihinlerinizden çıkarın. Sizin dünyanızda onların sözleri, onların programları olmasın. Sakın ha onlar sizi sizin gözlerinizin içi-ne baka baka kendi sapıklıklarına çağırmalarına izin vermeyin. Evlerinizde onların vahiy organlarına izin vererek onların günahlarına or-tak olmayın. Dinlemeyin onların vahiy organlarını. Okumayın onların gazetelerini dergilerini. Şunu hiç bir zaman hatırınızdan çıkarmayın ki onlar mutlaka sizi kendi cehennemlerine çekmeye çalışacaklar, kendi fikirlerini, kendi inanışlarını, kendi ilhadlarını size de empoze etmeye çalışacaklardır. Eğer sizler bu mülhitleri terk etmez, onların programlarını izlemeye devam ederseniz unutmayın ki sizler de onların ilhadlarına ortak olmuş olacak ve sizler de günün birinde onlar gibi düşünmeye başlayacaksınız, bunu hiç bir zaman hatırınızdan çıkarmayın diyor.

181. "Yarattıklarımızdan bir topluluk hakkı gösterirler ve onunla hükmederler."

Bizim yarattıklarımızdan bir grup da vardır ki onlar hakkı görürler,hakkı gösterirler ve hakla hükmedip amel ederler. Hakkı adâletle yerine getirirler. Evet bizim yaratıklarımızdan kimileri de böyledir diyor Rabbimiz. Çünkü biz biliyoruz ki kâfiri de yaratan mü'mini de yaratan Odur. Kâfiri ve onun küfrünü yaratan, buna izin veren de Odur. Mü'mini yaratan onun imanına imkân hazırlayan da Odur. Ama önceki âyetle birlik söyleyecek olursak yeryüzünde bu âyette özellikleri anlatılan mü'minler azdır. Hak üzere olanların sayısı azdır. Ama az da olsa böyle bir ümmet yeryüzünde vardır ve kıyâmete kadar da var olacaktır.

Bakın bu azların özellikleri neymiş? Öncekilerin kör, sağır ve kalpsiz kesilmelerine karşılık bunlar hakkı gören, hakkı duyan ve Allah'tan gelen hakka gönül veren insanlardır. Hakka iman eden bu insanlar aynı zamanda hak konusunda Hadîdirler. Yâni çevrelerindeki insanlara hak yolu gösterendirler. Bir önceki âyette ifade ettiğimiz gibi Hâdî sadece Allah'tır ama burada zikredilen bu hayırlı ümmetin hâdîlikleri insanları hidâyete erdirme biçiminde değil de yol gösterme, yola delâlet etme mânâsında Hadîdirler, rehberdirler. Peki neyle hidâyet ediyorlar bunlar? Hak ile, Allah'ın gönderdiği hak kitap ile, Al

lah'ın gönderdiği hak hukukla, hak yasalarla bunlar insanlara yol gösteriyorlar.

Çünkü Allah'tan gelenlerin tamamı haktır. Allah kitabını hak olarak indirmiştir, Allah elçisini hak olarak görevlendirmiştir Allah yasaları haktır, Allah gökleri ve yeri hak olarak, hak yasalara müstenit olarak yaratmıştır. İşte bu hayırlı ümmet Allah'tan gelen bu hak yasalarla, bu hak kitapla, hak peygamber bilgisiyle insanlığa yol gösteriyorlar. Peki acaba bu kutlu insanların

görevleri sadece insanlara yol göstermek midir? Bunun dışında bu müslümanların başka vazifeleri var mıdır? Hayır, onların başka görevleri de vardır. Allah diyor ki:

Onlar insanlara doğru yolu gösterdikleri gibi kendileri de sadece onunla adâlet yaparlar. Allah'ın gönderdiği hak yasalarla hayatlarını düzenleyerek sadece onunla hayatlarını dengeye getirirler. Bi-reysel hayatlarını, aile hayatlarını, toplumsal hayatlarını, ekonomilerini, hukuklarını, eğitimlerini, kazanmalarını, harcamalarını Allah'ın gön-derdiği hakla dengede tutarlar. Allah'tan gelen hak yasalarla istikrarlı bir hayata kavuşurlar. Öteki insanlar gibi ne yapacaklarını, nasıl yaşayacaklarını bilemeyen hayvan gibi değillerdir onlar. Hayatları sü-rekli değişken ve istikrarsız değildir mü'minlerin. Yaptıklarını üç ayda bozan, bir daha yapan bir daha bozan ve sürekli bir arayış ve kaos içinde olan kimseler gibi değildir mü'minler. Çünkü onlar Kur'an ve sünnet dışında insanların istikrara kavuşamayacaklarını çok iyi bilen insanlardır.

Evet Allah diyor ki bunlar azdır. Yeryüzünde cehennem için yaratılanlar için çok, bunlar için de az diyor. Peki bu çok olan, cinler, şeytanlar, müşrikler ve kâfirlerin çokluğu karşısında bu azlar ezilecekler miydi? Allah bu azları bu çoklar karşısında ezdirecek miydi? Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bu azları teselli için şöyle buyuruyor:

182,183. "Âyetlerimizi yalan sayanları, bilmedikleri yönden, ağır ağır sonuçlarına yaklaştıracağız. Onlara mah-suzdan mühlet veririm, çünkü Benim düzenim çetindir."

Ey benim yeryüzünde az, ama şerefli kullarım! Sizler hiç üzülmeyin, sakın bu çoklar karşısında ümitsizliğe düşmeyin! Sizler üzerinize düşen neyse sadece onu yapın. Ben bu çoklara, bu hayvanlardan daha aşağı olanlara, bu kendilerine verdiğim insani melekelerini kullanmadıkları için âyetlerimizi yalan sayan, âyetlerimizi yok farz eden, âyetlerimizi boşa çıkaran ve işlemez hale getirenlere mühlet vermekteyim. Onların yollarını açmaktayım ve onları yavaş yavaş hiç bilmedikleri açılardan, hiç hesap edemedikleri noktalardan derecelendireceğiz. Onları ağır ağır derecelendireceğiz diyor Rabbimiz.

Tabii anlayabildiğimiz kadarıyla bu derecelendirme işi onların küfürde, şirkte, nifakta ne olduklarının ne kadar ileri gittiklerinin bir derecelendirilmelerinin ifadesi anlamınadır. Çünkü onların her biri dünyada gerçekleştirilen bu derecelendirmenin karşılığı olarak hak ettikleri cezaya çaptırılacaklardır. Herkesin hesabı amellerine göre tutulacak ve belirlenecektir. Kur'an'ın başka yerlerinden de biliyoruz ki hem cennette hem de cehennemde dereceler vardır. Bakın onlardan birinde Rabbimiz şöyle buyurur:

“İşlediklerinden ötürü herkesin bir derecesi vardır. Herkese işlediklerinin karşılığı ödenir. Kendilerine haksızlık yapılmaz.”
(Ahkâf 46)

Ne iyilerin iyilikleri ne de kötülerin kötülükleri karşılıksız kalmayacaktır. Dünya hayatında yaptıklarından, işlediklerinden ötürü herkesin amellerine karşılık dereceleri vardır. Cennette cennetlikler için de cehennemde cehennemlikler için de dereceler vardır. Cennetin de cehennemin de dereceleri vardır. Cennetin ve cennetliklerin dereceleri kademe, kademe yukarı doğru yükselirken cehennemin ve cehennemliklerin dereceleri de aşağıya doğru derecelenmektedir. Dereceler ameller karşılığıdır. Cennetliklerinki mükafat ve nimetlerin artırılması türünde bir derecelendirilme iken kâfirlerinki de azabın artması türünde bir derecelendirilmedir.

Evet kullarına dereceler verir Allah. Bakıyoruz bugün de birileri dereceler veriyor. Kendi kullarına, kendi kölelerine kimi insanların da dereceler verdiğini görüyoruz. Birinci derece, ikinci derece, üçüncü, beşinci derece gibi dereceler veriyorlar. İlk üç dereceye girenlere, yâni limon gibi suyunu sıkıp posasını çıkardıklarına, pillerini bitirdiklerine yeşil pasaport verenler. Sen dekansın, sen bakansın, sen prof sun, sen doçentsin gibi dereceler dağıtanlar. Veya seni mahiyetime aldım, sen mukarrabûn’dansın gibi lütuflarda bulunanlar filan görüyoruz. Her Rab kullarına elbette dereceler verir. Ama Allah dereceleri o kadar yüce olan ki, katında o kadar yüce dereceler olan ki onun verdiği dereceleri hiç kimse veremez.

Ya da bunun bir başka mânâsı da onları hiç bilemedikleri hesap edemedikleri noktalardan derece, derece kademe, kademe bekledikleri kötü sona yaklaştıracağız, yaklaştırmaktayız demektir. Yâni onlar fakında değiller ama aslında kuruldukları andan itibaren yıkılışı yaşayan, yaratıldıkları andan itibaren helâklerini soluklayan insanlardır. Var edildikleri andan itibaren ebedî azaba doğru yürümektedirler. Ama bu zavallılar bunun farkında değiller. Hep yükseldiklerini hep iyi yaptıklarını zannediyorlar ve aldanıyorlar.

Evet Allah diyor ki ey müslümanlar! Sakın sizler bu kâfirlerin hayatlarına bakarak üzülmeyin. Tabiri caizse ben onların iplerini elimde tutuyorum. Ve iplerini gevşek tuttuğum için de, yedikleri nanelerden ötürü hemen onları yakalamadığım içinde onlar aldanıyorlar. Zannediyorlar ki hürdürler, zannediyorlar ki yaptıklarından ötürü hesap ödeyecekleri bir makam yoktur. Zannediyorlar ki kendileri üzerinde kendilerini gözetleyen, onlara basir olan, onları kontrol eden bir güç bir otorite yoktur. Biz onlara mühlet verip imkân tanırız ama bilsinler ki bizim tuzağımız ve yakalamamız pek güçlüdür. Allah yaka-ladı mı asla göz açtırmaz. Allah’ın muahezesinden kimsenin kur-tulması

mümkün değildir dedikten sonra Rabbimiz bu tür insanları düşünmeye sevk ederek şöyle buyuruyor:
184. "Düşünmüyorlar mı ki, arkadaşları olan peygamberde deliliğin eseri yoktur. O ancak açıkça uyaran bir kimsedir."

Bunlar hiç düşünmüyorlar mı? Onların arkadaşlarında her hangi bir cinnet yoktur. Cin, cinnet aslında örtünmek, örtülü olmak demektir. Cinler, şeytanlar da insanlar tarafından görünmeyen varlıklar olduğu için onlara cin denmiştir. Âyet-i kerîmede geçen cinnet sözü böyle gözle görülmeyen varlıkların etkisi altında kalmak anlamınadır. Çünkü cinlerin içindeki şeytanlar, insanları azdırma, yoldan çıkarma görevini üstlenmiş varlıklardır. Ataları İblisten devralmışlardır bu görevi. Onun içindir ki cinlerin etkisinde kalanlar kâfir cinlerin etkisi altında kalmışlardır mü'min cinlerin değil. Her hangi bir insana cinlerin tasallut etmesi, insanın cinlerin etkisi altında kalması onun delirmesi, aklını kaybedip deli gibi hareket etmesi demektir. İşte böyle cinlerin kontrolüne girmiş kişiye de cinnî, cinlenmiş, cinnetlenmiş denir.

Mekke müşrikleri Allah'ın Resûlüne bunu yakıştırmaya çalışıyorlardı. Cinlenmiş, cinnet getirmiştir, cinlerin kontrolüne girmiştir diyorlardı. Söyledikleri, yaptıkları cin kaynaklıdır diyorlardı. Bunu cin çarpmış diyorlardı. Rabbimiz onların, bu iftirada bulunanların arkadaşları üzerinde düşünmelerini isteyerek buyurur ki onlar arkadaşları üzerinde hiç düşünmüyorlar mı? Onlar içlerinde doğup büyümüş, ha-yatı gözleri önünde geçmiş peygamber üzerinde hiç düşünmüyorlar mı? Gerçekten Rasulullah efendimizin kırk yıllık risâlet öncesi hayatı onların arasında geçmişti. Onun bu risâlet öncesi dönemini düşündükleri zaman arkadaşlarının kesinlikle böyle bir cinnet hali, cinlerin etkisi altında olma halinin olmadığını anlayacaklardır.

Evet onlar bunu hiç tefekkür etmiyorlar mı? Tefekkür belli esaslara dayanarak bir konuda değerlendirme yapmak ve bir neticeye ulaşmak demektir. Evet bu adamlar arkadaşlarının kendi aralarında geçmiş kırk yıllık risâlet öncesi hayatını esas alarak düşünmüyorlar mı? Onun emin bir elçi olduğunu anlamıyorlar mı? Öyle de diyorlardı nitekim. Peygamberlik öncesi ona Muhammed'ül Emin diyorlardı. Yanlarındaki emânetlerini kendisine teslim ediyorlardı. Ama peygamber olarak görevlendirilip insanların hayatlarını değiştirecek Rabbani vahiyle gelince ona deli deyiverdiler. Kırk yıl kendisine emin dedikleri insana deli deyiverdiler. Hem de kendisine yeryüzünü şereflendiren çok şerefli bir kitap geldikten sonra.

Bakıyoruz bugünün kâfirleri de aynı mantığın sahibidirler. Günümüzün kâfirleri de müslümanları sevmiyorlar. Müslümanların hareketlerini, hayat tarzlarını, kılık kıyafet anlayışlarını her şeylerini beğen-miyorlar. Ellerinden gelse yeryüzünde bir tek müslümanı sağ bırakmak istemezler. Ama bir yerde

birine bir emânetin teslimi söz konusu olsa, para yemeyecek, rüşvet almayacak, ahdine sadık kalacak birisinin tayini söz konusu olduğu zaman yine oraya namazında abdes-tinde bir müslüman arıyorlar. Mutlaka İmam Hatip mezunu, İlahiyat mezunu birisini ararlar. Çünkü bilirler ki müslümanlar emin kimselerdir. Biliyorlar ki müslümanlar temiz ve iffetlidirler. Biliyorlar ki kendileri bu konularda güvensizdirler.

Evet o peygambere mecnun diyorlardı. Halbuki o peygamber ki kendisinde yeryüzünde hiç kimseye verilmemiş bir kitap verilmiş bir elçiydi. Yeryüzünde Allah'ın bilgisine vahyine mazhar olmuş şerefli bir elçiydi. Böyle bir deliye vahiy gönderir mi Allah? Yeryüzünde kıyâmete kadar kullarının hayatını organize edecek vahye odak nokta seçilir mi bir deli? Böyle birisi mi seçilir bu iş için? Hayır,hayır o apaçık bir uyarıcıdır. O kadar net ve açıktır ki Allah'ın elçisi, insanların akıllarını karıştıracak hiç bir yönü yoktur. Öyle apaçık ki insanlara göre tavır almaz. Sakallara göre tarak vurmaz. Allah'tan aldığı vahiyle hareket eder ve kıyâmete kadar tüm insanlık için bir uyarıcıdır o. Kıyâmete kadar insanlara ne anlatılması gerekiyorsa hiç bir şeyi eksik bırakmadan, hiç bir şeyi gizlemeden her şeyi insanlığa anlatmış ve anlattıklarını hayatında göstermiş bir peygamber. Önderleri nasıl böyle apaçıksa müslümanların da aynen onun gibi olmaları gerekmektedir. Peygamberlerinden kendilerine intikal eden hakkı apaçık yaşayıp insanlara aktarmak zorundadırlar.
185. "Göklerin ve yerin hükümranlığını, Allah'ın yarattığı her şeyi ve ecellerinin yaklaşmış olma ihtimalini düşün-müyorlar mı? Bundan sonra hangi söze inanacaklar?"

Göklerin ve yerin melekûtuna bakmıyorlar mı? Göklerin ve yerin melekûtunu hiç düşünüp araştırmıyorlar mı? Göklerin ve yerin yaratılışını, göklerde ve yerde hüküm süren saltanatı, egemenliği gör-müyorlar mı? Gökler ve yerlerde kimin sözünün geçerli olduğunu, göklerde ve yerlerdeki varlıkların kime boyun büküp teslim olduklarını? Allah'ın yaratıklarına bakmıyorlar mı? Baştan sona bir güzellik, baştan sona bir hikmetin geçerliliğini görmüyorlar mı? Bu güzelliği bu hikmeti Allah'tan başka birisinin gerçekleştirebilmesi mümkün müdür? Bütün bu âyetlerine bakıp yeniden düşünmemizi istiyor Rabbimiz. Bunların hepsinin birer Allah âyeti olduğunu anlamamızı istiyor. Tüm bu varlıkları yaratanın, hayatlarını düzenleyip doyuranın, koruyup gözetenin Allah olduğunu anlamamızı istiyor.

Kim bilebilir belki de onların ecelleri, sonları yaklaşmıştır. Yâni bu adamlar kendi hayatlarının, kendi ecellerinin bile kendi ellerinde olmadığını o konuda Allah'ın söz sahibi olduğunu anlamıyorlar mı? Tüm varlıkların hayatları kendi ellerinde olmadığı gibi ölümleri ecelleri de kendi ellerinde değildir. Gelişimiz de elimizde değil gidişimiz de. Eğer bu bizim elimizde olsaydı istemediğimiz bir zamanda bu dünyaya veda edip gitmeye hiç birimiz razı olmazdık. Halbuki bu dünyada ne kadar yaşayacağımıza biz kendimiz karar

vermiyoruz. Ne kadar yaşayacağımıza, ecellerimizin ne zaman geleceğine karar verip takdir eden Allah'tır. İşte Allah diyor ki kim bilir belki ecelleriniz yaklaşmıştır. Anlıyoruz ki bizim dışımızda bize hükmeden bir varlık vardır. Bir mâlik vardır. İnsanlar bunları düşünüp anlamaya yanaşmayacaklar mı? Allah'ın varlığını anlayıp onun istediği bir hayatı yaşamaya yönelmeyecekler mi?

Bütün bu anlatılanlara, bütün bu âyetlere inanmayacaklar da bu adamlar hangi söze inanacaklar? Akıllarını kullanmayan, gözlerini kulaklarını kullanmayan, duyularını dumura uğratmış, insanlıklarından çıkmış olan bu insanlar bu Kur'an'dan başka neye inanacaklar? Halbuki insan olan, insanlık özelliklerini kaybetmemiş olan herkes mutlaka düşünecek, göklere bakacak, yere bakacak onlar üzerinde hâkim olan yegâne gücün, onlar üzerinde sözü geçen varlığın Allah olduğunu mutlaka anlayacaktır.

Anlıyolardı da nitekim müşrikler. Kendilerine gökleri ve yerleri kim yarattı? diye sorulduğu zaman Allah diyorlardı. Kendilerini yaratanın Allah olduğunu biliyor ve itiraf ediyorlardı. Ama göklerin ve yerlerin yaratıcısı olarak, göklerde ve yerlerde egemenlik sahibi olduğuna inandıkları Allah'ın kendi hayatlarına karışmasını reddediyorlardı. E madem ki göklerde ve yerlerde ne varsa hepsini yaratan O, göklerde ve yerler ne varsa hepsini doyuran O, madem ki her şeyin hayatı da mematı da Onun elindedir o halde niye Ona kulluktan kaçıyorsunuz? Tüm kâinatta sözü geçen Allah'ın sizin üzerinizde de söz sahibi olduğunu niye kabule yanaşmıyorsunuz?

Evet bu kadar Allah âyetleri insanları diriltip harekete geçirmi-yorsa onları hangi söz, hangi fikir hangi mantık, hangi program, hangi delil harekete geçirebilecektir? Hangi olay bu insanların akıllarını başına getirebilir? Hangi metot bu insanları Allah'a kulluğa sevk edebilir? Ve tâbi bundan şunu anlıyoruz. Eğer bu insanlar bunca Allah âyetleri karşısında bile hidâyete gelmiyorlarsa o zaman bizim görevimiz bu insanları zorla hidâyete ulaştırmak değildir. Bizim görevimiz onları yola getirmek için kendimize göre türlü deliller getirmek değildir. Bizim görevimiz bu Allah âyetlerini insanlara duyurmaktır. Çünkü şunu hiç bir zaman unutmayın ki:
186. "Allah'ın saptırdığını yola getirecek yoktur. O, sapanları taşkınlıkları içinde bocalayıp dururlarken bırakır."

Allah kimi saptırmışsa artık onu hidâyete ulaştıracak hiç kimse yoktur. Yâni kim ki kendi iradesiyle dalâlette kalmayı karanlıkta kalmayı tercih etmişse Rabbimiz yeryüzünde koyduğu yasası gereği ona hidâyeti nasip etmeyecektir. Zorla böyle birini hidâyete ulaştırmaz, zorla cennete göndermez onu. Onun sapıklığına, dalâletine izin verir, imkân yaratır onun için sapıklık yollarını açıp azap yolunu kolaylaştırır. Allah birini dalâlette bırakmışsa artık ona doğru yolu gösterecek yoktur. Çünkü kim ki kendi eliyle kendi yolunu kapatmışsa, Allah'ın kendisine verdiği melekelerini kullanmayarak imânâ giden hidâyete giden tüm

yolları tıkamışsa artık ona yardım edebilecek yoktur. Artık Allah böylelerini taşkınlıkları, azgınlıkları ve şaşkınlıkları içinde bocalar bir vaziyette bırakıverir.

İşte görüyoruz tüm müşrik sistemlerin, tüm müşrik va kâfir dünyanın nasıl bir şaşkınlık ve sapıklık içinde çırpındıklarını.Allah'ın âyetlerini bırakıp, hidâyeti terk edip kendi tuğyanları içinde, kendi hevâ ve hevesleri içinde bir ömür mutsuz, huzursuz hayatlarını zehir, zindan edip gidiyorlar.
187. "Ey Muhammed! Sana, kıyâmet saatinin ne zaman gelip çatacağını soruyorlar, de ki: "O'nu ancak Rabbim bilir, onun vaktini O'ndan başka belirtecek yoktur. Göklerin ve yerin, ağırlığını kaldıramayacağı o saat, sizlere ansızın gelecektir. "Sen sanki öğrenmişsin gibi sana soruyorlar, de ki: "O'nu bilmek ancak Allah'a mahsustur, ama insanların çoğu bu gerçeği bilmezler."

Sana saati soruyorlar. ***"Eyyane mürsaha"*** Ne zaman demir atacak? diyorlar. Bu ifade hem bir soru hem de bir istihza bir inkar mânâsı taşımaktadır. Dalga geçercesine, alay edercesine soruyorlardı Allah'ın Resûlüne. Ey peygamber bizi kıyâmetle korkutuyorsun, sürekli bir silah olarak bize kıyâmeti çeviriyorsun. E hani niye gemli-yor bu kıyâmet? diyerek alaylı bir ifadeyle onu inkar ediyorlardı aslında.

Ey peygamberim de ki onun bilgisi Allah'a aittir. Kıyâmetin bilgisi Allah katındadır. Ben bunun bilgisine sahip değilim. Kıyâmetin ne zaman kopacağını ben de bilmiyorum.

Evet kıyâmetin bilgisi sadece Allah'a aittir. Onun zamanını Allah'tan başka bilebilecek yoktur. Hattâ Allah mukarrabun melekler diye bilinen Allah'ın yüce melekleri bile bilmemektedir. Rabbimiz on-lara bile bildirmemiştir. Meselâ hadis kitaplarının başlarında rivâyet edilen Cibril hadisi diye maruf bir hadiste anlatıldığına göre yeryü-züne Allah vahyinin inzalinde aracılık şerefine ermiş Cebrâil (a.s) bile Rasulullah efendimize kıyâmetin ne zaman kopacağını sormuştur. Cebrâillin de Rasûlullah'ın da bunun bilgisine sahip olmadığı açıkça ortaya konulmuştur. Ne melek, ne peygamber kıyâmetin ne zaman kopacağını bilemez. Bunun bilgisi sadece Rabbimize aittir. Ama Kur'an'ın değişik yerlerinde Rabbimizin bize haber verdiğine göre bu gaybı bilgilerinden bir kısmını peygamberlerine bildirmiştir.

Onun vaktini zamanını Allah kimseye açmamıştır. Allah'tan başka hiç kimse onun zamanını bilemez. Bu konuda kim ne söyle- mişse yalan söylemiş ve gaybı taşlamıştır. Çünkü:

Çünkü göklerde ve yerlerde o çok büyük ve çok ağırdır. Onların inkar ettikleri, alaya aldıkları bu kıyâmet konusu öyle bir basit ha

dise değildir. Bu öyle azametli bir hadise ki tüm göklere ve yerlere ağır gelmiştir.

Unutmayın ki bu kıyâmet sizin üzerinize ansızın gelecektir. Ansızın sizin beyinlerinizde patlayacaktır kıyâmet.

Bu beyinsizler sanki sen bu kıyâmetten haberdarmışsın gibi onu sana soruyorlar. Cahiller Allah'la seni karıştırıyorlar, Allah'a sormaları gereken şeyi sana soruyorlar, Allah'tan istemeleri gerekeni senden istiyorlar. Sen bu beyinsizlere de ki peygamberim:

De ki onun bilgisi Allah katındadır. Ama insanlardan pek çoğu bunu bilmiyorlar, bunu bilemiyorlar. Bunun sebebi de ya bunu bi-lebilecek Kitap bilgisinden, Allah bilgisinden, vahiy bilgisinden mah-rumdurlar ya da bu insanların Allah'ın kendilerine verdiği akıl gibi, göz, kulak gibi kalp gibi nimetlerini kullanmıyorlar düşünmüyorlar.

Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz peygamberinin konumunu belirleyecek. Allah'tan istenmesi gereken şeyleri peygamberden istemeye ve Allah'ın bilmesi gereken şeylerin, peygamber tarafından da bilinmesini isteyerek Allah'la peygamberi karıştıran cahillere bir masaj sunacak. Bakın şöyle buyuruyor:

188. "De ki: "Allah'ın dilemesi dışında ben kendime bir fayda ve zarar verecek durumda değilim. Görülmeyeni bileydim, daha çok iyilik yapardım ve bana kötülük de gel-mezdi. Ben sadece, inanan bir milleti uyaran ve müjdeleyen bir peygamberim."

Peygamberim! Sana senin bilemeyeceğin kıyâmetin saatini soran o cahillere de ki: Ben kendim için, kendi nefsim için ne bir menfaat celp edebilirim ne de bir zararı def edebilirim. Ancak Allah'ın dilemesi müstesnadır. Bu işin mâliki ben değilim. Bu işin sahibi, güç ve kuvvetin sahibi Allah'tır. Allah'ın izninin dışında benim kendim için de yapabileceğim bir şey yoktur. Ancak Rabbimin yasaları sayesinde bazı şeylerden istifade edebilirim. Yeme, içme gibi bana bırakılmış şeylerden istifade edebilirim. Ama bu hiç bir zaman insanın kendisi hakkında mâlikiyetini ifade etmez. Çünkü melekût bir şeyin var oluşundan, var edilişinden, yaratılışından itibaren her türlü menfaatlerin sergilenişine varıncaya kadar her türlü yetkiyi, gücü, kuvveti ve tasarrufu ifade eden bir kelimedir. Bu açıdan melekût sadece Allah'a aittir. Mâlikiyet sadece ona aittir. Ne melek, ne peygamber ne de başka bir varlığın fayda ve zarar konusunda mâlikiyet ve tasarrufu yoktur.

Çünkü her hangi bir varlığın veya insanın kendi nefsine fayda sağlayabilmesi demek; meselâ içeceği suyu yaratması, içebileceği şekilde yaratması, kendisi o suya içme ihtiyacı hissetmeden önce su-yu yaratması veya kendisini suya muhtaç olmayacak biçimde, suyu içmeden de yaşayabilecek bir özellik sahibi yapması mümkün değildir. Çünkü insanı yaratan kendisi değildir. Muhtaç olduğu suyu yaratan da kendisi değildir. İnsanı yaratan, onu suya muhtaç yaratan ve onun emrine muhtaç olduğu suyu yaratıp veren de Allah'tır. O halde o faydaya mâlik olan insanın bizzat kendisi değil Allah'tır. Suya muhtaç olarak yarattığı insanın karşısına suyu çıkaran, bu menfaati ona sağlayan Allah olduğu gibi, dilediği zaman o suyu ortadan kaldırıvererek insanı o menfaatten mahrum etme gücüne sahip olan da Allah'tır.

Eğer bu konuda fayda sağlayan insanın kendisi olsaydı muhtaç olduğu şeylerin hiç bir zaman mahrumiyetini çekmemesi gerekecekti. O halde insan için bu faydaya mâlik olan Allah'tır. Muhtaç olduğumuz suyun biyolojik yasalarını bizim vücutlarımıza yerleştiren ve o suyla ihtiyaçlarımızı gideren Allah'tır. Susuzluk hissini yaratan da, o suyun böbreklerimizden geçerek tüm vücuda yayılma yasasını yaratan da her şeye mâlik olan da Allah'tır.

Evet peygamber bile olsa Allah'ın dilemesi olmadan ne kendi nefsine bir hayır dokundurabilir ne de bir zararı def edebilir. Onu da koruyan, ona da yardım eden Allah'tır. Kendisine gelebilecek tüm zararlardan onu koruyan Allah'tır. Rabbimiz Kur'an-ı Kerîmde peygamberini insanlardan gelebilecek her türlü zarardan koruyacağını vaadetmiştir. Ancak zaman zaman Rabbimizin fayda sağlama ve za-rarı defetme konusunda tek yetkili kendisinin olduğunu anlaması için peygamberini korumadığı da olmuştur. Zaman zaman peygamber efendimizin sıkıntı çektiği olmuştur. Sığınılacak tek kucak olarak Allah kucağını bilsin diye, zararı def ve menfaati sağlama konusunda tek mâlikin Allah olduğunu anlaması ve sadece Rabbine güveninin perçinlenmesi için meselâ Mekke'de peygamber düşmanlarının peygamber yoluna dikenler dökmelerine, peygamber yemeğinin içine pislikler atılmasına, Kâbenin avlusunda namaz kılarken omuzlarına deve işkembesi konulmasına, kâfirlerin ölüm tehditlerine, Taif'te taşlanmasına, Uhut'ta mübârek dişlerinin kırılmasına, açlık gibi kimi sıkıntıları çekmesine izin vermiştir.

Evet de ki peygamberim Allah'ın dilemesi hariç ben kendime ne bir fayda sağlamaya ne de bir zararı defetmeye muktedir değilim. Ancak Allah'ın meşieti dairesinde, Allah'ın istemesi ve dilemesi sayesinde, Allah yasaları içinde ancak elimde bulundurabilirim. Yâni şu suyu yeryüzünde bir yasa olarak Allah yaratmıştır ve şu anda sizler gibi ben de içebiliyorum. Allah yaratmıştır elmayı ben de yiyebiliyorum. Ama asıl mâlik, asıl yasa koyucu Allah'tır. Ben ancak Rabbimin koyduğu bu yasalardan Rabbimin izin verdiği ölçüde istifade ediyorum. Sakın bu konuda beni Allah'la karıştırıp Allah'ın sıfatlarını ve

yetkilerini bende görmeye ve Allah'tan beklenmesi gerekenleri benden isteme kalkışmayın. Ben değil sizlere bir şeyler sağlamak kendi nefsim için bile Rabbim dilemedikçe hiçbir şeyi sağlamaya mâlik değilim. Ben gaybı da bilmiyorum.

Eğer ben gaybı bilseydim, eğer ben gayba muttali olsaydım, benim böyle bir özelliğim, böyle bir sıfatım olsaydı o zaman kendi lehime, kendi namıma hayırları çoğaltırdım. Hayırlarımı çoğaltır, çoğaltmak isterdim. Nerede altın var, nerede gümüş var onlara sahip olurdum. Yeraltı hazinelerini deşer, yerüstü menfaatlerini devşirirdim. Kendim için tüm hayırları celp ettiğim, topladığım gibi bir de bana hiç bir kötülük de dokunamazdı. Eğer ben gaybı bilseydim, nereden nasıl bir kötülük geleceğini bilmiş olsaydım tedbir alırdım ve bana asla bir kötülük dokunamazdı. Tüm kötülükleri, tüm sıkıntıları kendimden kovar ve savardım.

Ama bakıyoruz ki Allah'ın Resûlüne bir kısım kötülükler dokunabilmiştir. Öyle değil mi? Allah'ın Resûlü başına gelecekleri bir saat öncesinden bilseydi tedbir almaz mıydı. Meselâ onu akrep sokmuş-tur. Bir kaç dakika önceden bunun başına geleceğini bilseydi Allah'ın Resûlü tedbir almaz mıydı? Savaşta kılıç darbesi almış ve mübârek yanakları yaralanmıştır. Attan düşmüş ve kendisine sihir yapılmıştır. Gaybı bilseydi bunlara tedbir almaz mıydı Allah'ın Resulü? Hanımının gerdanlığı kaybolmuş çölde saatlerce aramıştır Allah'ın Resûlü ve sahâbe-i kirâm. Hattâ hanımı Hz. Aişe hakkında dedikodu çıkarılmış, durumu bilmeyen Allah'ın Resûlü çok huzursuz olmuş hattâ***:***

"Ya Aişe doğru söyle böyle bir şey oldu mu?"

Buyuracak kadar bunalmış ve Aişe anamızın temiz olduğuna dair âyetler gelinceye kadar da huzursuz bir vaziyette beklemiştir Allah'ın Resûlü. Gaybı bilseydi Allah'ın Resûlü bunlar olur muydu?

Evet Allah'ın Resûlü de gaybı bilmediği için onun başına da bir takım kötülükler gelebilmiştir. Meselâ Bi'ri Maûne vakasında, Râcî vakasında ashabının en değerli hafızlarının başına gelecek olanları önceden bilseydi Allah'ın Resûlü o canlarının orada doğranmasına göz yumar mıydı? Ama demin de ifade ettiğim gibi Allah, Cebrâil vasıtasıyla peygamberine bir kısım gaybî bilgilerini bildirmiştir.

Meselâ Resûl-i Ekrem önceden Yakub oğullarının Mısıra gidiş hadisesini, Hz. Yusuf'un kardeşleri tarafından kuyuya atılışını, Yusuf'un Mısırda satılışını, sonra zindana atılışını, sonra Allah'ın izniyle devletin başına geçip babası ve kardeşlerinin yâni İsrâil oğullarının Mısıra yerleşmesini bilmiyordu da Allah kitabında uzunca bunu anlattıktan sonra buyurdu ki:

"Ey Peygamberim! Bunlar sana vahy ettiğimiz gayb haberlerindendir. Onlar elbirliği edip düzen kurdukları vakit sen yanlarında değildin"
(Yusuf: 102)

İşte Peygamberimizin bildiği gaybî haberler de bu vahy edilen haberlerdir. Yâni Allah'ın şu kitabında haber verdiği gaybî bilgilerdir.Çünkü Allah'ın Resûlü kendisine bu kitap gelmeden önce bunların hiçbirisini bilmiyordu da Allah bu kitabı sayesinde ona bildiriverdi. Evet Allah'ın Resûlü daha önce namaz nedir, abdest nedir, cennet nedir, cehennem nedir, kıyâmet nedir, hesap kitap, haşır neşir nedir, tüm bunları bilmiyordu da Allah tüm bunları kitabında bildiriverdi de Rasûl-i Ekrem daha önce kendisi için gayb olan bu bilgileri biliverdi. İşte Allah'ın Resûlüne bildirdiği ve Rasûlullah'ın da bildiği gayb birimleri bunlardır. Nitekim Cin sûresinde Rabbimiz bu hususu anlatırken şöyle buyurur:
"Görülmeyeni bilen Allah görülmeyene kimseyi muttali kılmaz. Ancak peygamberlerden, bildirmek istediği bunun dışındadır. Rablerinin bildirilerini tebliğ etmelerini ortaya koymak için her peygamberin önünden ve ardından gözcüler salar; onların yaptıklarını ilmiyle kuşatır ve her şeyi bir bir sayar.
(Cin: 26,27,28)

Bakın bu âyet-i kerîmede son derece açık bir şekilde Rabbi-miz gaybını ancak seçtiği peygamberlerine ulaştırdığını anlatıyor. Peygamberlerini gaybına muttali kıldığını haber veriyor. Ama dikkat ederseniz peygamberlerine bildirdiği bu gaybî bilgilerin de melek vasıtasıyla kendilerine ulaştırılan vahiy olduğunu haber veriyor. Bakın diyor ki ayet-i kerîme unutmayın ki bu gaybını peygamberlerine gönderirken, yâni bu gaybî bilgileri melek vasıtasıyla peygamberlerine gönderirken o meleğin etrafını da böyle çepeçevre gözetleyicilerle kuşatır buyuruyor.

Yâni mümkün değil yolda cinler, şeytanlar, hainler, zâlimler o meleğin önünü kessinler de o elindeki Rabbinizin gönderdiği vahyi alsınlar, kafasından, hafızasından onu söküp çıkarsınlar da başka bir bilgiyi ona tutuşturup desinler ki zorla al şunu götür peygambere vahiy diye. Bu mümkün değildir. Bunu asla hiç kimse yapamaz. Biz, peygamberlere vahiyle gönderdiğimiz meleğin önünü ve arkasını böyle gözetleyicilerle kuşatırız diyor Rabbimiz. Peki bunu niye anlatıyor Rabbimiz? Niye bunu bize kitabında haber verme gereği duymuş? Bakın bundan sonraki âyetinde de onu şöyle açıklıyor:
Peygamberlerin Rablerinden aldıkları risâletleri tamamıyla tebliğ ettiklerini bilinsin diye bunu anlatıyoruz. Yâni ne anladık bundan? Bundan şunu anladık:

Birincisi; Peygamber bu konuda herhangi bir şüpheye düşmesin diye, yâni acaba bu âyetler gerçekten Allah'tan mı geliyor? Yoksa başkalarından mı

geliyor? Bu konuda en ufak bir şüpheleri bir tereddütleri kalmasın ve insanlara duyurduklarının kesinlikle Allah tan geldiğini bilsinler diye bunu böyle yaptık.

İkincisi; Bir de peygambere ve onun kendilerine duyurduğu âyetlere iman eden mü'minler acaba bunlar gerçekten Allah'tan mı? Yoksa başkalarından mı? Bu konuda en küçük bir şüpheleri kalmasın diye biz bunu böyle yaptık diyor Rabbimiz. Âyetin son kısmı bunu daha net anlatıyor. Gerek peygambere gelenleri, gerekse ona vahiy getiren meleğin yanındaki bilgilerin tümünü biz ihata etmişiz, tamamını saymışız diyor Rabbimiz. Yâni mümkün değil ki peygamber, ya da ona vahiy getiren melek onların bir kısmını gizlesin. Mümkün değil ki, o vahyin bir bölümünü size haber versin de işine gelmeyenleri sizden saklasın. Biz onun tamamını âyet âyet, kelime kelime, harf harf saymışız bilmişiz diyor.

Öyleyse bu âyetten anlıyoruz ki Peygamberlere bildirilen gayb Cebrâil vasıtasıyla bildirilen gaybî bilgilerdir. Demek ki peygamberimize bildirilen gaybî bilgiler Kur'an'da Rabbimizin ona bildirdiği bilgilerdir. Peki o zaman Peygamber Efendimiz gaybı bilir mi? Hayır peygamberler de gaybı bilemezler. Peki Allah bildirirmiş ama bak burada bildirir diyor. Evet peygamberler Allah'ın kendilerine bu kitapta bildirdiklerini bilir diyeceğiz.

Evet ben ne gaybı bilirim, ne kendime bir faydaya mâlikim, ne kendime gelecek bir zararı savuşturmaya mâlikim, ben sadece iman edecek bir toplum için uyarıcı ve müjdeleyiciyim. Allah'tan, Allah'ın âyetlerinden, Allah'ın yasalarından, Allah'a kulluktan, müslümanca bir hayattan ve cennetten yüz çevirenler için cehennemle, ateşle, azapla bir uyarıcıyım. Allah'a iman etmek ve cennete gitmek isteyenler için de onları cennet ve rahmetle müjdeleyiciyim. Biliyoruz ki Allah'ın Resûlü tüm insanlık için müjdeci ve uyarıcıdır. Ama bu rahmetten istifade etmek istemeyenler onun muhatabı olmamışlardır. Madem ki bizim örneğimiz olan Allah'ın Resûlü beşir ve nezirdi, öyleyse biz de öyle olmalıyız. Biz de tıpkı pişdarımız gibi insanları cennet ve cehennemle karşı karşıya getirmek ve onları bununla uyarmak zorundayız.

189. "Sizi bir nefisten yaratan ve gönlünün huzura kavuşacağı eşini de ondan var eden Allah'tır. Eşine yaklaşınca, eşi hafif bir yük yüklendi ve bu halde bir müddet taşıdı. Hamileliği ağırlaşınca, karı koca Rableri olan Allah'a: "Bize kusursuz bir çocuk verirsen, andolsun ki şükredenlerden oluruz" diye yalvardılar."

Rabbimiz sûrenin başlarında insanlığın yaratılışını ve tarihini anlatmıştı. Burada da yaratılışın ve yaratılış yasalarının kendisi tarafından konduğunu anlatıyor. İnsanı yaratan ne melektir ne peygamberdir ne de başka birileridir. Hepimizi yaratan, hepimizi yoktan var eden, hepimizi insan olma özelliğimizle bir tarağın dişleri gibi müsavi olarak var eden Allah'tır.

Bakın burada bu konuyu gündeme getirerek buyurur ki Rab-bimiz: Allah ki sizi bir tek nefisten yaratmıştır ve ondanda zevcesini çıkarmıştır. Ona, eşine sükûnet bulsun diye. Evet Adem (a.s) ın ve eşi Havva anamızın yaratılışı. Kur’an’ın değişik yerlerinden ve Rasu-lullah efendimizin hadislerinden öğreniyoruz ki Rabbimiz Hz. Adem’i topraktan yaratmıştır. Çeşitli safhalardan geçirildikten sonra kendi-sine Allah tarafından ruh üfürülmüş, Bakara’da anlatıldığı gibi kendisine ilim verilmiş ve Adem’in varlığı tamamlanmıştır.

Yine hadislerden anlıyoruz ki eşi Havva anamız da onun eğeyi kemiklerinden yaratılmıştır. Havva’nın Adem’in eşi olduğunu ve ikisinin birbirini tamamladığını biliyoruz. Yâni kadın erkeği, erkek de kadını tamamlayan bir bütünün parçalarıdır. Ne Havvasız Adem ne de Ademsiz Havva düşünülemez. Yâni eşlik karşılıklıdır. İnsan olarak, kul olarak her ikisine de benzer görevler yüklendiği gibi farklı misyonlar da yüklenmiştir. Bakın her ikisinin de yaratılışları gündeme getirildikten sonra Rabbimiz buyurur ki:

Onda sükûnet bulsun diye. Onda yuva bulsun diye. Ona gönlü aksın, kalbi meyletsin, yanına vardığında doyuma ulaşsın diye. Eşlerde birbirleri için böyle bir nimet söz konusudur. Bunu Allah söylüyor. Demek ki evlenmek gerek kadın açısından gerekse erkek açısından sükûnete, huzura ve doyuma ulaşma sebebidir. Bu gereksinim onların yaratıcıları tarafından fıtratlarına yerleştirilmiş bir özelliktir. Evlilikten kaçanlar ister erkek, ister kadın ne kadar da bu hayatın güzel bir hayat olduğunu iddia ederlerse etsinler insan olarak bu insanların huzura kavuşmuş olmaları mümkün değildir.

Burada karı-koca arasındaki cinsel ilişkiyi kastetmiyorum sadece. İnsanlar arası ilişkilere bakılınca karı kocanın birbirlerine yakınlığı kadar hiç bir yakınlık yoktur yeryüzünde. Eşler birbirlerine her tür-lü yakınlığı, hayatı paylaşmayı, emsali görülmedik dayanışmayı, birbirlerine sarılmayı, birbirlerine merhamet etmeyi, şefkat etmeyi, bir-biriyle cennete gitmeyi, birbirini cehennemden korumayı en güzel bir şekilde gerçekleştiren varlıklardır.

Kur’an’ın başka bir yerinde Rabbimiz karı-kocanın bu özelliğini anlatırken şöyle buyurur:

"Hanımlarınız sizin için örtüdür, siz de onlar için elbisesiniz."

1: Elbise kişiyi örter ve onu dış etkenlerden korur. Kadınlarınız da sizi örtüp haramdan korumaktadırlar. Sizler de kadınlarınızı örtüp onları haramlara düşmekten korursunuz.

2: Kadınların kocaları, kocaların da kadınları için elbise olmaları temiz olmaları ve sahibine has olmaları anlamını da ihtiva etmektedir. Elbise temiz olmalıdır. Kadın temiz olmalıdır, kadın afife, erkek de iffet sahibi olmalıdır.

Kadın sadece kocasına ait olmalıdır. Kocası da sadece karısına ait olmalıdır. Kadının başkalarına gitmesi de erkeğin başkalarına uzanması da mümkün değildir.

3: Elbisenin insan vücuduna yakınlığı neyse, karı kocanın da birbirlerine yakınlığı odur. Kadın kocasına koca da karısına tıpkı elbisenin vücuda yakınlığı gibidir. Aslında bu âyet-i kerîme oruç geceleri cinsel ilişkinin helâl kılınışının hikmetini anlatıyor. Yâni karı koca birbirlerine bu kadar yakınken, o onun için elbise o da onun için elbise haline gelmişken oruç geceleri birleşme yasağında, birbirlerine uzak kalmalarında muhakkak ki bir zorluk olacaktır. İşte Allah bu zorluğu kaldırmayı dilemiştir.

Libas esasen onların bizi haramdan korumaları, bizim de onları haramdan korumamız demektir. Onların bizi Allah'a kulluğa yönlendirmeleri, bizim de onları kulluğa yönlendirmemiz demektir. Müslümanlar dinlerini hanımlarıyla tamamlarlar. Hanımlar da kocalarıyla tamamlarlar. Onlar onlara örtü, onlar da onlara örtü. Hayatı birlikte yaşarlar ve birlikte Allah'a kulluğa harcarlar.

Eğer kadınlarımız bizim için örtü olacaklarsa o zaman onları çok iyi eğitmek zorundayız. Bizi örtecek, bizi koruyacak biçimde onları eğitmek zorundayız. Hem kendimizi eğitmeli hem de kadınlarımızı eğitmeliyiz. Yâni verdiğimiz kararlarda, uygulamalarımızda, cennet yolunda ne onlar bize ayak bağı olmalılar, ne de biz onlara ayak bağı olmalıyız.

Eğer yaşadığımız hayatta onlar bize, biz onlara ayak bağı olmaya başlamışsak bu bizim onlara gerekli eğitimi vermememizden kaynaklanmaktadır. Ya da onlara gereken önemi vermediğimizden kaynaklanır. Kadınlarına gereken ilgiyi göstermeyen insanlar, Allah'ın istediği biçimde İslâm'ı yaşayamazlar. Kadınlarını Allah'ın istediği şekilde eğitmeyen erkekler de, onların kadınları da kesinlikle cenneti bulamazlar. Birlikte eğitilmeyen nice aileler görüyorum ki bugün kadınlar kocalarının derdini anlayamadığı için kocalarını evlerine hapsetmekte ve onların İslâmi çalışmalarına engel olma kavgası vermektedirler. Halbuki birlikte eğitilselerdi, her ikisi de aynı endişeleri taşısalardı bu kadınlar kocalarını bir saat bile evde boş durdurmayacaklardı.

Evet birlikte eğitilerek onlar bizi cehennemden koruyacak, biz onları ateşe gitmekten koruyacağız. Bir insanın harama düşmesi dünyanın yıkılması demektir. Bir kadının kendi helâlinden başkalarına uzanması, bir erkeğin helâlinden başkalarına gitmesi tüm dünyanın batmasıyla eş anlamlıdır ve de toplumun helâki işte budur.

Evet işte karı-koca birbirileri için sükûnet kaynağıdır, huzur kaynağıdır. Bakın yine hadislerde gördüğümüze göre Adem (a.s) yaratıldı ama karısı yoktu.

Bir ara Adem (a.s) uyudu veya daldı. Sonra gözlerini açıp bir baktı ki yanında bir insan vardı, bir kadın duruyordu. Hz. Adem'in gönlü ona doğru akıyor birden bire, onda kendisini buluyor ve hemen diyor ki eşim! Yâni onun kendisinden bir parça olduğunu, kendisini tamamlamak üzere yaratıldığını, kendisiyle birlikte cennet hayatı yaşayacağını anlayarak eşim! diye terennüm ediverdi. İşte Allah'ın bu yasası her ikisinin fıtratına da dercedilmiştir, yerleştirilmiştir diyoruz.

Adem (a.s) onu kuşatınca, ona sarılınca, onunla beraber olunca, artık o onun eşi olunca o da hafif bir yük yüklendi ve o yükle dolaştı. O yükle gezmeye başladı. Hamileliğin ilk günleri hafiftir ama gittikçe ağırlaşmaktadır. Hamile kadın, hamlini taşıyor. Onunla birlikte gezip dolaşıyor. Anamız Hz. Havva'da ve onun evlâtlarının tümünde aynı yasanın geçerli kılındığını görüyoruz. Kadının hamliyle birlikte bir gidişinin söz konusu olduğunu anlatıyor Rabbimiz. tâbi bu ifadeden bir çok Allah yasası anlıyoruz. Meselâ hamile bir kadının normal hayatındaki uğraşlarını terk ederek bir kenara çekilip yatması bu yasaya göre uygun değildir. Yine o kadın normal hayatını sürdürecek, gidip geleceği yere gidip gelecek ve böylece kendisini de çocuğunu da hantal bir duruma getirmeyecektir. Böylece çocuk gelişiminde Allah yasası gerçekleşecektir.

Ve nihâyet kadın ağırlaşınca, doğumu yaklaşınca kadın ve kocası ikisi birden candan ciğerden Rablerine dua ediyorlardı. Rablerine yalvarmaya başladılar. Durumlarıyla alâkalı olarak Rableriyle iletişim içine giriyorlar ve şöyle diyorlardı:

Ya Rabbi! Eğer bize sâlih bir evlât verirsen, sâlih, yarayışlı bir çocuk veya bildiğimiz anlamda eli ayağı düzgün, arızasız, kusursuz, sağlıklı bir çocuk verirsen biz sana şükredeceğiz, sana şükredenlerden olacağız dediler. Çünkü bunları yaratan sadece Allah'tı. Çocuğu yaratan, çocuğa şekil veren ve onu takdir buyuran Allah'tı. Sadece çocuk değil insana lütfedilen tüm rızıklar Allah'tandır. Çocuk da bu rızıklardan birisidir. Karı koca bize verdiğin bu rızıklardan ötürü sana kulluk yapacak, sana şükredeceğiz diyorlardı.

190. "Allah onlara kusursuz bir çocuk verince, kendilerine verdiği şey hakkında Allah'a ortak koştular. Allah, onların ortak koştukları şeylerden yücedir."

Allah o ikisine eli ayağı düzgün nûr topu gibi bir çocuk verince, bu sefer de o çocuk konusunda Rablerine şirk koşmaya başlayıverdiler. Âyet insan hayatındaki bozulmaları, yanılgı noktalarını anlatıyor. Az evvel kendilerine henüz o çocuk verilmeden önce o çocuğun da tüm rızıkların da kendilerine Allah tarafından verildiğini ve tüm bu rızıkları verene karşı teşekkür tavrı takınılması gerektiğini söylemişlerdi. Yâni hayatın sahibi olarak Allah'ı tanımışlar ve Ona iman etmişlerdi. Lâkin çocukları olduktan sonra, Allah'la işleri bittikten sonra, bu işi garantiye aldıktan sonra Rablerinin kendilerine lütfettiği bu çocukları konusunda Ona şirk koşmaya başlıyorlar. İşte biz filan hocaya falan türbeye gitmiştik de bizim çocuğumuz onun için eli ayağı düzgün dünyaya geldi. Falan

yerde dua ettiğimiz, filan yerde kurban kestiğimiz için bu çocuk bize verildi. Veya işte sürekli filan doktorun kontrolü altındaydım da onun için böyle sağlam bir çocuğa kavuştuk diyerek onu o şekilde takdir buyurup kendilerine lütfeden Rablerine şirk koştular. Yâni böyle çocuğun sıhhatli doğuşunu, düzgün oluşunu Allah'tan başkalarına izâfe ederek Allah'a şirk içine girdiler.

Tabi burada anlatılan Hz. Adem (a.s) ve Havva anamız değildir. Burada genel insanlar anlatılmaktadır. Bir de bu konuda anlatılan bir rivâyet vardır. Biz insanların böyle bir rızık karşısında hayatımızdaki bozukluğu anlatan bir rivâyet. Bir karıkoca Allah'a dua dua yalvararak eli ayağı düzgün bir çocuk isterler. Allah da onların bu arzularını yerine getirip onlara istedikleri gibi bir çocuk ihsan eder. Rablerine şükür adına o çocuğun adını Abdullah korlar. Ama göz bebekleri olan bu çocuk yaşamayıp kısa bir zaman sonra vefat eder. Böyle bir kaç kez tekrar eder ve sonra şeytan o karı kocaya vesvese vererek eğer doğan çocuğunuzun adını Abdullah değil de Abdul Haris koyarsanız bu çocuk kesinlikle ölmeyip yaşayacaktır der. Şeytanın bu vesvesesini yerine getirirler ve gerçekten o çocukları ölmeyip yaşar.

Haris kelimesi hars yapan, ekip-diken anlamına bir kelimedir. İnsan hayatına, insanların hayatına, bilgiler, kültürler, gelenekler, ka-nunlar, yasalar koyanlara, ekip-dikenlere haris denir. Kültürler ortaya koyanlara haris denir. İşte Abdulharis de kültür ortaya koyan, yasa ortaya koyanların kulu demektir. Çocuklarını işte böylelerinin kulu bildiler, onlara adadılar. Yâni kendilerine böyle eli ayağı düzgün bir evlât veren Rablerini unuttular da, o çocuğu kendilerine Allah'ın verdiğini ve bu lütfundan ötürü o çocuğu verene kulluğa yönelterek sahibine kulluk yolunda eğitecekleri yerde tuttular da Allah berisinde bir takım harislerin, bir takım kanun koyucuların, bir takım kültür belir-leyicilerin, insanların hayatına bir şeyler ekip-dikmeye çalışan bir takım harislerin kulu kölesi yapıverdiler.

Evet işte şu anda görüyoruz ki nice müslüman ana ve babalar çocuklarını onları kendilerine lütfeden Rablerine kulluğa yönlendirecekleri yerde Allah berisinde, Allah eğitimini reddeden, Allah'a kulluk eğitimini reddeden, nice harislere teslim etmektedirler. O çocuklarını kendilerine veren Allah'ı unutan, O Allah'ın istediği kulluk eğitimini, İslâmi eğitimi reddeden nice aileler görüyoruz bugün. Çocukları olmadan dua dua Allah'a yalvardıkları halde çocukları olur olmaz, Ondan böyle eli ayağı düzgün bir çocuk koparır koparmaz artık Allah'ın işini bitiren ve bizim çocuğumuz tek yönlü bir eğitim almamalıdır. Sadece din eğitimi almamalıdır. Bizim çocuğumuz böyle mistik, gerici ve tutucu değil, çağın tüm kültürel eğitimlerinden haberdar olmalıdır. Çağdaş toplumuzda her türlü kültür ekicilerin emrine teslim edilmelidir. Çağdaş eğitim veren kurumlara teslim edilmelidir. Bizim çocuklarımızı çağa ayak uydurabilecek biçimde onlar yetiştirmelidir.

Çocuklarımızı çağa ayak uyduramayan Kur'an kursları, Medreseler, İmam Hatipler, İlahiyat Fakülteleri değil çağdaş eğitim ve kültür kurumları yönlendirmelidir diyerek çocuklarını Allah'ın istediği biçimde değil de başkalarının istediği eğitime teslim eden nice ana babalar vardır bugün. Yâni bu adamlar çocuklarını onları kendilerine lütfeden Allah'ın eğitimine teslim etmiyorlar. Çocuklarının eğitimini Allah'a bırakmıyorlar. Allah'a sormuyorlar. Aksine Allah'ı reddeden kimselere teslim ediyorlar. Çocuklarını Allah'a ve Allah'ın dinine yatırım yapmıyorlar. Paraya, pula, makama, mevkie, istikbale, diplomaya yatırım yapıyorlar. Bilelim ki bunu bilerek gönüllü yapanların tamamı bundan sorulacaklardır yarın. Razı olarak çocuklarını Abdul haris yapanların tamamı sorumludur.

Ama razı olmadığı halde, istemeyerek köleliği yüzünden çocuklarını müşrik sistemin eğitim kurumlarına gönderenlerin günahkâr oldukları kesin ama bu günahlarının boyutunu bilmiyorum.

Yâni çocukları dünyaya gelmeden önce dua dua Allah'a yalvarıp ya Rabbi ne olur bize eli ayağı düzgün bir çocuk dedikleri halde çocukları dünyaya geldikten sonra da ya Rabbi tamam, senin işin buraya kadardı, istediğimizi yerine getirdin ve işin bitti. Artık onun bundan sonraki hayatını, eğitimini sen bilemezsin. Biz onu nasıl eğiteceğimizi, nasıl yetiştireceğimizi senden daha iyi biliriz diyerek çocukları konusunda bana şirk koştular diyor Allah. Bunu dille söylemeseler bile fiilen pek çok müslümanın yaptıkları bundan başka bir şey değildir.

Tavır olarak, fiil olarak bugün müslümanlar bunu sergiliyorlar. Ya Rabbi sen onun kalbini yarattın işin bitti. Artık onun kalbini neyle dolduracağımızı biz biliriz. Biz onu senden daha iyi bilenlere teslim ediyoruz onlar nasıl isterlerse, nasıl münâsipse o kalbi doldururlar diyorlar. Söz olarak demeseler de tavır olarak diyorlar bunu. Halbuki:

Allah onların ortak koştuklarından yücedir, uzaktır, müstağnîdir.

191. "Kendileri yaratılmışken, bir şey yaratamayan putları mı ortak koşuyorlar?"

Yaratıcı olmayan, hiç bir şey yaratmamış olan şeyleri mi Allah'a ortak koşmaya çalışıyorlar? Yâni kendileri hiç bir şey yaratmamış olan, hattâ bırakın başkalarını yaratmayı kendi kendilerini bile yaratmaya güç yetiremeyen, kendileri bile Allah tarafından yaratılmış olan bu güçsüzleri, bu âciz varlıkları mı Allah'a şirk koşmaya çalışıyorlar bu adamlar? Halbuki bir sineği bile hattâ bir sineğin kanadını bile yaratmaktan âcizdir bunlar. Böyle güçsüzleri nasıl Allah'a ortak koşarsınız? Böyle cahil varlıklar konusunda bunlar çocuk eğitimini Allah'tan daha iyi bilir diyerek nasıl onlara teslim ediyorsunuz

çocuklarınızı? Bunların koymuş oldukları eğitim prensiplerini, eğitim ilkelerini nasıl Allah yasalarına, Allah ilkelerine tercih ediyorsunuz? Nasıl oluyor da onlarınkini Allah'ınkinden üstün tutabiliyorsunuz? Nasıl oluyor da bunların sistemlerini Allah sisteminden üstün tutabiliyorsunuz?

Madem ki yaratıcı Allah'tır. Madem ki sizleri de çocuklarınızı da yaratan Odur, öyleyse yaratıcının ilmine, yaratıcının eğitim yasalarına teslim olmak ve çocuklarınızı teslim etmek zorundasınız. Halbuki Rab olanın, eğitici olanın, eğitimin yasalarını belirleyici olanın yaratıcı olması gerekecektir. Bunlar neyi yaratmışlar ki onları Rab belleyip ço-cuklarınızı Allah'a teslim edeceğiniz yerde, yaratarak, sizi yoktan var ederek rahmetini gündeme getiren Allah'ın rahmetine teslim edeceğiniz yerde başkalarının rahmetine mi teslim etmeye kalkışıyorsunuz? Ne yapmış bunlar bugüne kadar size? Hangi rahmetinden istifade ettiniz bu varlıkların? Yoksa sizler rahmeti sizi yaratan Rabbinizde değil de kapitalist dünyanın kapitalist insanlarında mı arıyorsunuz? Onlar gibi çocuklarınızı da kapitalist ve materyalist mi yapmak istiyor-sunuz? Onları Allah'ın istediği biçimde bir Allah kulu olarak eğitmeyerek yoksa paranın, pulun, makamın, mevkinin, toplumun, çevrenin, âdetlerin, törelerin, modanın kulları mı yapmaya çalışıyorsunuz?

Yoksa sizler izzet ve şerefi Allah'ta, Allah'a kullukta değil de başka şeylerde mi arıyorsunuz? Onları cennete değil de cehenneme mi yatırım yapmaya çalışıyorsunuz? Eğer böyle yaparsanız unutmayın ki izzetsiz ve şerefsizliğiniz arttıkça artacak ve silik şahsiyetli varlıklar olmaya devam edeceksiniz demektir.

Evet Rabbimiz diyor ki bu âyetiyle ey kullarım! Ey müslü-manlar! Bana karşı bu küstahlığınız ne böyle? Bu cesareti nereden alıyorsunuz? Ya Rabbi insan için, çocuk için dengeli muvazeneli bir hayatı sen bilemezsin! Senin böyle şeylere aklın ermez! Çağdaş dünyanın ön gördüğü prensiplerle biz hayatımızın dengesini sağlayacağız! Bizim şu anda bu işleri çok iyi bilen ve ayarlayan eğitim tanrılarımız var! Sen sağlık konularını bilmezsin, anlamazsın bu konuları, bizim şu anda bu işi senden daha iyi bilen şifa tanrılarımız var, onların önerdikleri tıbbi yöntemlerimiz var. Sen hukuku da bilmezsin. Her ne kadar bir zamanlar senin dediklerin işe yaramışsa da artık devir değişti, bu işi senden daha iyi bilen hukuk tanrıları türedi, bizim işlerimizi halledecek hukuk tanrılarımız var, bizim toplum yasalarımızı belirleyecek siyasal tanrılarımız var, hikmetin senin kitabında değil olduğunu keşfedip yeni yeni hikmetli kitaplar bulduk, artık biz senin kitabından değil de o tanrılarımızın kitaplarından bilgileniyoruz, biz o tanrılarımızın eğitimlerini benimsedik diyerek bana şirk koşmaya bu cesareti nereden alıyorsunuz? diyor Rabbimiz.

192. "Oysa putlar ne onlara yardım edebilir ve ne de kendilerine bir yardımları olur."

Üstelik bu tanrı bildikleriniz kendilerine bile yardımda bulunamazlar. Bana şirk koşmaya, ortak bilmeye çalıştığınız bu tanrı taslakları bırakın size bir kısım yardımda bulunmayı onlar kendilerine bile yardım edemezler. Allah'tan, Rablerinden kendilerine gelebilecek bir belâyı, bir azabı def etmeye bile gücü yetmeyen bu insanlar nerde kaldı size yardım edecekler? Kendilerine gelen açlık gibi, yorgunluk gibi, hastalık gibi, ölüm gibi bir sıkıntıyı bile defedemeyen bu varlıklar nerde kaldı sizin sıkıntılarınızı giderebilecekler? Bu adamlar nasıl sizin arzularınıza isteklerinize cevap verebilecekler ve sizi hem dünyada, hem de ukba'da nasıl mutlu edebilecekler? Ne yapabilecekler bunlar sizin için? Ölümü engelleyebilecekler mi? Ölüm döşeğine yattığınız zaman iki saatliğine olsun onu geciktirebilecekler mi? Zamânâ iki dakikalığına söz geçirebilecekler mi? Gökten iki damla yağmur indirebilecekler, yerden bir tek bitki bitirebilecekler mi? kendilerine bile sahip olmayan bu tâğutlar nerde kaldı arkalarından giden enayilere bir şey sağlayabilsinler?

Evet o sizin Allah'a ortak koşup yasalarını Allah yasalarına tercih ettiğiniz, sizin hayatınızı düzenleme konusunda Allah'tan daha bilgili kabul ettiğiniz varlıklar onlar kesinlikle size hiç bir yardımda bulunamazlar, buna onların güçleri yermediği gibi güçleri yetse bile size yardımda bulunmayı asla istemezler onlar. ***"İstetaa"*** kelimesinde bu mânâ da vardır. Yâni onlar size herhangi bir yardım sağlamaya güç yetiremezler, güç yetirseler bile bunu asla istemezler demektir. Çünkü onlar başkalarına vermeye değil almaya alışmış varlıklardır.

193. "Onları doğru yola çağırırsanız, size uymazlar; çağırmanız da, susmanız da onlar için birdir."

Eğer onları hakka, doğruya, doğru yola, Allah yoluna, sırat-ı müstakîme çağıracak olursanız onlar asla size tâbi olmazlar. Peki size tâbi olmayanlara siz niye tâbi oluyorsunuz? Bize tâbi olmayanlara, bizim yolumuzdan nefret edenlere biz niye tâbi oluyoruz? Üstelik bizim yolumuz hak onlarınki bâtıl olduğu halde. Peki biz neye çağırıyoruz onları? Biz onları hidâyete çağırıyoruz, cennete çağırıyoruz, Allah'a çağırıyoruz. Onlar bizim kendilerini çağırdığımız hidâyete tâbi olmadıkları halde onların bizi çağırdıkları cehennem yoluna, dalâlet yoluna, şeytan yoluna, sapıklık, ahlâksızlık, hayasızlık, rezillik yollarına biz niye tâbi oluyoruz? Onlar bize itaat etmedikleri halde biz niye onlara itaat ediyoruz? Niçin onların peşinden gitmeye, onlar gibi olmaya, onların eğitim anlayışlarını, hukuk anlayışlarını, kılık-kıyafet anlayışlarını kabullenmeye çalışıyoruz?

Siz onları hakka dâvet etseniz de sükut etseniz de onlar için müsavidir. Yâni siz ha onları hidâyete çağırmışsınız ha sükut edip hiç bir şey

yapmamışsınız onlar için fark etmeyecektir. Sizin görüşünüz, sizin fikriniz, sizin inanışınız, sizin dininiz onlar için ha var ha yoktur. Sizin varlığınız ya da yokluğunuz farksızdır onlar için. Yâni onlar sizi insan yerine değil hayvan yerine bile koymuyorlar. Konuşup inancınızı, yolunuzu ortaya koysanız da konuşmayıp sussanız da fark etmez onlar için. Öyleyse bize değer vermeyenlere biz niye değer veriyoruz? Bizi adam yerine koymayanları biz niye rehber, önder, Rab, İlah bilmeye ve onların yasalarına tâbi olmaya çalışıyoruz? Öyleyse böylelerini kesinlikle dinlemeyecek, programlarını izlemeyecek, çocuklarımızı onların eğitimlerine teslim etmeyeceğiz.

194. "Allah'tan başka taptıklarınız putlar da, sizin gibi yaratıklardır. Eğer doğru sözlü iseniz, onları çağırın da size cevap versinler bakalım."

Sizin Allah dununda, Allah berisinde dua ettikleriniz, çağırdıklarınız, Allah yasaları dururken yasalarını çağrıştırdıklarınız, Allah berisinde kendilerinde bir nane var zannederek imdadınıza çağırdıklarınız, kendileriyle iletişim kurmaya çalıştıklarınız, kendilerine bel bağladıklarınız var ya. Kapılarında hukuk dilendikleriniz, eğitim konusunda kendilerine baş vurup istekte bulunduklarınız var ya onların hepsi de kuldurlar. Sizler gibi kuldur onlar. Allah'ın kulları ve mülkleridir onlar. Yaratılışları Allah'tan, rızıkları Allah'tan, hayatları ve ölümleri Allah'tan olan kullardır. Hepsi de çaresiz Allah yasalarına mahkumdur onların.

Demek ki insanların putlaştırdıkları, hayatlarında söz sahibi kabul edip kendilerine bel bağladıkları varlıkların tamamı Allah'ın kuludur. tâbi tanrılaştırılan bu varlıklar her zaman taştan tunçtan olmayabilir. Bazen da insanlar putlaştırılır, kurumlar, müesseseler putlaştırılır. Allah diyor ki bunların hepsi güçsüzdür hepsi kuldur. Bunlara dua edilemeyeceği gibi bunların kendileri duaya muhtaçtır. Durum böyle olunca bu varlıklar nasıl putlaştırılabilir? Nasıl bu âcizlerin İlah diye arkalarından gidilip yasaları uygulanabilir?

Evet onların hepsi de kuldur diyor Rabbimiz. Ama tâbi burada şunu söyleyelim: Allah'a iki tür kulluk vardır. Birincisi izdırari kulluk, ikincisi de ihtiyarî kulluktur. Veya bir başka deyişle Rabbimizin iki tür emri vardır, iki tür yasası vardır. Kevnî emirleri, kevnî yasaları, rubû-biyet yasaları ve şer'i yasaları. Kevnî yasaları konusunda hiç kimsenin Allah'a karşı koyması mümkün değildir. Yâni izdırarî kulluk konusunda hiç kimsenin Allah'a isyan edip o yasaların dışına çıkması mümkün değildir. Çünkü o konuda kimsenin elinde irade yoktur. Kâfiri de mü'mini de burada Allah yasasının dışına çıkamamaktadır.

Meselâ Allah yeryüzünde kevnî bir yasa koymuştur ki insanlar havasız yaşayamazlar, susuz yaşayamazlar. Hayır biz susuz da hayatımızı sürdürebiliriz ya Rabbi! diyerek kimsenin bu Allah yasasına isyan etmesi mümkün değildir. Herkes bu konuda Allah'a kul olmak zorundadır.

Yine meselâ Rabbimiz yeryüzünde ölüm yasasını koymuştur ki ister kâfir ister mü'min kimsenin buna itiraz hakkı yoktur. Hiç kimsede biz ölmeyeceğiz ya Rabbi! deme hakkı da gücü de yoktur. Bu konuda herkes Allah'ın ölüm yasasına teslimdir, mahkumdur ve kuldur. İşte bu anlamda herkes Allah'a kuldur ve teslimdir.

Ama bir de ihtiyarî kulluk vardır. Yâni bir de Allah'ın şer'i yasaları vardır. Allah'ın şeriat emirleri dediğimiz kişilerin kendi iradeleriyle hayatlarını düzenleyecekleri emirleri yasaları vardır. Rabbimiz bu konuda insanlara seçme özgürlüğü vermiştir, irade vermiştir. Dileyen iman edip mü'min olur, dileyende inkar eder. Dileyen iman edip boynundaki kulluk ipinin ucunu Allah'a teslim eder ve hayatını onun yasalarıyla düzenler, dileyen de bildiği gibi bir hayat yaşayarak kâfir olur. İşte zaten birinci anlamda Allah'ın kulu olan bizlerden bu ikinci anlamda da kulluk istenmektedir. Bu iki kulluğu da gerçekleştiren kimselere müslüman denir.

Evet o sizin çağırdıklarınızın hepsi de kuldur. eğer bunun aksini iddia ediyor ve hâlâ onlarda bir kısım güçlerin olduğunu iddia ediyorsanız haydi:

Haydi çağırın onları da size icâbet etsinler bakalım. Başınız derde düştüğü zaman, sıkıştığınız zaman, büyük felâketlere maruz kaldığınız zaman, meselâ bir depremle, bir ölümle, bir kıtlıkla karşı karşıya kaldığınız zaman kime yalvarırsınız? Kimi çağırırsınız? Bunları mı yoksa Allah'ı mı? Haydi böyle içinden çıkamadığınız konularda çağırın o putlarınızı, çağırın o tâğutlarınızı da sizi kurtarsınlar bakalım. Çağırın bakalım da eğer onlar sizin gibi kullar değiller de tanrısal bir güçleri varsa size icâbet etsinler bakalım.

Bunlarda İlahlık gören, tanrısal güç gören herkes yalan söylü-yor demektir. Çünkü bunların hiç birisi çağıranın çağrısına icâbet edemezler. Evet bu insanların Allah'ı bırakıp da kıyâmet gününe kadar kendilerine cevap veremeyecek, dualarına ve çağrılarına ebedîyen icâbet edemeyecek âciz varlıklara kulluk yapmaktadırlar. Böyle insanlardan daha zâlim kim vardır?

Evet yeryüzünde hiçbir şey yaratmaya ve yapmaya güç yetiremeyen, kendi varlıkları konusunda bile Allah'a muhtaç olan, yoku var etmeye, varı yok etmeye, fayda sağlamaya ve zararı def etmeye kadir olmayan bir kısım âciz varlıklara dua eden kimselerden daha akılsız ve daha zâlim kim vardır. Allah'ı bırakıp da böyle dualarını bile duyamayacak, kendilerine icâbet edemeyecek kendilerinin imdadına yetişemeyecek varlıklara dua eden kimselerden daha şaşkın, daha sapık kim vardır diyor Rabbimiz. Çünkü onlar onların dualarından çığırtkanlıklarından gafildirler. Onlar ne hakkıyla işitebilirler ne de icâ-bet edebilirler. Çünkü her şeyi hakkıyla işiten ve bilen sadece Allah-tır.

Peki ne demektir hakkıyla işitmek. Hakkıyla işitmek işittiğine icâbet edebilmek demektir. Hakkıyla işitmek, işittiğinin derdine derman olabilmek onun imdadına yetişmek demektir. Allah işittiklerine icâbet etmek üzere işitir. Çağıranın elinden tutup onun derdine der-man olmak üzere işitir. Başka şeyler de işitir, başkaları da işitir belki ama hiç birisi icâbet edemezler. Allah'tan başka hiç kimse İşittiklerinin imdadına yetişemezler. Hani çağırın bakalım imdadınıza yetişen birilerini bulabilecek misiniz.

Evet bu akılsız, bu zâlim insanların Allah'ı bırakıp da kendilerine dua edip yardım bekledikleri varlıkların hiç birisi kıyâmete kadar onları ne işitebilecek ne de onların imdadına yetişebileceklerdir. Kıyâmete kadar kapılarını dövdükleri bu âciz varlıkların onlara hidâyet sunmaları, onlara yol göstermeleri, onlara reçeteler sunmaları mümkün değildir. Kıyâmete kadar onları hakka ulaştırmaları mümkün değildir. İstedikleri kadar bu zâlimler onların önünde eğilip onlardan yar-dım beklesinler. İstedikleri kadar onları Rab bilip onlardan hayat programı istesinler. Aman bizi kurtarın! Aman bize güzel yasalar yapıp bizi sahil-i selâmete çıkarın! diyerek istedikleri kadar onlara yalvarıp yakarsınlar. Kıyâmete kadar onların bunlara bir fayda sağlamaları mümkün olmayacaktır. Çünkü isteyenler de zayıf istenenler de âcizdir. Onların hakka ulaşmaları asla mümkün olmayacaktır.

Öyle değil mi? Hani şu ana kadar bu âciz insanlardan hangisinin insanlığa sunduğu sistem, hangisinin insanlığa sunduğu reçete insanları huzur ve sükuna kavuşturabilmiştir? Dünya açısından bu böyle olduğu gibi âhiret açısından da böyledir. Dünyada bir fayda sağlayamadıkları gibi âhirette de insanları Allah'ın azabından kurtaramayacaklardır bu varlıklar. İşte görüyoruz bu âcizlerin elinde dünyamız kan gölüne döndürülmüştür.

Tek İlah Odur, tek Rab Odur, tek Mâbud Odur. Allah'ı bırakıp da onun berisinde Rab, İlah edindikleri kuldan başka bir şey değildir; buyurduktan sonra Rabbimiz onların hiç birisinin İlah olmadıklarının gerekçelerini anlatmaya devam ediyor.
195. "Onların yürüyecek ayakları mı var, yoksa tutacak elleri mi var, ya da görecek gözleri mi var veya işitecek kulakları mı var? De ki: "Ortaklarınızı çağırın elinizden gelirse bana tuzak kurun, göz açtırmayın."

Söyleyin bakalım onların kendisiyle yürüyebilecekleri ayakları mı var? Yahut kendisiyle tuttukları elleri mi vardır? Şu putlaştırdığınız, abideleştirdiğiniz, Rableştirdiğiniz heykellerin, putların ayakları yok ki çağırdığınız zaman sizin imdadınıza koşabilsinler, elleri yok ki sizin işlerinizi halledebilsinler. Yâni sizler bu heykellerin, bu timsallerin si-zin yardımınıza koşabileceklerini, sizin işlerinize, problemlerinize el atabileceklerini mi

zannediyorsunuz? Yâni bunların sarılıp tutacak işe el koyacak elleri mi var zannediyorsunuz?

Ya da el her hangi bir işi becermek, herhangi bir menfaati sağlamak veya herhangi bir zararı defedip uzaklaştırmak için kulla-nılan azadır. Bu putların bu heykellerin ne elleriyle bir iş becermeleri ne bir fayda sağlamaları ne de bir zararı defetmeleri mümkün değildir. Bu tanrıların insanların problemlerini halletmeleri şöyle dursun işte görüyoruz onların elleriyle ortaya koydukları yığınlarla problemler var. Hani ne duruyorlar? El atıp toplumun, kullarının problemlerini çözseler ya? Hiç bir problemi çözemiyorlar. Hiç bir sıkıntıyı halledemiyorlar.

İşte şu anda kendilerine bel bağlamış bir sürü insanın hayatında yığınlarla çözüm bekleyen problemleri var ama o maskotları yapılmış, heykelleri dikilmiş tanrılar bunların hiç birisini çözemiyorlar.

Yoksa onların gördükleri, görecekleri gözleri mi var? Onların ileriyi görebildikleri basiretleri, basarları mı var? Yâni onların ileriyi se-zinleyebilecekleri, yarına ait, yarınlara ait felâketleri sezinledikleri ve-ya ilerideki bir kısım menfaatleri görüp, sezinleyip celp edebilecekleri basiretleri mi var? Hayır, hayır bu da yoktur onlarda. Bu özellikten de mahrumdur onlar. Bunlar kendi önlerini bile görmeyen varlıklar olarak sizin için neyi görebilecekler de?

Yoksa kulakları var da duyuyorlar mı onlar? Duyabiliyorlar mı onunla hakkı, hakikati. Duyabiliyorlar mı onunla Allah’tan gelen ilmi? Duyabiliyorlar mı Allah âyetlerini? Hayatlarını kendisiyle düzenlemeleri gereken Allah yasalarını duyabiliyorlar mı? Var mı bunlarda hakkı işitecek kulaklar? Bu da yok değil mi bunlarda? Hani işte görüyoruz duyamıyorlar hakkı. Duyamıyorlar Allah mesajını. İşte dinlemiyorlar Kur’an’ı, dinlemiyorlar Sünneti. Kulak vermiyorlar vahye. Vahyi isteyerek dinlemeleri şöyle dursun; onun kırıntısına bile tahammül ede-miyorlar. Haktan, hakikatten tiksiniyorlar, nefret ediyorlar adamlar.

Hakkı, hakikati, vahyi dinleyenler, vahye kulak verenler bu kâ-firlerden her zaman kat kat üstündürler. Vahyi tanıyan, vahye iman eden bir müslüman gökle yer arası kadar kâfirden üstün ve şereflidir. Öyleyse nasıl oluyor da bu kadar şerefli bir müslüman bu kâfirleri kendisine rehber kabul edebilir? Nasıl olur da bu kâfirleri Rab, İlah kabul ederek onların yasalarını uygulamaya kalkışabilir? Nasıl olur da onların vahiylerini dinleyebilir? Allah vahyi dururken, peygamber sözü dururken nasıl olur da bir müslüman onların programlarına kulak verebilir?

De ki ey müşrikler! Ey Allah berisinde bir kısım varlıklarda da güç kuvvet görenler! Allah berisinde hayata karışacak, hayatta söz sahibi olacak bir kısım varlıkların da varlığını kabul edenler! eğer samimiyseniz, eğer bu varlıklarda da güç kuvvet olduğuna inanıyorsanız, eğer bu varlıklarda bir nane görüp onların yasalarını da uygulamadan yana bir tavır sergiliyorsanız o zaman haydi çağırın o tanrılarınızı, dua edin onlara, yahut onların dâvâlarını güdün de onlar hatırına haydi bana kuracağınız ne tür tuzaklarınız varsa kurun bakalım. Haydi bana göz açtırmayın. Haydi bakalım ne yapabilecekseniz, nereye varabilecekseniz, gücünüz neye yetebilecek?

Sûrenin önceki bölümlerinde Rabbimizin bize haber verdiği gibi önceki toplumlar bunu denemişlerdi. Firavunlar, Nemrutlar, Âd, Semûd, Lûd kavmi bunu denemişlerdi. Hepsi de Allah'a karşı savaş açmışlar, Allah'ın elçilerine karşı savaş açmışlar ama kiminle savaştıklarını anlayıvermişler. Hepsi de helâk olup gitmişler. İşte Rabbimiz bu dönemin kâfirlerine, peygamberinin böyle demesini istiyor. Haydi buyurun ne yapacaksanız yapın, nasıl bir tuzak kuracaksanız kurun demesini istiyordu.

Bu âyetler müslümanların Allah tarafından desteklendiğini an-latan âyetlerdir. Yeryüzündeki tüm kâfirler, tüm zâlimler, tüm tağut-lar, tüm putlar ve putçular birleşip müslümanlara tuzaklar kurmaya, komplolar hazırlamaya ve müslümanlara göz açtırmamaya çalışsalar da yine de müslümanlar güçlüdür. Çünkü onların safında Allah vardır. Çünkü onlar Allah desteğindedirler. Çünkü müslümanların ellerinde, kâfirlerin ellerinde olmayan silahlar vardır. Allah'a karşı hangi güç, hangi silah baş edebilir ki? Müslümanların desteğinde Allah'ın melekleri vardır, meleklere karşı hangi güç durabilecektir? Müslümanın desteğinde dağlar, taşlar, semalar, rüzgarlar vardır. Rüzgarlara karşı, depremlere karşı kim karşı durabilecek? Suları kim durdurabilecek? Veya sûrenin önceki bölümlerinde anlatılan toplumları helâk etmek üzere Rabbimizin gönderdiği o müthiş helâk âyetlerinin önüne kim geçebilir? Öyleyse:
196. "Çünkü benim dostum, kitabı indiren Allah'tır. O, iyileri dost edinir."

Benim velim Allah'tır. Velâyetini bana ulaştırma adına, benim adıma aldığı kararlarını, kulluk maddelerini bana duyurmak üzere bana kitabını göndermiştir Rabbim. Elbette velî ile velâyetini üzerine aldığı kulları arasında karşılıklı bir ilişki vardır. Nasıl ki çocuklarımızın velisi olarak bizler onlardan istediklerimizi ve istemediklerimizi onlara bildiriyorsak, bizim velimiz olan Rabbimiz da kitap göndererek bizden istediklerini ve istemediklerini bize bildirmekte, bizden istediği kulluk programını bize ulaştırmaktadır. Bizim için lâzım olan her türlü yasa bu kitabın içindedir. İyileri, sâlihleri dost edinen onların korunmasını üzerine alan Rabbimiz gönderdiği kitabında onlar adına aldığı kararlarıyla, onların elinden tutar, onları doğruya, hakka hidâyet eder ve onları tüm düşmanlarından korur. Gördükleri, bildikleri düşmanlarından onları

koruduğu gibi hiç görmedikleri tanımadıkları, hiç bilmedikleri düşmanlarından da onları korur. İnsanların bilemedikleri, tanıyamadıkları ordularını o düşmanlarının üzerlerine göndererek mü'minleri teyid ederken düşmanlarını da kahr-u perişan eder.

Evet mü'minler, velâyetlerini Allah'a teslim etmiş Allah seçimini kendileri için seçim kabul etmiş, iradelerini Allah'a teslim etmiş mü'minler yeryüzünde Allah'ın dostlarıdırlar. Allah onların boyunlarındaki kulluk iplerinin ucunu eline almıştır. Yâni Allah yeryüzünde yapacaklarını onlarla birlikte yapar. Mü'minler yeryüzünde kendilerine düşeni yaparlar, Allah'ın kendilerinden istediklerini yaparlar, Allah da kendisine düşeni yapar.

Nedir mü'minlere düşen? Allah'a gönderdiği kitabında istediği biçimde kulluk yapmak, kitabındaki kulluk maddelerine sadık davranmak, kitapla hayatlarını düzenlemek, velilerinin istediği bir hayatı yaşamak. Peki acaba Allah'a düşen nedir? Kulları adına aldığı kararlarla onları dünya ve ukba'da mutlu etmek, ordularıyla kullarını desteklemek, onları yeryüzüne vâris kılmak, düşmanlarına karşı galip getirmek, küfrün karşısında onları muzaffer getirmek, müslümanları yeryüzünde iktidar mevkiine getirerek onları İslâm sancağını taşıma şerefine nail kılmak ve yaşadıkları bu geçici hayatın sonunda da onları ebedî mutluluğa cennet ve rahmetine ulaştırmaktır.

Eğer şu anda bizler de Rabbimizin bu yasalarından istifade etmeyi istiyorsak o zaman Onun velimiz olduğunu unutmamak ve ve-limiz olan Allah'ın bizim adımıza aldığı velâyet maddelerini, yâni kitabını elimize almak zorundayız. Yâni kitabı hayatımıza indirmek zorundayız. Tüm hayatımızda kitapla birlikte olmak, tüm hayatımızı onunla düzenlemek zorundayız.
197. " O'nu bırakıp da taptıklarınız, kendilerine yardım edemezler ki size yardım etsinler."

Allah'ı bırakıp da Onun berisinde dua ettikleriniz, dâvâsını güttükleriniz, hayatınızı düzenleme konusunda, problemlerinizin çözümü konusunda, fikirlerini, yasaları, çözüm önerilerini çağırıp çağrıştırdığınız cansız varlıklar, putlar ve de canlı varlıklar ne kendilerine bir menfaat sağlayabilirler ne de sizlere bir fayda sağlama gücüne sahiptirler. İster şu anda yaşayanlar, isterse ölüp gitmiş olanlar ne size zafer vermeye, ne yardım etmeye, ne de size gelebilecek bir zararı defetmeye muktedir değillerdir. Onların işi gücü kullarını sömürmektir, işi gücü kullarına yardım etmek değil kullarının sırtına binmek, onların kanlarını emmektir. Kullarını sömürmek, şahsiyetlerini kemirmek, onurlarını sömürmek, mallarını servetlerini sömürmektir.

Bunlar size yardım edemedikleri gibi kendilerine de yardım edemezler. Kendi kendilerine yardım edip menfaatler sağlamayı isteseler bile buna güçleri

yoktur. Ne dünyada başlarına geleceklerden ne de âhirette Allah'ın kendilerine takdir ettiklerinden kendilerini asla kurtaramayacaklardır. Dünyada meselâ Allah'ın izni ve yardımıyla deniz yarılacak, Mûsâ (a.s) ve beraberindeki mü'minler kurtulurken bu zâlimler kendilerini kurtaramayarak boğulmak zorunda kalacaklardır. Veya Allah'ın azabı gelip yeryüzü sularla kaplanacak, Hz. Nûh ve beraberindekiler Allah'ın yardımıyla kurtulurken Allah düşmanları geberip gideceklerdir. Dünyada bu böyle olduğu gibi âhirette de böyle olacaktır. Allah dostları Rablerinin yardımı ve rahmetiyle cennete uçarlarken, Allah düşmanları cehenneme yuvarlanmaktan kendilerini kurtaramayacaktır.

198. "Onları doğru yola çağırırsanız duymazlar. Sana baktıklarını görürsün, oysa görmezler."

Sizler böylelerini hüdaya, hidâyete, doğru yola, sırat-ı müstakîme çağırdığınız zaman, cennete, cennet yoluna çağırdığınız zaman asla duymazlar. Kulakları yok adamların. Uyuyan kimsenin bile kulakları devamlı dışa açıktır ama bunlar uyku değil belki ölümle izah edilebilecek bir durumu yaşadıkları için kendilerine yapılan dâveti duymuyorlar, duyamıyorlar.

Evet onlar önce hakkı duyarlar, dinlerler, anlarlar ama itaate yanaşma görülmez hayatlarında. Dinlerler ama uygulamaya yanaşmazlar ve böylece artık vahiyden sulanma hakkını da kaybederler, bir daha duyma duygulanmaz hale gelirler. Çünkü bu tavırlarından ötürü onların kalplerine hakkı duymalarına, hakkı anlamalarına engeller, kılıflar koyduk diyor Rabbimiz Kur'an'ın başka yerlerinde. Kulaklarına da sanki ısıdan izole etme veya elektrikten yalıtma anlamına bir izole, bir tecrit bölgesi yerleştirdik. Kulaklarına kurşun; dinlerler ama anlamazlar, anlayamazlar.

Evet onların kulakları vardır duyarlar, dinlerle ama bu dinleme onlara hiç bir fayda sağlamaz. Çünkü Allah onların Kur'an'ı anlamalarına engel olarak kalplerine örtüler, kulaklarına da ağırlıklar koymuştur. İşte mü'minle kâfirin ayrıştığı nokta. Birinde anlamaya dinlemeye ve iman etmeye amel etmeye karar var, say var, ötekiler de ise hidâyete karşı nötr davranma var. Allah birisinin kalbini, anlayışını, kavrayışını geri alırken ötekisinin anlayışını, hidâyetini ve takvasını artırıyor. Yâni buradan da anlıyoruz ki mesele vahyin, vahiydeki maksadın kapalı oluşunda değil, kitap ve sünnetin örtülü ve anlaşılmaz oluşunda değil mesele ona muhatap olanların kalplerinin buna açık ya da kapalı olmasındadır. Eğer öyle olsaydı müslümanlar da anlayamayacaklardı bu vahyi.

Evet bu insanlar ne Allah'ın dâvetini, ne de sizin dâvetinizi duymuyorlar, icâbet etmiyorlar.

199. "Sen af yolunu tut, bağışla, uygun olanı emret, bilgisizlere aldırış etme."

Ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları! Bu tür insanlara karşı af yolunu tut, affet onları ya da onlara örf yolunu tut, örfle muamele et onlara, emr-i bil' maruf yap.

Allah peygamberinden ve onun şahsında bizlerden bu tür duymazlara karşı af yolunu istemektedir. Af insanların bir kısım kusurlarını, eksikliklerini görmemek, kaale almamak, görmezden gelmek demektir. E zaten az evvel özellikleri anlatılan insanların her ta-rafı kusurdur, her tarafı hatadır. Ne Allah'ın dâvetini, ne insanların hi-dâyete çağrısını duymayarak, duymazdan gelerek insanlık özelliklerini kaybedip hayvanlardan daha aşağı bir duruma düşmüş insanlardır bunlar. Ancak bu adamlar ne kadar da insanlıktan çıkmış olurlarsa olsunlar, ne kadar da tefessüh etmiş olurlarsa olsunlar yine de unutmamalıyız ki bunlar içinde adam olabilecekler her zaman mevcuttur. Onları insanlıktan çıkaran tâğutların ellerinden, nefislerinin ve şeytanlarının etkilerinden kurtarıp Allah'a kulluğa sevk edebilmek, insanlığa ve cennete kazandırabilmek için mü'minlerin onlara karşı son derece sabırlı, tahammüllü ve fedâkar bir tavır takınmaları gerekmektedir. Allah bizden bunu istiyor.

Ama tabii bu onlara sabır göstermek, onların kusurlarını gör-memek onlara hüsnü kabul göstermek, onları olduğu gibi kabul et-mek ve tüm pisliklerini onaylamak anlamına gelmemektedir. Onlar-dan mü'minlerin şahıslarına yönelik gelebilecek olumsuz bir kısım tavırları onların ilerde adam olabilecekleri ümidiyle görmezden gelmek, affetmek anlamınadır. Bizler onlara yapabileceğimiz din duyurmamız hatırına onların bizim şahsımıza yönelik kusurlarını görmeyiverecek, affedivereceğiz. Çünkü onlar acınacak varlıklardır.

Önceki âyetlerde anlattı Rabbimiz bunlar hayvandan daha aşağı, ne yapacaklarını bilmeyen şaşkın varlıklardır. Lehlerini ve aleyhlerini bilemediklerinden akıllarına esen her şeyi yapan varlıklardır. Allah tanımaz, peygamber tanımaz, din, cennet, cehennem tanımaz insanlardır onlar. Onun için onlara yapacağımız tebliğ hatırına, onları dine kazandırma hatırına şahsımıza karşı yaptıklarını görmezden gelivereceğiz.

Ama şahıslarımıza yaptıklarını affedeceğiz de bu arada onlara hakkı tavsiye etmekten, onlara emr-i bil'maruf yapmaktan, onların hayatlarını sorgulamaktan da vaz geçmeyeceğiz. Onlara örfle muamele etmekten örfü tavsiye etmekten de vazgeçmeyeceğiz. Örf bilinen tanınan şey demektir. Yâni örf kitap ve sünnet demektir. Kitap ve sünnet bilgisi demektir. Çünkü bakıyoruz Kur'an-ı Kerîmde Rabbimiz peygamberine ve onun şahsında bizlere cahillerden, Allah'ı, Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini bilmeyenlerden yüz çevirin buyurmaktadır. Ama hemen âyetin devamında onlara hakkı duyurmamızı, onların cehaletlerini gidermek için onlara İslâm'ı, Allah'ı ve kitabı ulaştırmamızı emretmektedir.

Evet cahillerin cehaletleriyle mücâdele edeceğiz. Çevremizdeki insanlara Allah'ın kitabını, Resûlünün sünnetini ulaştırmaya çalışacağız. İnsanların dirilişi adına her şeyimizi, malımızı, zamanımızı hattâ gerekirse canımızı bile fedâdan çekinmeyeceğiz. Ama şurası da çok önemlidir: İnsanlara din ulaştırmak için elimizden geleni yapacağız da ama tüm derdimiz de bu olmamalıdır. İnsanların imdadına koşarken kendimizi de ihmal etmemeliyiz. Başkalarını kurtaracağız diye kendimizi ihmal etmemiz asla caiz değildir. Kendimiz de okuyacağız kitabı, okuyacağız sünneti, okuduklarımızı anlayacağız, okuduklarımızı içimize sindirecek, onlarla dolup taşıp insanlara gideceğiz. Yâni kendimizi unutmayacağız. Onun içindir ki:
200. "Şeytan seni dürtecek olursa Allah'a sığın, doğrusu O işitir ve bilir."

Ya başkalarıyla uğraşırken kendimizi unutma, kendimizi ihmal etme konusunda, ya da karşımızdaki kâfirlerin, cahillerin bizim şahsımıza yönelik hatalarını affederek, görmezden gelerek onları İslâm'a kazandırma konusunda eğer şeytandan bir dürtü ile karşı karşıya gelecek olursanız. Yâni hep af taraftarı sen mi olacaksın? O sana şöyle yaptı sen ona niye böyle yapmıyorsun? gibi şeytandan bir dürtü gelirse hemen Allah'a sığın. Çünkü Allah işiten ve bilendir buyurur.

Bu gerçekten zordur. Kötülüğe karşı iyilik yapmak her kişinin karı değildir. Bu ancak sabreden erlerin karıdır. Bu ancak sabır erlerine bir vergidir. Yâni kendi nefsinden çok dâvâsını düşünen, insanların Allah dâvâsına gönül vermelerini şahsından ön planda tutan, dâvâsının gönüllerde ma'kes bulması ve muzaffer olması uğruna her şeyini fedâ edecek kadar sabreden kişiler ancak bu duruma ulaşabilir. tâbi bu arada kişinin nefsi devreye girerken, iyiliğin, İslâm'ın zaferine asla tahammülü olmayan şeytan da devreye girecektir.

Eğer bu konuda şeytandan sana bir dürtü, bir kamçı, bir teşvik gelecek olursa hemen ondan Allah'a sığın diyor Rabbimiz. Hak ve bâtıl karşı karşıya gelince hak karşısında bâtılın yok olmasını istemeyen şeytan hemen devreye girecektir. Çünkü bâtıl taraftarlarının, kâfirlerin alabildiğine müslümanları yok edebilmek için işkenceye, hakarete, alaylamalara başvurarak müslümanlara her türlü kötülüğü reva görürlerken müslümanlar da Rablerinin kendilerinden istediği şekilde onların kötülüklerine karşılık güçleri yettiği halde onlara kötülükle mukabele etmedikleri gibi hattâ onlara iyilikte bulunmaya çalışmaları işte bu durum şeytanı kahreden bir durumdur. Bu durum karşısında şeytan kahrolur. Çünkü Rabbimizin âyetinde ifade buyurduğu veçhile

şeytanın savunduğu bâtılın yıkılmasını ve İslâm'ın da dev adımlarla gönüllere nüfuz edip hakkın galip gelmesini sağlayacak bir durumdur.

Tüm insanlar nezdinde kötülük taraftarları da iyilik taraftarları da anlaşılacaktır. Kötülük sadece küfür taraftarlarına, bâtıl taraftarlarına iyilik de hakkı savunanlara mahsus olunca bâtılın savunulabilecek bir yönü kalmayacaktır. Bâtıl bütün çirkinliğiyle sırıtacaktır. İşte bu noktada şeytan ister ki hak taraftarlarından da, müslümanlardan da kötülük yapan birileri bulunsun ve şunu diyebilsin şeytan: Bakın efendim, görüyorsunuz ki hata bir taraftan değil; iki tarafta da hata vardır diyebilecek ve bâtılı savunabilecek bir imkânı elde edebilsin.

İşte görüyoruz bugün yeryüzünün herhangi bir yerinde mü'-minler kendilerine yapılan çok büyük haksızlığa karşılık çok küçük bir karşılık verseler bile şeytan hak karşısında çok önemli bir propa-ganda malzemesi bulmuş oluyor ve bunu çok iyi kullanıyor. Meselâ Çeçenistan'da müslümanların ülkeleri gasp edilir, binlerce müslüman öldürülür, üç yüz bin insan öldürülür kimsenin sesi çıkmaz, ama bu müslümanlardan bir yiğit çıkıp bir operasyonla üç beş kâfiri öldürünce kıyâmeti koparırlar. Binlerce mâsum insanı öldürenler terörist olmazken bir gemi operasyonunu gerçekleştiren ve de sonunda bir tek insanın burnunu bile kanatmamaya dikkat eden bir müslüman çok rahat terörist ilân edilir.

Evet şeytanlardan, şeytan fısıltılarından, şeytan dürtülerinden ve şeytan vahiylerinden Allah'a sığınacağız. Peki burada müsaadenizle bir soru sorayım. Acaba şu anda Şeytan ve dostlarının vahiyleri, görüntüleri evlerimizin içindeyken, gözlerimizin önündeyken, şeytan ve dostlarının yollarından gider, yasalarını uygulayıp dururken, onların propagandalarıyla kulaklarımız doluyken söyler misiniz nasıl sığınacağız onlardan Allah'a? Şeytan ve dostlarından Allah'a sığınabilmek için önce şeytan ve dostlarını tanımamız, onlarla arayı açıp Allah'la aramızı düzeltmemiz gerekecektir. Onlarla ilişkimizi kesip iman, amel ve kitapla beraber olarak Rabbimizle aramızı düzeltecek ve onlardan sığınmaya yüzümüz olacaktır.

Zira Allah'ı tanımayan, Allah'ın kitabını tanımayan şeytanları da onların iki ayaklı dostlarını da tanıyamaz. Tanımayan da sığına-maz.

Elhamdülillah ki bizler kitabı tanıyoruz şeytan ve dostlarını da, onların oyunlarını da tanıyoruz ve Rabbimizin tarif buyurduğu biçimde onlardan Rabbimize sığınmasını da biliyoruz. Kulluğun tümünü yaşasak da yine onlardan Rabbimize sığınmak zorunda olduğumu biliyoruz. Elhamdülillah ki onların hakkından gelebilecek, bizim dualarımızı işiten bizim imdadımıza yetişen bir Rabbimiz vardır. Ve O Rab bize bu konuda şunu tarif ediyor:
201. "Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, şeytan tarafından bir vesveseye uğrayınca, Allah'ı anarlar ve hemen gerçeği görürler."

Muttaki olanlar, Allah'ın koruması altına girenler, Allah'la yol bulanlar, yollarını, hayat programlarını Rablerine soranlar, Rablerinin kitabıyla birlikte olanlar, hayatlarını Allah'ın belirlediği biçimde ve Allah için yaşayanlar var ya işte onlar şeytandan kendilerine bir tavafçı dokunduğu zaman ne yapacaklarını çok iyi bilirler. Onlar diğer insanlar gibi düşmandan ve onun vesveselerinden gafil değildirler. Onlar asla düşmanın vartalarına düşmezler. Sürekli etraflarında kendilerini yoldan saptırmak için fırsat kollayan düşman konusunda uyanıktır onlar. Şeytanın ordularından kendilerine bir vesvese geldiği zaman, şeytan onlara bir dolap çevirdiği zaman onlar hemen Allah'ı zikrederler. Allah'ı ve onun öğütlerini onun kitabını hatırlarlar. Hemen zikirlenirler.

Yâni kitapta o konuyla alâkalı âyetler hemen gözlerinin önünde canlanır, o konuyla ilgili peygamberlerinin uygulaması hemen hatırlarına gelir, o konuyla alâkalı yapmaları gereken neyse hemen onu hatırlarlar ve derhal şeytanların istediğinin sapıklık olduğunu anlarlar, basiret sahibi olurlar. Şeytanların hak göstermeye çalıştıkları şeyin bâtıl olduğunu, bâtıl göstermeye çalıştıklarının da hak olduğunu hemen anlarlar ve gereğini yaparlar. Mü'minlerin ellerinde işte böyle bir imkânları, böyle bir kitapları, zikirleri vardır.

202. "Şeytanın kardeşleri onları azgınlığa sürüklerler ve bundan hiç geri durmazlar."

Şeytanın kardeşleri, onun avaneleri, iki ayaklı yardakçıları onların azgınlığını genişletirler. İnsanların azmaları, sapmaları konusunda onlara imkân ve fırsatlar sağlarlar. Onların günah yollarını açarak onları günahlara sevk ederler. Onlara alabildiğine özgürlüklere uzandırırlar. Sizler özgür insanlarsınız, sizler dilediğiniz her şeyi yapabilme haklarına sahipsiniz diyerek onların azgınlıklarını çoğaltmayı hedeflerler. Her şeye onları ulaştırmak ve bulaştırmak isterler. Onları tuğyan ve azgınlıklar içinde yüzdürmeye çalışırlar. Yiyeceklerinin, içeceklerinin, mallarının, mülklerinin ve hayatlarının pisleşmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmaktan geri durmazlar; eksik de bırakmazlar. Yâni insanları azdırma eylemlerinde, insanları saptırma planlarında eksiklik kusur işlemezler.

Veya saptırdığı insanların başına o sapmadan ötürü bir belâ geldiği zaman ona ilk gülecek olanlar da o şeytanlar olmaktadır. Şeytanlar, iki ayaklı şeytanlar, şeytan misyonu üstlenmiş tâğutlar yoldan çıkardıkları insanların düşüşüne ilk sevinenlerdir. Onları daha da saptırmak, daha da soyma, daha da ezme konusunda hiç kusur etmezler. Bakın İbrâhim sûresinde azdırıp saptırdığı insanları cehennemin kapısına kadar götüren şeytanın orada tüm çömezlerinin önünde bir hutbe okuyarak şöyle diyeceği anlatılır:

“İş olup bitince, şeytan: "Doğrusu Allah size gerçeği söz vermişti. Ben de size söz verdim ama, sonra caydım; esasen sizi zorlayacak bir nüfuzum yoktu; sadece çağırdım, siz de geldiniz. O halde, beni değil kendinizi kınayın. Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Beni Allah'a ortak koşmanızı daha önce kabul etmemiştim; doğrusu zâlimlere can yakan bir azab vardır" der.”

" İbrâhim 22"

Bugün beni kınamayın, siz kendi kendinizi kınayın! Zira dünyada iken benim sizin üzerinizde bir sultam bir saltanatım, bir gücüm, kuvvetim yoktu. Bir göz kırptım hemen peşime takılıverdiniz. Kalplerinizin ibresi o kadar zayıfmış ki hemen peşime takılıverdiniz! Rab-binizi dinlemeyip beni dinleyerek, Rabbinizin kitabını bırakıp benim vesveselerime kulak vererek beninle birlikte ebedî azap mahallime geldiniz diyerek, kandırdığı, saptırdığı insanlara gülüp onlarla alay edince, akılsızca onun peşine takılan zavallılar ona ve kendilerine gazaplanacaklar, mahvolacaklar, kahrolacaklar.

203. “Onlara bir âyet gelmediği zaman, "Sen bir tane yapsaydın ya" derler. De ki: "Ben ancak Rabbim tarafından bana vahy olunana uyarım. Bu Kitab, inanan millete Rabbinizden açık belgeler, yol gösterme ve rahmettir.”

Onlara Allah’tan bir âyet, bir mûcize gelmeyince sana derler ki sen bulup buşurup getirseydin ya derler. Bu tür beklediğimiz bir âyeti, bir mûcizeyi sen getirseydin ya derler. Alçaklar Allah’la peygamberi karıştırıyorlar. Allah’tan istenmesi gerekeni peygamberden isteyerek cahilliklerini ortaya koyuyorlar. Peygamberim sen de ki; ben sadece Rabbimin bana vahy ettiklerini izlerim. Ben sadece Rabbimden gelenlere tâbi olurum. Onlarla duyar, onlarla bilir ve onlarla hareket ederim.

İşte peygamberin misyonu budur. Peygamberin görevi budur. Peygamber yolunun yolcusu olan bizlerin de görevimiz budur. Bizim görevimiz insanlara yeni, farklı, değişik şeyler, harikulade şeyler getirerek insanları hidâyete ulaştıracak değiliz. Bizim görevimiz de tıpkı pişdarımız gibi Allah’tan gelenlere tâbi olmak, tüm hayatımızda Allah âyetlerini izlemek ve insanlara da bunu duyurmak ve ulaştırmaktır.

İşte bunlar basiretlerdir iman edecek ve imanlarının gereğini yerine getirecek olanlar için. İman edip hayatlarını bu imanla düzenleyecek, imanlarını hayatlarında görüntüleyecek yâni sâlih amel işleyecek olanlar için bu kitabın âyetleri, basîretlerdir.

Evet Rabbinizden size besâir, basîretler gelmiştir. İşte bütün bu anlatılanları anlayabilmeniz için Rabbinizden size kalp gözleri gel-miştir. Basar, basiret önümüzü gösteren, yolumuzu aydınlatan, nerede nasıl davranacağımızı, hayatımızın her bir birimini nasıl düzenleyeceğimizi gösteren, anlatan, yolumuzu açan aydınlatan Rabbiniz-den basiretler geldi size. Yâni Rabbinizden âyetler geldi size. Size kalplerinizi, gözlerinizi, kulaklarınızı açan âyetler geldi.

Kur'an besairdir, Kur'an nûrdur, Kur'an hidâyettir, Kur'an Fur-kân'dır. Hani arabanızla bir yere giderken karanlıkta arabanın farlarını yakıverince önünüz nasıl aydınlanıyor değil mi? Köprüyü, virajı, tehlikeyi nasıl anlarsınız onunla değil mi? İşte Kur'an da böyle bir nûrdur Furkân'dır. Olaylara Kur'an'ın gözlüğüyle bakıverdiniz mi o her şeyi size fark ettiriverecektir.

Ama Kur'an'dan habersizsek, olaylara Kur'an'la bakamazsak aile hayatımızı, toplum hayatımızı, hukukumuzu, eğitimimizi kazan-mamızı, harcamamızı, sosyal ve siyasal yapılanmalarımızı, ekono-mik düzenlemelerimizi Kur'an kaynaklı, Kur'an gözlüklü düzenle-mezsek, tüm bunları Kur'an'ın gözetiminde yapmazsak hiç bir zaman aydınlığa çıkmamız mümkün olmayacaktır.

Hangi insan ki, hangi toplum ki, hangi aile ki Kur'an'la birlikte problemleri çözmeye çalışır, Kur'an kaynaklı, problemlere yaklaşmayı prensip edinirse, bir konuda Allah ne diyor? Kur'an ne diyor? Diyerek Allah'ın kitabına müracaat eder ve çözümü Allah'ın kitabında ararsa, Kur'an'la görmeye, Kur'an'la bakmaya çalışırsa o mutlaka aydınlığa ve hayra ulaşacaktır. Ve bu aydınlığa ulaşması sonunda kendi lehine olacaktır. Yâni dünyada aydın, mutlu bir hayat elde etmiş olacaktır.

Öyleyse ey müslümanlar! Ekonomiyle ilgili bir derdiniz mi var? Ekonomik hayatınızı aydınlığa, düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Hukukunuzu aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? eğitiminizi düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Aile hayatınızı, toplum hayatınızı, gecenizi, gündüzünüzü, bugününüzü, yarınınızı, namazınızı, orucunuzu, zikrinizi, fikrinizi, dünyanızı, âhiretinizi aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? O halde problemlere basîretlerle bakmak zorundasınız. Tüm bu problemleri basîretlerle yâni Kur'an âyetleriyle çözümlemek zorundasınız. Ama Allah böyle basîretler gönderdiği halde kim de körlüğü tercih ederse, kör olmayı, kör kalmayı tercih ederse o da kör olmaya ve kör kalmaya mahkumdur. Allah'ın kitabına gözlerini kapayan, kitapla

ilgilenmeyen, problemlere kitapla çözüm aramayan toplum kör kalmaya mahkumdur. Karanlıklar içinde, bunalımlar içinde, çözümsüzlükler ve çaresizlikler içinde bocalamaya mahkumdur.

İşte şu anda Kur'an'dan kaçan ve basîretlerin dışında başka yerlerde çözüm arayan şu bizim toplumun ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette çırpındığını bocaladığını görüyoruz.
204. "Kur'an okunduğu zaman ona kulak verin, dinleyin ki merhamet olunasınız."

Kur'an okunduğu zaman onu dinleyin. Kur'an okunduğu zaman susup onu dinleyin ki Allah'ın rahmetine erişesiniz, merhamet olunasınız. Size Rabbiniz tarafından merhamet edile, rahmetle muamele edile. Allah bize yol gösteriyor. Bize merhameti gereği usul öğretiyor. Yeryüzünde koyduğu bir yasayı hatırlatıyor bize Rabbimiz. Hani daha önceki âyetinde Rabbimiz bir kısım cahillerin, Allah'la peygamberi karıştıran bir kısın insanların peygamberden mûcize beklediklerini, bu tür âyetler gelmiyorsa sen getir dediklerini anlatmıştı. Burada da bu tür insanlara Resûlünün böylece cevap vermesini istiyor. De ki onlara ey peygamberim, ben Rabbimin bana vahy ettiklerini izler, onlara tâbi olurum, onların peşi sıra giderim, çünkü işte bu Rabbimiz bana indirdiği Kur'an basîretlerdir. Ben bunlarla bakar, bunlarla görür, bunlarla hareket ederim, deyiver onlara ey peygamberim.

Evet Kur'an insanların yaşadıkları bu dünya hayatında basîretlerle dolu olduğu gibi bu hayatın sonunda başımıza nelerin geleceği, bizi nelerin beklediği konusunda da basîrettir. Hayatın önünü de sonunu da gösteren bir görüntü, bir basîret, bir hidâyet ve rahmettir bu kitap. Ama tâbi iman edecek olanlar için, bununla yol bulacaklar için. Yollarını bu kitaba soracak, hayat programları konusunda bu kitaba müracaat edecekler için.

İşte bu kitapla beraberlikte nasıl bir tavır takınacağımızı anlatıyor Rabbimiz. Bu kitap okurken susacağız, ukalalık etmeyecek, kendi düşüncelerimizi, başkalarının düşüncelerini onun önüne geçirmeyecek, gündemi bu kitaba belirlettirecek ve bu kitabın istediği bir hayatı sergileyeceğiz. Yâni Allah'ın Resûlü bu kitabı nasıl okuduysa, hangi gayeyle, hangi niyetle okuduysa o şekilde okuyacak, okumanın şeklini, biçimini, zamanını, miktarını, sayısını, oranını, hedefini onun tayin buyurduğu biçimde tayin edeceğiz. Biz biliyoruz ki Allah'ın Resûlü bu kitabı anlamadan sadece mücerret okumak için okumadı. Sadece bilgi olsun diye okumadı. Âyetler kalbine indi Rasulullah efendimizin, hayatında indi.

İşte biz de onun gibi okuyacağız. Anlamak ve hayatımızı onunla düzenlemek üzere okuyacağız. Kalbimizde ve hayatımızda tesirler ve

değişiklikler icra edecek biçimde okuyacağız. Dil, akıl, kalp uyumu içinde okuyacağız. İşte gerçek okuma budur. Gerçek bir okumada dil âyetleri telaffuz eder, akıl onları tercüme eder, kalp de onun istediği biçimde müteessir olup şekil alır, tavır alır. İşte gerçek bir okuma budur. Eğer okuma konusunda bir sayı vermemiz gerekirse sahabenin yaptığı gibi ya on âyet, on âyet okuyacağız, ilk on âyeti anlayıp uygulamadıkça öteki on âyete geçmeyeceğiz. Eğer bir okuma zamanı belirlememiz gerekirse tıpkı Rasulullah efendimizin yaptığı gibi gece yalnızken okuyacağız Müddessir ve Müzzemmil'de anlatıldığı gibi gündüz de okuduğumuz bu âyetlerin gündemini yaşayacak ve onu çevremize ilân edeceğiz.

Eğer böyle yaparsanız, Kur'an okunurken susar, sadece onu dinler, onu Allah ve Resûlünün istediği biçimde anlar ve hayatınıza aktarma çabası içine girerseniz bilesiniz ki size Rabbinizin rahmet kapıları açılacak ve tüm nimetleri sizinle beraber olacaktır.

205. "Rabbini gönülden ve korkarak içinden hafif bir sesle sabah akşam an, gafillerden olma."

Ey peygamberim sabah akşam kendi içinde hafiyyen Rabbini zikret. Candan, ciğerden Rabbinin hangi isimlerini zikredeceksen, hangi isimleriyle ilgi iletişim kuracaksan, neye ihtiyacın varsa, hangi derdini gündeme getireceksen, ne isteyeceksen o konudaki isimleriyle Rabbini zikret. Rabbini tazarruan zikret. Onun büyüklüğünü bilerek kendi küçüklüğünü, âcizliğini idrak ederek, azametinden korku içinde zikret.

Zikir zıkredileni edileni büyük tanımak, büyüklük mevkiine o-turtmak, büyüklüğünü, gücünü kuvvetini kabul etmektir. Zikir ve dua acziyetin ifadesidir. Zikir ve dua âcizin, güçsüzün güçlüye teslimiye-tinin ifadesidir. Öyleyse zikreden eden kişiyi bu zikri Allah'ın her an Rabbi ve koruyucusu olduğu ve bu Rabbi karşısında her an ona muhtaç olduğu şuuruna götürecektir.

Öyleyse Rabbimizi zikredeceğiz. Ama bakın burada Rabbimiz kendisini zikretmenin usulünü de öğretiyor bize. Gizlice yalvarıp yakararak zikredeceğiz. Kendi küçüklüğümüzü, kendi fakirliğimizi, âcizliğimizi, çaresizliğimizi, mahcubiyetimizi Rabbimizin de büyüklüğünü, zenginliğini, güçlülüğünü itiraf ederek zikredeceğiz. Bir de gizlice zik-redeceğiz. Bağırıp çağırarak zikretmeyeceğiz. Sanki Allah bizim istediklerimizi vermek zorundaymış gibi ya da bizi duyamayacak bir uzaklıktaymış gibi bir pozisyonda bağırıp çağırarak zikredilmez. Çünkü biliyoruz ki:

1: Allah bize bizden, bize her şeyden daha yakındır. Bize şah damarımızdan daha yakındır.

"Biz insana şah damarından daha yakınız."

(Kaaf 16)

Âyeti bunu anlatır.

Buna göre madem ki Allah bize bu kadar yakındır o halde Allah'ı zikrederken onu uzakta bilip, işitmez zannedip bağırıp çağırmanın, hoplayıp zıplamanın anlamı yoktur. Nitekim birilerinin böyle yüksek sesle bağırıp çağırarak dua ettiklerini gören Allah'ın Resulü:

"Sizler sağıra ve gaibe dua etmiyorsunuz. Herhalde işiten ve yakın olan birine dua ediyorsunuz."
206. "Doğrusu Rabbinin katında olanlar, O'na kulluk etmekten büyüklenmezler. O'nu tenzih ederler ve yalnız O'na secde ederler."

Doğrusu Rabbinin katında olan melekler Ona kulluk etmekten asla büyüklenmezler. Onun emirlerini yerine getirmekten asla kibirlenmezler, Onu tesbih ederler ve Ona secde ederler.

Demek ki melekler de Allah'ın kuludurlar ve Allah'ın bu yüce kulları ne kadar da yüce olurlarsa olsunlar, ne kadar da günahsız olurlarsa olsunlar onların Allah karşısındaki konumları kulluktan başka bir şey değildir. Allah'ın yarattığı mahluklar ne kadar da cesim olurlarla olsunlar, ne kadar da yüce varlıklar olurlarsa olsunlar yine de kuldurlar. Kul ne kadar da yüce olursa olsun yine de yaratıcısına muhtaçtır. Abd her yerde her zaman ve mekânda yine abddır, Mâbud da Mâbud'dur. Yaratılmış olan herkesin ve her şeyin yaratıcı karşısında konumu kulluktur.

Bakın işte Allah'ın en yüce varlıkları olan melekler zerre kadar bir gurur ve kibre kapılmadan Rablerine kulluk yapıyorlar ve Rablerini tesbih ediyorlar, Rablerini azametine uygun sıfatlarıyla tanıyorlar, noksan sıfatlardan tenzih ediyorlar, yerdeki ukalaların saygısızlıklarından ötürü de utançlarından yüzlerini yerlere koyup Rablerine, sıfatlarıyla tanıdıkları Rablerine özürler beyan ediyorlar. Ve Allah'a secde ediyorlar, boyun büküyorlar, her bir makamda O'nun emirlerini uygu-luyorlar. Her bir fermanı karşısında teslimiyetlerini izhâr ediyorlar. Bu sûre ile alâkalı da bu kadar söz yeter. Rabbim istediği gibi iman edip gereğiyle amel eden kullarından eylesin. Ve âhiru dâ'vana enilhamdü lillahi Rabbil' âlemîn.